

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

72
ΣΕΛΙΔΕΣ

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

N°17
ΔΡΧ 5

5
3
NA
ΤΕΛΕΣ
ANTZO

Ο ΕΡΩΣ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ

ΓΚΑΣΤΟΝ
ΡΙΣΑΡ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : **ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ**

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 17 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ : ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1938

...και οτ' α' α' οτ'

σιος αὐτὸς ὁργανισμὸς ἀνέπτυξε
ἐφέτος μεγαλύτερη δρασί ἀπὸ τὰ
προηγούμενα χρόνια.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὃς ἀναφέ-
ρωμε, ὅτι ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς,
ὅπο ὅτι τὴν διεθνή του ἑνώσιον, ἐπι-
τελεῖ σήμερα μέγα ἔργον φιλαλ-
λίας στὰ δύο μέτωπα πολέμου,
στὴν ἑπανάστασιν καὶ στὴν Κίνα.
Τὰ μεγάλα κακίαινα μὲ τὸν ἔρ-
θον σταυρὸν φθάνουν μέχρι τῶν
πρώτων γραμμῶν τοῦ πυρός, ὅ-
που οἱ νοσοκόμοι τοῦ πεπαι-
τισμένου, μετ' ἀγαπαστῆν αὐτοθυ-
σίαν, ἐπιβιβάζουν στὸ λερὸν ἔργον
τῆς περισυλλογῆς τῶν τραυμά-
τιων.

Μέσα στο άπέραντο μακελειό του πολέμου, μέσα στην κόλαση του πυρός και του σιδήρου, υπάρχει ένα παρήγορο σημείο, ο μεγάλος κόκκινος σταυρός, κάτω από τον οποίο έχει καταφύγει, κυνηγημένη από παντού άλλοι, η χριστιανική ιδέα της αλληλεγγύης.

Τὰ νοσοκομειακὰ συνεργεῖα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ σπεύδουσιν μέσα στοὺς καπνοὺς καὶ τὸν ὀρυμαγδὸν τῶν μαχῶν, νὰ προσφέρουν τὴς ὑπηρεσίας των στοὺς τραυματίες, ἀδιακρίτως ἐθνικότητος, ἐκτελοῦντα μὲ συγκινητικὴν προθυμίαν τὴν ὑψηλότεραν ἐντολήν τοῦ Θεανθρώπου:

—Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν. ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

ΓΕΥΧΗ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ζητήσατέ τα ἐν Ἀθήναις: ἀπὸ τῆς ΓΡΑΦΕΙΑΣ μας (Λεωφόρος 19) ἢ ἀπὸ τῆς περιφέρειας: Υποπερι-
 ου ὁ ταξιδιὸν ἤλεκτρικόν (Σταθὸν ὁμογενῶν) ἢ ὁμογενῶν: ὁμογενῶν
 — ΝΟΠΟΛΙΤΕΥΣΑΝ — ΛΟΓΟΤΕΧΝΟΝ ἀπὸ τοῦ ΒΑΝΔΡΟΝ
 (ἡλιακὴ ὁδοῦ — Σταθὸν καὶ Κορυθαί) καὶ Κ. Τολκαί.
 (Ἀθήναις 49 καὶ Ἐρμιόπολιν) καὶ εἰς τὰ Ἀρχαία Παλαιὰν ἐπι-
 μερίδων Π. ΚΡΙΑΛΛΗ (Σταθὸν Πάριτον) καὶ ἢ ΚΩΣΤΙΚΑ
 (Σωκράτους 30). Εἰς τὰς ἐπαρχίας: ἀπὸ τῆς Ὑποπερι-
 κτορείας Ἐρμιόπολιν «Σπ. Ταχυγράφων» ἢ δι' ἐπιστολὰς ἀπὸ
 τῆς γραφείας μας (τὸ Ἀντικείμεν εἰς γραμματισμὸν)

ΟΙ γονεῖς.—Η φρονιμία πού καθόταναι τὰ καίμμένα! Δέ μοιάζουν καθόλου μέ τούς ἀλλόλους ἀπαράναστοιμούς.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΛΟΡΕΑ 1. Τροχα

ИМЕРОМ. 16-8-8

APIB. 56025

Λειτουργούν, ακόμη τὰ ὑπαί-
θρια θεάματα, ἀλλ' οἱ θεαταὶ
πρέπει νὰ εἶνε καλὰ ντυμένοι.
Δὲν πρέπει δὲ νὰ σὰς φανῇ πα-
ράξενο, ἂν δῇτε ἕναν κύριο μὲ
ἄσπρα παπούτσια, καπαρντίνια
καί... ψαφάκι. Αὐτὸ τὸ κοτ' δρύ-

ΕΙΣΟΔΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Στους κύβους

Πάλι κινδυνεύει, λοιπόν, η ειρήνη... Πώς σας φαίνεται αυτή η επιδεινωσής της καταστάσεώς της;

— Πολύ φυσική, αφού οι κυβερνήτες των λαών επιμένουν ν' ακολουθούν την ιδίαν οδό επιλύσεως των ευρωπαϊκών ζητημάτων: Τη διπλωματία και τα όπλα.

— Γιατί; Υπάρχει και άλλη οδός;

— Βεβαίως!

— Δεν την άκουσα ποτέ.

— Είναι δικής μου εφευρέσεως.

— Νά την άκουσα.

— Τά ζάρια, φίλε μου, τά ζάρια!

— Δεν σάς καταλαβαίνω.

— Τά ζάρια, επαναλαμβάνω!

— Δηλαδή; Έξηγηθήτε!

— Το κρίσιμον ζήτημα σήμερα, ως ποούμε, είναι το Σουηδικόν. Λοιπόν, αντί να γίνονται διασκέψεις, διαδήματα, διαδηλώσεις, δημοψηφίσματα, επιστρατεύσεις, συμπλοκές κ.τ.λ. οι αρχηγοί των δύο κρατών θα όρίζουν μιά συνάντησι και θα συμφωνήσουν να ρίξουν τά ζάρια: «Όποιος φέρει πρώτος έξαρες, θα κερδίσει το ζήτημα. Κι' έτσι οι Σουηδοί, οι οποίοι οτιδήποτε άλλοι υπό κρίσιν λαοί, θα περιμένουν ήσυχοι τα αποτελέσματα της συναντήσεως. Κι' έτσι, ούτε πόλεμοι, ούτε δράματα, ούτε άγανιές. Οι λαοί θα κοιμούνται ήσυχοι. Πώς σάς φαίνεται το σύστημα μου;

ΡΩΜΑΙΟΣ

ΠΛΕΝΝΕΙΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Συζητώντας για τις γυναίκες και κατεβάζοντας το όδυο ποτηράκι ρετσίνας, ένας συνταξιούχος ταχυδρομικός διανομέας λέγει σ' έναν νεαρό συνάδελφό του, που μόλις είχε προσληφθή στην υπηρεσία:

— Η παντρεμένη γυναίκα μοιάζει με γράμμα, που παραδίδεται στα χέρια του παραλήπτη.

— Η ανύπαντρη μοιάζει με γράμμα που δεν εστάζει ακόμα.

— Η γερνοκόρη μοιάζει με γράμμα που ξεχάστηκε στα «αθήματα» του ταχυδρομείου.

— Η ελευθέρα ήθων γυναίκα μοιάζει με επιστολικό δικτάριο.

— Η σοδορή και φρόνιμη γυναίκα μοιάζει με γράμμα επί συστάσει.

— Η ζωρή γυναίκα μοιάζει με ταχυδρομικό δέμα και η πολυλογού με έφημερίδα.

— Καλά και η δικιά σου γυναίκα σε ποιά κατηγορία εφισκεύεται;

— Σήμερα; «Ε, σήμερα μοιάζει με γράμμα που έχει άπάνω το πρόσθετο γραμματόσημο «επιστολικό τελών» και που κανείς δεν πληρώνει, φυσικά, για να το πάρη...

Καλλιτεχνική Ζωή

«ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΕΣ»

Οι παραστάσεις της φθινοπωρινής περιόδου του θεάτρου Κοτοπούλη, άρχισαν με την κωμωδία του κ. Θ. Συναδινού «Καλώς Ηρ-»

Και με το έργο αυτό του προέδρου της «Εταιρίας των θεατρικών συγγραφέων» διεπιστώθη διαφώνια μεταξύ της κριτικής και του κοινού.

«Απαντες οι κριτικοί των εφημερίδων έσπευσαν να εξασφαλίσουν τους μύθους των κατά το κ. Συναδινού, χαρακτηρίζοντες το έργο ως άναξιν λόγου και ως πιστόν αντίγραφο των προγενεστέρων του κωμωδίων. Έν τώ μεταξύ οι θεαταί πολιορκούν τα ταμεία του θεάτρου και δημιουργούν πέννες πρωτοφανείς για θέατρο πρόξας. Άκει να σημειώση ότι μόνο κατά την απογευματινή παράστασι της περασμένης Κυριακής, οι εισιτήρια του θεάτρου άφθλησαν σε 36.000.

Η νέα κωμωδία του κ. Συναδινού αστυρίζε τις κυρίες της άριστοκρατίας που άσχολεύονται με φιλανθρωπικά έργα μόνο και καί η κ. Μαρσάδα (Μαρίνα Κοτοπούλη) προς μεγάλην απογοήνωσιν του σύζυγού της κ. Μαρσάδα (Βασίλη Λογοθετίδη), που θέλει ότι το σπίτι του κινδυνεύει να διαλυθή. Έννοείται ότι ύστερα από άλληλάλληλα επεισόδια, με τα οποία διασκεδάσει πολύ ο κόσμος, η κ. Μαρσάδα επανέρχεται εις τα του οίκου της και ο σύζυγός της την προσφωνεί με τον τίτλο του έργου.

Ολόκληρος ο θίασος Κοτοπούλη παίξει με μοναδικό μπρίο και συντελεί στην έμπορικη επιτυχία της κωμωδίας.

«ΛΟΞΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ»

Το ίδιο περίπου θέμα παρουσιάζεται και η άμερικανική κωμωδία «Λόξες Γυναίκων» που παίξει ο θίασος Άνδρεάδη. Και εκεί η ήρωίς του έργου έχει τη λύση της... θεοσοφίας και προσπαθεί να προσηλυτίση όπαδούς στα σολόνια.

Η κωμωδία όμως αυτή είναι πολύ άμερικανική, σατυρίζει δηλαδή ήθη και έθιμα ξένα προς την ελληνική νοοτροπία και γι' αυτό δεν είναι κατανοητή από το κοινόν. Έξ άλλου το έργο είναι κάπως σχοινοτενές ή δε ψυχολογική διαγραφή των τύπων του είναι λανθάνουσα και ανεπαρκής.

Η κ. Άνδρεάδη εδμημούνησαν έναν άμλυτο ρόλο ως κοσμική θεοσοφίστρια και όλόκληρος ο θίασος προσεπάθησε να έμφανίση όσο το δυνατόν καλύτερα το έργο.

ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Η ΠΕΛΑΓΙΣ: — Φορά παπούτσια νούμερο...
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΟΠΟΘΗ-
ΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΥ: — Άδυνατον, κυρία μου, ποδαράκι σας δεν είναι περισσότερο από 34. (Σιγά στην υπάλληλο): Δεσποινίς, φέρτε ένα ζευγάρι... 38 νούμερο!

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Ραβασάκια

Η έρωτική επιστολή υφίσταται τις συνέπειες του αναπορεύκτου νόμου της εξελίξεως.

Στην άρχη ήταν χειρόγραφη. Τότε ήταν ή ώραία εποχή των ρωμαντικών συγκινήσεων και εξαρσεων, που ο έρωτευμένος έγραφε:

«Ο κάλαμός μου άδυνατεί να σου περιγράψη...».

Κατόπιν ο έρωτευμένος προτίμησε την γραφομηχανή, χωρίς όμως να φροντίση να αλλάξη και τις έκφρασεις του. Καθισμένος, δηλαδή, μπροστά σε μιά «Όλιβερ» και συντάσσων το ραβασάκι του με τα πληκτρα, έγραφε:

«Ο... κάλαμός μου άδυνατεί να περιγράψη...».

Η έκφρασις έμενε ή ίδια, διότι οι έρωτευμένοι έχουν αναλλοίωτη την ρωμαντική τους διάθεσι και την άνοησία τους.

Τώρα όμως έπέρχεται επανάστασις στον τρόπο της έρωτικής αλληλογραφίας. Στην Εύρωπη και στην Άμερικη οι έρωτευμένοι ανταλλάσσουν τα αισθηματά τους με πλάκες γραμμοφώνου. Η πρόσδος αυτή θα έπρεπε να ασφαλώς. Και έτσι, πολύ σύντομα, θα λαμβάνωμε έσώκληιστον την φωνήν της αγαπημένης μας. Θα παίρνωμε έναν δίσκο, θα τον τοποθετούμε στο γραμμόφωνο, και θ' άκούσαμε:

«Αγαπημένε μου, Σε λατρεύω. Σε σκέπτομαι διαρκώς». Και λοιπά και λοιπά... Και στο τέλος: «Στείλε μου ένα χιλιάριο, διότι τόχω ανάγκη».

Κι' έμεις θ' άπαντούμε. Επίσης γραμμοφωνικώς:

«Αγαπημένη μου, έλαβα τον δίσκο σου, στον οποίον σπεύδω να ρίψω την χιλιόδραχμον εισφοράν μου...»

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΠΛΕΝΝΕΙΣ

Τέσσερις μορφωμένοι νέοι από άριστοκρατικές οικογένειες της Εύρωπης οι οποίοι έρρισκονταν στην Κίνα, είχαν στην υπηρεσία τους έναν Κινέζο εις θάρος του οποίου έκαναν διάφορα άστεία. Ένα θράδυ, κάμφωσαν τα παπούτσια του στο πάτωμα, αλλά ο Κινέζος, το άλλο πρωί, χωρίς να ήη λέξει, έφερε στους κυρίους του τον καφέ τους.

Την άλλη μέρα έοριξαν άμμο στο κρεβάτι. Ο Κινέζος όμως και πάλι έδειξε την ίδια άταραξία, σερβίζοντας τον καφέ του άμυλτος και σούδαρος.

Έτσι αποφάσισαν να μην τον ξαναπειράξουν, ανακοινώνοντας συνάμα την απόφασί τους αυτή στον ίδιο.

— Άλλη φορά όχι καρφιά στα παπούτσια μου; τους είπε ο Κινέζος.

— Όχι.

— Ούτε άμμο στο κρεβάτι μου;

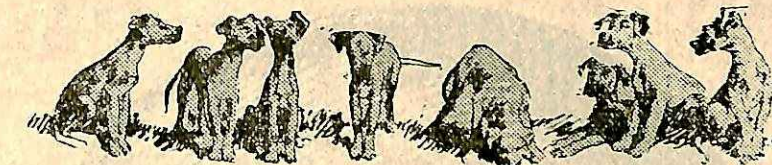
— Όχι.

— Τότε κι' εγώ δεν θα ξαναρίξω λάπτες στον καφέ σας.

ΕΛΛΗΝΟΓΑΜΙΚΟΝ:

— Τι θα ήη «Adhères»;
— Άντε ρέ!

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Εμείς... τα ζώα

Του

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ Όκτωβρίου.
Πώς θα δείξω, ότι είμαστε καθώς πρέπει άνθρωποι, αν δεν εκδηλώσωμε σήμερα ζωηρή την αγάπη μας προς τα ζώα; Αυτό το αίσθημα είναι πολύ της μόδας.

— Άχ, τα καμένα τα ζώα! αναφωνεί ή κοσμική δεσποινίς.

Και ή φωνή της είναι προσαρμοσμένη στις νότες της πιό τρυφερής συγκινήσεως.

Μπροστά της ή έφημερίδα γράφει με χτυπητούς τίτλους:

«Έναέριος επίδρομη εις Χαν-κόν», «Έφρονεύθησαν πολλά γυναικόπαιδα».

— Άχ, τα καμένα τα ζώα! επαναλαμβάνει ή δεσποινίς.

Όστε είναι πολύ σοβαρόν ζήτημα ή ζωοφιλία. Δεν πρέπει όθεν να επιτρέψω στον έαυτό μου, να διατυπώση δικές του έπ' αυτού άνοησιες. Χρειάζεται ή γνώμη διασημών προσωπικοτήτων.

Πόδες τούτου μεταβαίνω άπαραυτα εις το Λονδίον. Έκει είναι το κέντρον της διεθνούς βαρύτητας.

Μόλις έφθασα στην άγγλική πρωτεύουσα, έσκέαθηνα ν' άποταθώ πρώτα στον κ. Τσάμπερλαιν.

— Δεν θα σε δεχθί, μου είπαν.

— Γιατί;

— Διότι είναι άπασχολημένος με τα ζή-τήματα της ειρήνης.

— Όχ, άδερφέ! ανεφώνησα κατά πολύ ρωμαϊκόν τρόπον. Σήμερα προσέχει το ζήτημα της αγάπης προς τα ζώα.

— Και την αγάπην μεταξύ των ανθρώπων που την αφήνετε, κύριε; με ρώτησαν.

— Δεν μ' ενδιαφέρει, απήντησα σάν γνήσιος ζωολόγος. Δεν είναι δα και σπουδαίο, αν έκραγούν πέν' - έξη πόλεμοι άκόμη. Το πάν είναι να δείξωμε ότι είμαστε πολιτισμένοι άνθρωποι, αγαπώντας τα ζώα.

— Άλλά δεν συνεφώνησαν μαζί μου.

— Έτράβηξα για την κατοικίαν του κ. Μπέοναρ Σόου. Ο διάσημος συγγραφέας δεν έχει βάλει ποτέ κρέας στο στόμα του. Είπε χερτοφάγος. Άρα πρέπει ν' αγαπά τα ζώα, εοκέφθηκα. Νά, ο άνθρωπος που μου χρειάζεται. Κατ' εθεϊαν, λοιπόν, σιό σπιτι του.

— Καλημέρα, κύριε Σόου.

— Καλώς ήλθες, αγαπητέ μου.

— Ήλθα να σάς πάρω συνέντευξιν, κύ-

ριε Σόου, διότι έσείς αγαπάτε τα ζώα.

— Πώς τα κατάλαβες; Μήπως από το ότι σε είπα... αγαπητέ μου;

— Όχι. Άλλ' εκ του γεγονότος, ότι δεν τα τρώτε τα ζώα.

— Αυτό σημαίνει ότι δεν τ' αγαπώ. Άν αγαπούσα το κρέας των, θα τα έτρωγα κι' εγώ, όπως και οι ζωόφιλοι. Ο πρόεδρος της «Εταιρείας προς προστασίαν των ζώων», έφαγε χθες αρνάκι ψητό και σήμερα θα όμιλήση ύπερ της αγάπης προς τα ζώα.

— Θέλετε, δηλαδή, να πείτε ότι ή ζωοφιλία είναι μιά υποκρισία των ανθρώπων;

— Όχι ακριβώς. Υπάρχει και πραγματική αγάπη προς τα ζώα. Εγώ, αίφνης, αγαπώ τους λύκους.

— Μά τί λέτε, κύριε Σόου; Άστείρευθε;

— Καθόλου. Κάποτε έλαβα μέρος σ' ένα κυνήγι. Με είχαν βάλει και φύλαγα με την καρμπίνα μου σ' ένα πόστο. Άργότερα ήρθαν οι σύντροφοί μου και με βρήκαν.

— Πέρασε τίποτε από τ'ό; με ρώτησαν.

— Πέρασε ένας λύκος, τους απήντησα.

— Και δεν του έοριξες;

— Γιατί να του ρίξω; Μήπως ήταν κανένας κυνικός των έργων μου ή κανένας εισπρακτωρ των φόρων; Λύκος ήτανε.

— Κι' έτσι, που λές, αγαπητέ μου, έξεδήλωσα τα φιλικά μου αίσθηματα προς τους λύκους, κατέληξεν ο Σόου.

Τα είχα χάσει με τον παραδοξολόγο γέρο.

— Πέστε μου καθαρά την γνώμη σας, του είπα: Μπορεί να υπάρξη πραγματική αγάπη προς τα ζώα;

— Βεβαίως. Και μάλιστα μεγαλύτερη από την αγάπη προς τους ανθρώπους.

— Γιατί το λέτε αυτό;

— Διότι έχω ύπ' όψη μου την δική μου περίπτωση. Εγώ δεν έχω τυραννήσει ποτέ κανένα ζώο, διότι τα ζώα δεν παρακολουθούν... τις παραστάσεις των έργων μου. Τους ανθρώπους μόνο εκδικούμαι.

— Πάλι παραδοξολογείτε, κύριε Σόου, και δεν μου δίνετε, να καταλάβω, αν τ' αγαπάτε πραγματικά τα ζώα ή όχι.

— Δεν καταλαβαίνετε τα αισθηματά μου απέναντι των ζώων;

— Όχι.

— Αυτό σημαίνει ότι είμαι τέλειος ζωόφιλος.

— Γιατί το λέτε αυτό;

— Διότι ούτε οι ζωόφιλοι καταλαβαίνουν αν αγαπάνε ή όχι τα ζώα.

— Πώς δεν τ' αγαπούν; Μάλιστα πολλές φορές τα λατρεύουν.

— Λατρεύουν μήπως τα κουνούπια, τους ψύλλους και τις οχιές;

— Όχι αυτά βέβαια. Αυτά είναι επιδημικά. Άγαπουν τα όφελιμα ζώα.

— Αυτό είναι συμφέρον και όχι αγάπη. «Αγαπάτε και τους εχθρούς ύμών» λέγει ο Χριστός.

— Δηλαδή θέλετε να πείτε ότι είναι περιττή ή ήμερα των ζώων;

— Δεν λέγω αυτό. Η ήμερα των ζώων χρειάζεται, διότι κατ' αυτήν θα γράψουν κολοί, μεταξύ των οποίων και σύ, ώραία άρθρα, στα όποια θα προσπαθήσουν να φανούν έξυπνοι, δηλαδή κάθε άλλο παρά ζώα.

★

— Από όσα μου είπατε, κύριε Σόου, συνάγω, ότι είναι πολύ υπερδεμένη υπόθεσις ή ζωοφιλία. Είναι πράγματι άνόητον να μιλούμε περί αγάπης προς τα ζώα, την στιγμή που τρωγόμαστε μεταξύ μας. Είναι επίσης γεροντοκορσικός ύστερισμός ή λατρεία προς ώριωμένα ζώα. Ιδίως σκυλιά και γάτες. Σύμφωνοι σ' όλα αυτά. Μέσα όμως στην αισθηματική αυτή κίνησι ύπερ των ζώων δεν υπάρχει τίποτε το ισοροποημένο και το λογικό;

— Υπάρχει, ναί, το ξίφος του Βρένου.

— Θα θυμάσαι από την ιστορία, ότι ο βασιλεύς αυτός των Γαλατών, όταν ενίκησε τους Ρωμαίους, έβριξε στην πλαστίγγα, που έξυγίξε τον χρυσόν της πορείνης άποξημώσεως, το ξίφος του και άνέκραξε: «Όυαί τοις ήττημένοις!» Αυτή ήταν μιά πράξις δόρβαρη, την όποιαν επαναλαμβάνουν οι άνθρωποι εις βάρος των ζώων.

— Στη μάχη μας από άρχαιότατων χρόνων με τα άγρια θηρία, εδύναμε νικηταί. Αυτή ή νίκη μας έδωσε την υπερηφάνην να φερόμεθα τυραννικά απέναντι των ζώων. Χρησιμοποιώμε εις θάρος των υε σκληρότητα το φάσανον του Βρένου. Αυτό όμως είναι βαρβαρότης, που πρέπει να εκλείψη. Πρέπει να σναισθάνωμεθα, ότι και τα ζώα πονούν και υποφέρουν κι αν πολιτισμένα όντα, νι δεινθούμε υπεργαλόωνχοι απέναντι των ήττημένων. Αυτό είναι το σωστό νόημα της ζωοφιλίας. Και τίποτε άλλο.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Και λίγο χιούμορ

Η φιλόανθρωπος κυρία σιόν έπιάνο:

— Καλέ μου άνθρωπε, πρέπει ν' έβρης καμιά δουλειά.

— Ποδ να βρω καιρό, καλή κυρία; Ζητιανεύω 12 ώρες την ήμερα...

Η κυρία (σ.ή νέα της υπηρε-
τρα): — Έβρεις να σιδερώνης την κόλλα;

Η ύπηρέτρια: — Όχι, κυρία, μά μπορώ να σάς δώσω την άντρεί-
σα του σιδερωτή που κολλάρει κα-
τά δικά μου ποδα...

— Θάμια 22 έτα... αν κάμη στα-
φύλια ή κληματιάρα μου...

— Άθθος κάνεις. Νομίζω πως θα-
σαι 24...

— Ίσως... μά δυο χρόνα...
δεν έκανε σταφύλια ή...

ΠΡΟΤΟΥ έξοντώσουν τελειωτικά το Άφρικανικό κράτος της Καρχηδόνας για να εξαπλωθούν κατόπιν στη Δύση και στην Ανατολή, οι Ρωμαίοι, είχαν ανάγκη να στερεώσουν την κυριαρχία τους σε ολόκληρο το κυρίως Ιταλικό έδαφος. Στόχος τους, λοιπόν, στάθηκε η Μεγάλη Έλλάς. Στην αρχή δεν τολμούσαν καθόλου ούτε να σκεφθούν την προσβολή των ισχυρών αυτών άποικιών. Αλλά όσο δυνάμωναν αυτοί, τόσο καί εξεφεύγε η ελληνική φυλή. Ωςπότε κάποτε το άπεφάσισαν. Γύρω από το έτος 200 πρὸ Χριστοῦ ἡ μιά ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ ἑλληνικὲς πόλεις τῆς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἔχον τὴν ἀνεξαρτησίαν τους γιὰ τὰ σβύσουν σὶ γὰ-σιγὰ ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ξένου ζυγοῦ. Ἡ Σικελία ἤρθε τελευταία σὴν σειρά. Αἱ Συρακούσαι ἦσαν ἡ πλουσιότερη πόλις τοῦ μενάλου αὐτοῦ νησιοῦ ποὺ συνέχισε τὸ μῆκος τῆς Ἰταλικῆς ἐξουσίας σὴν Μεσόγειο. Ἦσαν τὸ μᾶτ' ἰ τῆς Σικελίας, καὶ εἶχαν κάστρα ποὺ προκαλοῦσαν τὸν τρόπο μόνον νὰ τ' ἀντίκρουε κανεὶς, καθὼς ἔστεκαν μπηγμένα σὺς βράχους, ἀπὸ τὸ πέλαγος. Τάχτισαν λίγο-λίγο ὁ Τιμόλεων, ὁ Διονύσιος, ὁ Ἰέρων μέσα σὲ διάστημα αἰώνων καὶ τ' ἀνανέωνε διαρκῶς ὁ πλοῦτος τοῦ πληθυσμοῦ. Τὰ τεῖχη τῶν Συρακούσων ἔθεωροντο ἀπόρητα. Ἐλεγε ὁ μὲν ἡ μορφή ἑνὸς μεγάλου κυβερνήτου — ὅλοι οἱ σπουδαῖοι ἡγήται εἶχαν πεθάνει — καὶ αὐτὸ ἔκαμε τὴν Σύγκλητον ν' ἀναλάβῃ με κάποιαν ἐλπίδα τὴν τολμῆν ἐπιχειρήσῃ. Ὁ ἀνθύπατος Μάρκελλος ἐμπάρκαρισε ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ ἀποβατικοῦ στρατοῦ. Οἱ ἄνδρες τῶν λεγεόνων του ὠρκίστηκαν στὰ σπαθιά τους νὰ μὴν ξαναγαυρίσουν σὴν Ρώμην ἂν δὲν ἔφερναν ἀποτέλεσμα.

Ο ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ ΣΤΑΣ ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΣ

νία της. ἀφοῦ ἀπὸ τὴ στεριά οἱ Καρχηδόνιοι, ποὺ θὰ τὴ βοηθοῦσαν, εἶχαν ρημαχτῆ ἀπὸ τὴν πανοῦκλα καὶ, ἂν τυχὸν κ' ἐζύγωναν, θὰ πρόσθεταν στὰ δεινὰ τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ

τὴ δική τους φριχτὴ σφοδρά. Δὲν εἶχαν στόλο δικό τους αἱ Συρακούσαι, οὔτε κανένα διάσημο πολιτικὸ μυαλό. οὔτε διάθεταν κανέναν ξακουσμένο στρα-

τηγό, ὥστε νὰ ἐλπίσουν βάσιμα ἀπὸ ποθενὰ νὰ σωθοῦν. Οἱ Ρωμαῖοι ὥς τόσο βρῆκαν μιά τόσο ἄγρια ἀντίστασι καὶ πρὸ πάντων τόσο ἐκπληκτικὰ ὀργανωμένη, ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μόλις ἀρχίσαν τὴν ἐπίθεσιν, ὥστε τὴν ἀπέδιδαν σὲ θεϊκὸ φαινόμενο, γιὰτὶ ἄλλη καμμιὰ δὲ χωροῦσε ἐξήγησι!

Καὶ τὸ μυστήριον λύθηκε αἰφνης ὅταν ἐκυκλοφόρησε ἡ φήμη ὅτι μέσα στὰς Συρακούσας ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν κατόικων ἑνὸς ὑπεράνθρωπου, ἑνὸς ἀπλοϊκοῦ γεροντάκος, ποὺ δὲν ἦταν ποτέ τοῦ οὔτε βασιλιάς, οὔτε τιτλοῦχος, οὔτε ἀκόμα στρατιώτης εἶχε χρηματίσει σὲ κανέναν πόλεμον, μὰ ποὺ πολέμοις τῶν μὲ τὰ ἀμάχητα ὅτις ἡ σοφία του. Ὁ Ἀρχιμήδης, ὁ γεωμέτρης, ὁ μαθηματικός.

Κανεὶς δὲν τὸ εἶχε φαντασθῇ, δὲν μπορούσε νὰ ὑπολογίσῃ στὰ σοβάρὰ ἀπὸ πρὶν μιά τέτοια περίπτωση.

Οἱ Ρωμαῖοι, λοιπόν, σταμάτησαν γιὰ πολὺ καθε ἐνέργειά τους γιὰ νὰ διακόψουν τὴν ἀπὸ πιστικὴ φθορὰ ποὺ πάθαιναν σὲ σκάφη καὶ σὲ ἔμψυχο ὕλικό. Ἡ ἀμυνα τῶν Συρακούσων ἔκανε θραῦσι κυριολεκτικῶς στὶς τάξεις τῶν Ρωμαίων, καὶ ὅλο αὐτὸ τὸ φοβερὸ κακὸ ὠφειλετο ἀποκλειστικὰ στὸ ἐφευρετικὸ πνεῦμα ἑνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου, στὶς ἀπίστευτες ἐπινοήσεις ποὺ σάρκωνε ὁ δαιμόνιος «μηχανικός» — ἔτσι τὸν ἔλεγον, κ' ἀπὸ τότε ὁ ὄρος ἐπεκράτησε.

Τ' ὄνομά του ἔγινε θρύλος στὸ πλωτὸ στρατόπεδο τοῦ ἐχθροῦ.

Κάποιοι κοσμογυρισμένοι ἀπὸ τοὺς ἐπιτελεῖς τῶν Ρωμαίων ἤξεραν τὴ φήμην τοῦ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου μ' ἑνα εἶδος ἑλικος, ποὺ ἀνεκάλυψε ὁ ἴδιος, κατάρθωσε νὰ συγκρατῇ τὰ νερά τοῦ Νείλου τὴν ὥρα τῆς πλημμύρας καὶ νὰ γλυτώσῃ ἐκτάσεις ολόκληρες ἀπὸ τὴν καταστροφή.

Ἄλλοι πάλι ποὺ εἶχαν περάσει ἄλλοτε ἀπὸ τὰς Συρακούσας διηγήθηκαν τὴν ἱστορίαν γιὰ τὸν περίφημον νόμον τῆς βαρύτητος. Ὁ Ἰέρων, ὁ τύραννος, θέλοντας νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν κάποιον χρυσὸ στεφάνι ποὺ εἶχε ἦταν ἀπὸ ἀτόφιον μέταλλον, τῶδωσε στὸν Ἀρχιμήδην νὰ τὸ ἐξετάσῃ κ' ἔ-

κεῖνος ψάχνοντας νὰ βρῇ τρόπο γιὰ τὴν ἐξέλεγχῃ, κρατοῦσε ἐπὶ ἡμέρας τὸ στεφάνι κοντὰ του — ὡς καὶ στὸν ὕπνον του. Κάποια ὥρα ποὺ τῶχε καὶ τὸ ἐξήταξε, ἐνῶ ἔπαιρνε τὸ μπάνιο του, τὸ στεφάνι τοῦ γλύστρησε κ' ἔπεσε μέσα στὸ νερό. Καὶ τότε ὁ Ἀρχιμήδης πετάχτηκε γυμνός, ὅπως ἦταν, στὸ δρόμο, κ' ἐφώναζε σὰν τρελλὸς «εὐρηκα, εὐρηκα», ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ γιὰτὶ εἶχε ἀνακαλύψει ὅτι καθε σῶμα ποὺ πέφτει στὸ νερὸ χάνει αὐτὸ τὸ βάρος του τόσο, ὅσο εἶναι τὸ ἐκτόπισμα τοῦ ὕγρου! Οἱ Ρωμαῖοι δὲν πολυκαταλάβαιναν ἀπ' αὐτό. Τὸν ἔπαιρναν γιὰ μάγο. Ἀλλά, ὅταν ἔμαθαν καὶ τὴν κάπως ἀπλοῦστερη θεωρίαν τοῦ μοχλοῦ, κατάλαβαν ὅτι εἶχαν ἀπέναντί τους τὸν θετικώτερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου, καὶ τοὺς ἐπίασε πανικός. Ἀμὰ πάρις στὰ χέρια σου ἔταν σιδερένιο λαστὸ καὶ τὸν σπινθίριζε σὲ μιά βάσι ἀντιστάσεως, σηκώνει εὐκολώτερα ὅτι δὴποτε! Ὁ Ἀρχιμήδης, γιὰ νὰ πείσῃ τὸ βασιλιά, ἔφτιασε ἑνα τόσο μεγάλο μοχλό, ὥστε μ' αὐτὸν ἀνέσχυρε ἑνα βουλαγμένο καράβι ἀπὸ τὸ βυθό. Καὶ καθὼς ὁ βασιλιάς ἔμεινε ἀναυδὸς ἀπὸ θαυμασμό, ὁ Ἀρχιμήδης τοῦπε γελῶντας: — «Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα. Ἄν ὑπῆρχε μέρος στὸ κενὸν νὰ σταθῶ, μπορούσα μὲ τὸν ἴδιον τρόπο νὰ σηκώσω καὶ τὴ σφαίρα τῆς γῆς!»

Οἱ Ρωμαῖοι, ἐννοεῖται, τὰ συζητοῦσαν σ' ἀνοιχτά, μίλλια μακριὰ ἀπὸ τὶς ἀκρογιαλιές τῆς Σικελίας, καὶ δὲν ἐξέγωναν στὰς Συρακούσας γιὰτὶ εἶχαν ἀποκτήσῃ πολὺ πικρὴ πείρα γιὰ τὸ τί τοὺς ἐπερίμενε.

Τὰ παθήματά τους ἀπὸ τὸν Ἀρχιμήδην εἶνε ἀνεκδιήγητα. Τὰ ἐσυλλογίζονταν καὶ ἐνοιῶσαν σύγκρου στὸ σῶμα τους. Αἱ Συρακούσαι δὲν παίρνονται, ἀφοῦ κλείνουν μέσ' ἀπὸ τὰ φρούριά τους ἑνα τέτοιο διαβολάνθρωπο! — ἐπιθύριζαν μελαγχολικά...

Ὁ ἀνθύπατος Μάρκελλος εἶχε δαιμονισθῇ, ἀπὸ τὴ φούρκια του. Ἐβλεπε καθαρά ὅτι ἦταν ματαιοπονία καθε τοῦ ἀτόπειρα. Ὁσάκις ζύγωνε πρὸς τὰς Συρακούσας, ἔχανε στὰ σίγουρα καὶ ἀπὸ ἑνα σημαντικὸ μέρος τοῦ στρατοῦ του καὶ τοῦ στόλου του.

Ὁ Ἀρχιμήδης ὑπῆρχε τὸ πρῶτον πρόσωπον σὴν ἱστορίαν, ποὺ ἐφῆρμοσε τὰ

μηχανικὰ μέσα στὸν πόλεμον. Ἐμπνευσμένος ἀπὸ ἑνα πείσμα πατριωτικῆς φιλοτιμίας, εἶχε ἐφεύρει τρεῖς τρόπους γιὰ τὴν ἀπόκρουσιν τοῦ ἐχθροῦ:

Α') Βλητικὸν μηχανήμα μεγάλης ὀκλής ποὺ ἐξεσφενδόνιζε τεράστια κομμάτια βράχων, ἱκανὰ νὰ συντρίψουν πλοῖο ολόκληρο.

Β') Ὑποβρυχίους σιδερένιους μοχλοὺς ποὺ σηκώναν καὶ καραμὶ ποὺ ζύγωνε πρὸς τὴν παραλία, τὸ ἀναποδογύριζαν καὶ τὸ βύθιζαν.

Γ') Καθρέφτες κοίλους, πελωρίου μεγέθους, ποὺ συγκεντρώνοντας με ἑντάσι τὴ λαμπρὴν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἐπυρπολοῦσαν αὐτομάτως τὰ (ξύλινα) ἐχθρικά σκάφη καὶ τακάναν ν' ἀνάβουν σὰ λαμπάδες καὶ νὰ καίγωνται.

(Τὴν τελευταία αὐτὴ λεπτομερεία βεβαιώνουν χωρὶς ἀμφιβολίας συγγραφεῖς μὲ κύρος, καθὼς ὁ Γαληνὸς καὶ ὁ Λουκιανὸς) Οἱ κάτοικοι τῶν Συρακούσων εἶχαν ἀναμεσά τους τὸ γεω-σοφὸ σὰν Θεό. Ἐνεργοῦσαν κατὰ τὶς προτάγες του καὶ εἶχαν ἐξουδετερώσει καθε κίνδυνον. Ἡ πολιορκία παρέλυε καὶ ὁ ἐχθρὸς φαινότανε γελοιοποιημένος μὲ τὴν ἀπραξία του στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος.

Ἀλλά οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἤθελαν ν' ἀπελπισθοῦν. Ἀφοῦ δὲν περνοῦσε ἡ παλλὰ καριὰ τους, ἐβάλαν κ' αὐτοὶ σ' ἐνέργειαν τὴν πονηρία τους. Ὅλη τους ἡ προσοχὴ εἶχε στρεφθῇ σὴν μέθοδον τῆς προδοσίας καὶ ἐκεῖ στήριζαν τὶς τελευταῖες ἐλπίδες τους.

Καὶ ἡ εὐκαιρία δὲν ἄργησε νὰ παρουσιασθῇ. Κάποιος ναύτης ἐζήτησε ξαφνικὰ νὰ ἰδῇ ἰδιαιτέρως τὸν ἀρχηγὸ καὶ νὰ τοῦ μιλῇ ἐμπιστευτικά:

— Σὲ λίγες μέρες — τοῦ εἶπε — πανηγυρίζουν στὰς Συρακούσας, ὅπως καθε χρόνο τέτοια μέρα, τὴν γιορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος. Καὶ στὸ πανηγύρι ἀπάνω μεθοῦν ὅλοι σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἐκεῖνο τὸ βράδυ πέφτουν νὰ κοιμηθοῦν σὰν πώματα. Δὲν μένει ξεμέθυστος οὔτε ἑνας τους. Ἐπειδὴ ξέρω καλὰ αὐτὸ τὸ ἔθιμον, ἐθέλωρσά χρέος μου νὰ σὰς τὸ πῶ!

Ὁ ἀνθύπατος Μάρκελλος, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν πληροφορίαν, ἔτριβε τὰ χέρια του βηματίζοντας στὸ κατὰστρωμα τῆς γαλέρας του. Στὶς ἀγωνιώδεις ἐρωτήσεις τῶν συντρόφων του, δὲν φανέρωνε ἀπολύτως τίποτα, καὶ περὶωρίζονταν μονάχα στὸ νὰ λέῃ εἰρωνικά:

— Εὐρηκα! Εὐρηκα, λέει

πόν, κάτι, κ' ἐγώ! Μόλις σουρούπωνε, τὴν ὀριζμένη μέρα τῆς γιορτῆς, ὅλα μαζί τὰ καθλωμένα πλοῖα τῶν Ρωμαίων ἐκίνησαν σὲ στήλη ζώνης πρὸς τὰ τεῖχη τῶν Συρακούσων. Οὔτε μιά πέτρα δὲν ρίχτηκε ἐναντίον τους, οὔτε μιά σκιά δὲν φάνηκε ποθενὰ, οὔτε μιά φωνὴ φρουροῦ δὲν ἀντήχησε!

Οἱ λεγεῶνες βγήκαν ἀνεόχλητα. Οἱ στρατιῶτες σκορφαλώσαν κανόντας σκάλες οἱ μὲν τὶς πλάτες τους γιὰ τοὺς δὲ, καὶ τὸ πρῶτον οἱ Συρακούσιοι πιαστήκαν σὰν ποντικοὶ στὴ φάκα μέσα στὰ σπίτια τους!...

— Τὸν Ἀρχιμήδην θέλω, ἐφώναξε ὁ Μάρκελλος σὲ ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα τῆς ἀποβάσεως. Προῆξε μὴν τὸν σκοτώσετε. Νὰ μοῦ τὸν φέρετε ζωντανό. Ὅπου δῆτε γέρω, νὰ μὴν τὸν χτυπήσετε, γιὰτὶ μπορεῖ νάιναι αὐτός!

Μία περιπολία πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι του. Ὁ σοφὸς δὲν ἦταν ἐκεῖ:

— Θὰ πρόφτασε καὶ τῶσκασε γιὰ νὰ σωθῇ!, ἀνέφεραν.

Ἀλλά ὁ μέγας ἐπιστήμων, ποὺ σὰν ἀφηρημένος μαθηματικὸς δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὸ παραμικρὸ ἀπὸ ὅσα συνέβησαν, βγήκε ξημερώματα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κυριευμένου ἀπὸ τὴν ἀνησυχία ἑνὸς προβλήματος γιὰ τὸν τετραγωνισμὸ τοῦ κύκλου ποὺ τὸν ἐβασάνιζε ἀπὸ βραδὺς καὶ τὸν εἶχε κάμει νὰ μείνῃ ἄπνοος. Ἐτράβηξε, λοιπόν, ἀπὸ παράμερον δρόμον, πρὸς μιά ἡσυχὴ γωνία τῆς παραλίας κ' ἐκάθισε νὰ σχηματοποιήσῃ τὴ σκέψιν του μὲ τὸ δάχτυλον ἀπάνω στὴν ἄμμουδιὰ. Γι' αὐτὸ ἔλειπε καὶ δὲν τὸν ἔβρισκαν.

Καθὼς καθότανε, ἐπέρασαν ἀπὸ μπροστὰ τοῦ Ρωμαῖοι στρατιῶται, ἀλλὰ ἀπορροφημένοι στοὺς συλλογισμούς του, δὲν τοὺς ἐπρόσεξε. Ἐνας ἀπὸ τοὺς στρατιώτες, τρέχοντας ἀπρόσεχτα, τοῦ πάτησε τὸν κύκλον ποὺ εἶχε χαράξει ἐπὶ τῇ ἄμμουδιᾳ, καὶ τότε ὁ Ἀρχιμήδης, πάλι χωρὶς νὰ κυττάξῃ ποῖος εἶναι, θύμωσε γι' αὐτὸ κ' ἄρχισε νὰ βρίζῃ γιὰτὶ τοῦ χάλασαν τοὺς κύκλους του: — Μὴ μοῦ τοὺς κύκλους τάραιτε!

Ὁ στρατιώτης τράβηξε τὸ εἶφος του καὶ τὸν διεπέρασε! Ὅταν, ἀργότερα, ὁ Ἀρχιμήδης ποὺ δὲν βρισκόταν ποθενὰ ζωντανός, βρέθηκε σκοτωμένος, ὁ ἀνθύπατος Μάρκελλος σὲ

νοχωρέθηκε τρομερά, καὶ μπροστὰ στὸ σεβάσιμο πτώμα του μονολογοῦσε μὲ ἀληθινὰ δάκρυα ποτὰμι ἀπὸ τὴ μάστιγί του:

— Ἐχασα — εἶπε — τὴν μισὴ χαρὰ τῆς νίκης μου. Ἐδῶσε μὲ προθυμίαν τὴν ἀδείαν νὰ τὸν κηδεύσουν μὲ κάθε λαμπρότητα καὶ νὰ τοῦ στήσουν τὸ μεγαλοπρεπὲς τάφον τοῦ — ποὺ σώζεται ὡς τὰ σήμερα: — Τὸ κακὸ ποὺ μοῦ κάναες Ἀρχιμήδην, θὰ ἦταν πολὺ μικρὸ μπροστὰ στὸ καλὸ ποὺ θὰ μπορούσες νὰ κάμῃς στὴν Ρώμην ἂν ἐξοῦσε ἀπὸ 'δῶ κ' ἐμπρός! — εἶπε ὁ Ρωμαῖος ἀρχηγὸς στὸ μεγάλο νεκρὸ, καὶ ξαναβούρκωσε....

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Ἀπ' ὅλους τοὺς ὀρισμούς ποιὸς εἶνε ὁ δικός σας;

Ο ΕΡΩΣ ΕΙΝΕ...

...Αὐτὸ ποὺ δίνει πνεῦμα σ' ὅσους δὲν ἔχουν, ποὺ προσθέτει ὅσους ἔχουν λίγο καὶ ποὺ ἀφαιρεῖ ἀπ' ὅσους ἔχουν πάρα πολὺ. (Χ...)

...Αὐτὸ ποὺ σὰς δίνει πτερὰ στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ σὰς δέσῃ χειροπόδαρά κατόπιν. (Δ. Σμιθ)

...Ἡ εὐτυχία σὴν ὅποιον παραδίδονται ἀμοιβαίως τὰ δύο φύλα. (Γεωργία Σάνδην)

...Τὸ πρῶτον κεφάλαιο τοῦ μεγάλου βιβλίου τῆς ἀγνωμοσύνης. (Ι. Σαντώ)

...Ἐνα θαῦμα. (Αἰμίλιος Ζολά)

...Ἡ γλῶσσα τῆς ζωῆς. (Μαρσέλ Πιναιρ)

...Ἡ μανία νὰ μεταβῇ ὁ ἑνας στὸν ἄλλον τὶς μεγαλύτερες λύπες. (Σάιντ-Μπερ)

...Ὁ ἐγωϊσμός δύο προσώπων. (Μποναπάρ)

...Ἐνα θαυμάσιον ἐμπόριον ποὺ πάντα τελειώνει σὴν χρεωκοπία. (Σαμφόρ)

...Μιά ἀσθένεια ποὺ θεραπεύεται μὲ τρία φάρμακα: τὴν πείρα, τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου καὶ τὴν αὐτοκτονία. (Κλατές)

...Ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ λογικοῦ. (Τουσσενέλ)

...Κάτι, ποὺ οὔτε ξέρω ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, οὔτε ξέρω πῶς τελειώνει. (Δεσποινὴ ντὲ Σκυντερό)

...Ἡ ποίησις τῶν ἐπιστήσεων. (Μπαλζάκ)

...Ἡ ἱστορία τῆς ζωῆς τῶν γυναικῶν. Ἐνα ἐπισόδιον τῆς ζωῆς τῶν ἀνδρῶν. (Κυρία Στάελ)

...Κατάστασις ἐξακολογητικῶν πολέμων καὶ γι' αὐτὸ, ἀναμειβόμενος, λέγει ἔως νικητῆς, ἔως νικημένου, ἔως τροπαιοῦχος, κλπ. (Κυρία Νεκέρ)

...Κάτι ποὺ δὲν μοιάζει μὲ τίποτε ἄλλο. (Ρισιλιέ)

...Ἐνας πυρετός. (Σταντάλ)

...Ἐνα σπάνιον λαλοῦδι. (Ἀνδρέας Τερτιέ)

...Ἐνὸς μεγάλου δασκάλου. (Μολιέρους)

...Ἐνα ἐπιστόδιον. (Κουλαζέν)

...Ἐνὸς νόμου. (Ἰησοῦς Χριστός)

...Κατάστασις γιὰ μὴν καλὴ ψυχὴ, θυσία γιὰ μὴν ἀνεπτυγμένη ψυχὴ. (Κυστίν)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ «ΣΕΡΙΦ»

Ένα δραματικό Αμερικανικό διήγημα

Σόλιβαν παρ' όλη τη νεαρά του ηλικία, ήταν ο πιο δραστήριος κι' ο πιο αυστηρός «σερίφ» της περιφέρειας του Ρόγκ Σπρίγκ. Ήρλανδος την καταγωγή, σπούδασε νομικά στη Νέα Υόρκη και τώρα κρατούσε στα χέρια του την πιο μεγάλη αρχή της εξουσίας. Ήταν ο εφιάλτης των κακοποιών και των εμπόρων της ανθρωπίνης σαρκός. Όταν θριασκόταν μέσα στα περιθώρια του νόμου, τίποτα δεν τον έφοβιζε.

Εξακολουθούσε, με το πιστόλι στο χέρι, να καθαρίζει όλα τα κακοποιά στοιχεία της περιφέρειας. Ωστόσο, υπήρχε ακόμα κάποιος στην πολιτεία του Ρόγκ Σπρίγκ που δεν λογαρίαζε την αυστηρότητα του Σόλιβαν.

Ο Πάτ Μούρικ, ιδιοκτήτης του καμπαρέ «Ελντοράντο», περιτοισιμμένος από τα χειρότερα κακοποιά στοιχεία περιγελούσε τα αυστηρά μέτρα του Σόλιβαν. Κι' ο Μούρικ όμως ήταν βέβαιος για τη δική του δύναμη, γι' αυτό καιδενλογάριασε κανέναν όταν έστειλε κι' έφερε στο καμπαρέ του, επί κεφαλής ενός θιάσου, την Λιλή Λέιμπελ, ένδοξη για τις άπειρες σκανδαλώδεις περιπετειές της σ' όλες τις γύρω περιοχές.

Ο Μούρικ μάλιστα, για να ξεερεθίση τον Σόλιβαν, διωργάνωσε μια μεγάλη γιορτή για την υποδοχή της γυναίκας αυτής.

Ο Σόλιβαν έχασε τα όρια της υπομονής του την ημέρα εκείνη πραγματικά.

Μάζεψε λοιπόν όλους τους συνεργάτες του και τους ύψισταμένους του και τους είπε:

—Θα πάω ο ίδιος!

—Διοικητά μου, είπε ένας απ' αυτούς, δεν σκεφθήκατε τους κινδύνους που διατρέχετε;

—Μη φοβάστε. Άλλωστε έσείς θα βρίσκεσθε έξω από το καμπαρέ και θα έπέμβετε τότε μόνον, όταν αντιληφθήτε ότι τα πράγματα σκουραίνουν.

★

Το ίδιο εκείνο θράδυ τη στιγμή ακριβώς που η Λέιμπελ βρισκόταν στον κολοφώνα της έπιτυχίας και τα μιζαρίσματα αναστάτωναν την αίθουσα του καμπαρέ, παρουσιάσθηκε στο κατώφλι της πόρτας μοναχός του ο Σόλιβαν.

Με επιβλητικό περπάτημα, αυστηρήν έκφραση και τα φρύδια συσφραγμένα, μπήκε στην αίθουσα και προχώρησε προς τη σκηνή.

Όλοι με μιάς σπάσανε και άρχισαν να κυττούν με φόβο τον διευθυντή της άστynomίας που δεν λογαρίασε ως εκείνη τη στιγμή και τους πιο επικινδύνους κακοποιούς και τυχοδιώκτες των βουνών και του κάμπου.

Ο Πάτ Μούρικ, μόλις τον είδε, έσπευσε ν' άνοιξη το συρτάρι του πάγκου.

—Άφησε ήσυχο το πιστόλι σου, Πάτ Μούρικ! το είπε ο σέριφ, χωρίς να γυρίση να τον κυττάξη. Έγώ δεν ήρθα ώπλισμένος εδώ. Ήρθα να πω απλούςατα δυο λόγια στη δεσποινίδα. Μπορείτε να με οδηγήσετε σε κα-

νένα ιδιαίτερο δωμάτιο, δεσποινίς;

Από μια γωνία ακούσθηκε κάποιον μουρμούρισμα διαμαρτυρίας. Ο Σόλιβαν έφριξε μιάν αυστηρή ματιά και τα στόματα βουβάθηκαν.

Μιά λεπτή φωνούλα ακούσθηκε:

—Έλατε, κύριε διοικητά, παμε στο ιδιαίτερο δωμάτιο του Μούρικ.

Εκείνη προχώρησε. Την ακολουθούσε. Μπαίνοντας στο ιδιαίτερο, έκλεισε την πόρτα πίσω του. Ο Σόλιβαν, έρβιος στη μέση του δωματίου, κυττούσε τη νέα γυναίκα σιωπηλός.

—Ε, λοιπόν, επί τέλους, τί γυρεύετε από μένα; τόν ρώτησε.

—Να φύγετε άμέσως απ' αυτό τον τόπο.

Τα μάτια της πετάξανε φλόγες.

—Ναι, να φύγετε για το καλό σας. Θέλετε να μ' ακούσετε;

Τα μάτια της ήρεμήσανε. Χαμογέλασε και τόν πλησίασε τόσο πολύ, που εκείνος ένοιωσε το άρωμα της σάρκας της. Κι' ήταν όμορφη η Λέιμπελ. Είκοι, έξη χρόνων, και μέσα της έτρεχε το αίμα των πρώτων Μεξικανών που είχαν κατοικήσει στην Καλιφόρνια.

—Δεσποινίς, άρχισε ο σέριφ μ' έναν γλυκό τόνο στη φωνή του, ήρθα για το καλό σας εδώ. Ο Πάτ Μούρικ είναι ένας κακοποιός, που άργα ή γρήγορα θ' άπελασθή, αν δεν φύγη με το καλό. Και για τους συντρόφους του πρέπει να περιμένη την ίδια τύχη. Αυτό, φυσικά, ισχύει και για σας, αφού θά ανήκατε στο συγκρότημά του.

—Μά για πίντε μου, είπε η Λέιμπελ με κάποιο παράπονο. Γιατί τα βάζετε και με μάς; Μας έφεραν για να δουλέψουμε εδώ.

—Θέλω να προστατεύσωμε την ήθικη του Ρόγκ Σπρίγκ. Ακούστε με, η Καλιφόρνια είναι άπέραντη και θά θρήπε άλλοι μέρος για δουλειά. Η πολιτεία μας είναι καινούργια κι' όσο θά είμαι εδώ, δεν θέλω να έκφυλισθή. Πηγαίνετε στο Τζάκσονβιλ.

—Μας δώδεσε κι' απ' εκεί, όπως κι' από το Ράμιον Σιτς, κι' από την

Τασαγιάφα...

Κι' ύστερα η Λέιμπελ, μ' όλο το θράσος που της άπομενε, πιανοντας το χέρι του Σόλιβαν, συνέχισε:

—Σαν όλες τις γυναίκες, γυναίκα χωρίς προστατή, διωγμένη από όλα τα μέρη της Καλιφόρνιας, που δείχνω όχη την τέχνη, αλλά περισσότερο το κορμί μου χρεώνοντας, δεν ζητάω παρά να θγάλω το ψωμί μου. Σκεφθήτε το καλά, κύριε διοικητά. Τα νειάτα δεν σας αφήνουν να δήτε τη δυστυχία μιάς γυναίκας.

Μιλούσε άργα και άπαλά. Ο Σόλιβαν ένοιωσε το χέρι της να τρέμει μέσα στο δικό του και στις φλέβες του, το αίμα του άρχισε μιά τρελλή κυκλοφορία. Τα λόγια της τόν είχαν συγκινήσει βαθιά, η φωνή της τόν είχε μεθύσει από γοητεία...

—Δεν είμαι τόσο διεφθαρμένη, όσο νομίζετε. Πιστέψτε με, εξακολουθώ.

Και το χέρι της έσφιξε περισσότερο το δικό του. Και το κορμί της και το κεφάλι της είχαν άκουμπήσει στο δικό του.

Ένα χτύπημα ακούσθηκε κι' η πόρτα άνοιξε.

—Σας ένοχλώ μήπως; είπε ο Πάτ Μούρικ και γέλασε.

Το αίμα του Σόλιβαν τού ήρθε στο κεφάλι. Με μιά δυνατή γροθιά, πέταξε έξω τόν Μούρικ και με μιά γρήγορη κίνηση ξανάκλεισε την πόρτα. Πολύς πιστολιές ακούσθηκαν μαζί και οι σφαίρες τρυπήσανε την πόρτα.

—Πέσε κάτω, διέταξε ο Σόλιβαν την Λέιμπελ.

Την άρπαξε από τη μέση και κυλίσθηκαν μαζί σε μιάγωνιά. Σφιγμένοι όπως ήταν ο ένας επάνω στον άλλον, το θερμό και μισόγυμνο κορμί της ήλκτριζε τις έπιθυμίες του.

Οι πιστολιές ακούσθηκαν έξω, κι' εκείνοι που συνώδευσαν τόν Σόλιβαν μπήκαν μέσα. Σωστή μάχη έπακολούθησε και σε λίγο μιά σφαίρα καρφώθηκε στο κρανίο του Πάτ Μούρικ, χωρίζοντάς το στα δύο. Σαν άνοιξαν όμως την πόρτα του δωματίου, ο Σόλιβαν κι' η Λέιμπελ δεν ήσαν πιά εκεί. Ένα παράθυρο ήταν σπασμένο. Ένα παράθυρο που έβλεπε προς τόν κάμπο.

★

Μπροστά σ' ένα πανδοχείο, την άλλη μέρα το πρωί, ένας νέος κατέβαινε από ένα άμαξάκι.

—Μπορείτε να μάς φιλοξενήσετε για μερικές ώρες;... Έχω μιά γυναίκα πολύ άδιάθετη...

★

Μου διηγήθηκε την ιστορία αυτή κάποιον άπομεσήμερο του Αυγούστου ένας τυχοδιώκτης έξηντα χρονών, στη βεράντα ενός νοσοκομείου στα μεξικανικά σύνορα.

—Κι' ύστερα; ρώτησα.

—Υστερα... ο Σόλιβαν άνοιξε ένα μπάρ κοντά στο Πεταλούμε και η Λιλή Λέιμπελ έγινε γυναίκα του και διευθύντρια του μπάρ. Υστερα όμως από λίγα χρόνια, τώσακε μαζί με το ταμείο και κάποιον πελάτη...

Η φωνή του ανθρώπου που μου τα διηγόταν τρεμούλιασε από συγκίνηση και είδα ένα δάκρυ να κυλά από τα μάτια του.

—Μά... ποιός είστε λοιπόν έσείς;

—Ο Σόλιβαν..., άπήντησε και σκούπισε το δάκρυ με τόν μανίκι του.

ΛΟΥΙΤΖΙ ΓΚΑΡΡΟΝΕ

Δύο γράμματα βπουδαία, δύο τύπων άνομοίων που μιλανε περί βίου, κόδως και πεζοδρομίων

Χάριν τών τετραπόδων μας άλόγων ύπηκών...

Η έορτή τών ζώων

Χαρίδημε,

Ός πάντοτε, δεν σε παρεξηγώ, για όσα δημοσίευσες εδώ προ ήμερών. Πρέπει, εν τούτοις, να σου πώ, ότι δεν είμ' εγώ, κανένας άνθρωπος που ζή σε κόσμους χιμαιρών, και βρίζει και τσακίζεται χωρίς κανένα λόγο, και ψάχνει, σώνει και καλά, να βρή σε όλα ψόγον, ούτε κανένας έλαφρός που βρίσκεται στα νέφη, κι' έπιτιμά ή επαινεί δια να σπάση κέφι!

★

Απ' τού Διός την εποχήν, τού Άρεως, της Ήρας, αγαπητέ Χαρίδημε, το είδος της σατύρας, πράγμα κοσμοσωτήριο πολλές φορές έφάνη. Άνδειξεν, ή σάτυρα, έναν Άριστοφάνη, (μιλάω για τόν παλαιόν, που είχε, όντως, βάθος, και τρέμω με τόν... σύγχρονον μη γίνη κανά λάθος), και χάρις στην σατυρικήν διάθεσιν την ειρώνα, μπορούμε και θαυμάζομε τόν Χάινε, τόν Βύρωνα, τόν Σόου, τόν Ροίδη...

Η σάτυρα, κατά καιρούς, έχει πολλά προίδει, εις κάθε άδικίαν μας τ' ανίστημά της ώρθωσε, και πλείστα όσα κείμενα κακώς, έπεδιώρθωσε...

★

Κι' άλλα πολλά, Χαρίδημε, ως ξέρομεν εκ πείρας, όφειλουσιν οι άνθρωποι στο είδος της σατύρας, γι' αυτό και όσοι έχουνε δλίγον, έστω, νούν, την έκτιμούν τα μέγιστα και την εύγνωμονούν... Αυτό του είδους, και εγώ, θεράπων ταπεινός, με τις μικρές δυνάμεις μου όσο μπορώ φροντίζω—χωρίς γι' αυτό λογαριασμόν να δίνω κανενός—να ψέγω τα παράξενα και να τα μυκτηρίζω, με την έλπίδα την κορυφήν, ότι θα κάνω κάτι, ή ότι θα μου... πρίξουνε, καμιά φορά, το μάτι!...

★

Αυτά, λοιπόν, Χαρίδημε, περί έμου... Και τώρα, μιά και μάς παίρν' ή ώρα, σχετικώς, με την γιορτή τών ζώων, των τετραπόδων και λοιπών, δικών μας ύπηκών—με τα όποια, έξ-επτά ήμέρας, εορτάζομεν, και όλες τις ύπόλοιπες, στο έξολο τα ταράζομεν! Επέτυχεν ή εορτή αυτή παρ' τοίς Έλλησιν, και με όλίγην βέλπιν.

διωργανώθη άριστα, κι' είχαν άποτελέσματα, πραγματικώς, εύχάριστα. Και ως εδώ τα πράγματα πηγαίνουνε καλά.

Άλλά, έτούτη τη φορά,

μιά κι' είνε ή κατάστασις τού κόσμου σοβαρά, θά έπρεπεν, ή εορτή αυτή ν' αναβληθή, ώσόντου το Σουδιτικόν, τουλάχιστον, λυθή...

...

Διά ταύτα σε αφήνω με όργην αλλά και μένος και διατελώ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Κλέωνα,

Μη χειρότερα! Τί έχεις πάθει πάλι; Μούκανες, με το γράμμα σου, καζάνι το κεφάλι, κι' αν σ' άπαντώ, το έκανα, μάλλον χατηρικώς. Άποτε, λοιπόν, παμφίλτατε, είσαι σατυρικός, και ούτε μάς το είπες,

παρ' την ύποχρέωσιν την σχετικήν που είχες, (αν, έννοείται, όλ' αυτά δεν είνε παρλαπίπες, πολλώ δε μάλλον... τρέιξες!);

Τ' ανέπτυξες περίφημα τα πράγματα, θρε Κλέωνα, μα μέσα στην μακράίωνα σατυρικήν παράδοσιν, εξέχασες να πής, ότι υπάρχουν κι' άλλοι

σατυρικοί μεγάλοι, άξιοι τύχης, σεβασμού και πάσης προκοπής:

★

Θά έπρεπε ν' αναφερθής και εις αυτούς λιγάκι... Πώς διάολο παρέλειψες, εξαφνη, τόν Μαμάκη, και ούτε καν ανέφερες κείνο το «Λιμανάκι», που έγινε ή άφορμή τώσων πολλών έρίδων εις στήλας περιοδικών αλλά κι' έφημερίδων; Διά να είσαι δίκαιος, ούσία τε και τύποις.

δεν πρέπει, φίλε Κλέωνα, ποτέ να παραλείπης αυτά τα γεγονότα,

που διαρκώς και πάντοτε σ' αφήνουν κεχνητότα, και που σε αναγκάζουνε να παραλογισθής, και για την... ματαιότητα του κόσμου να πεισθής!...

★

Αυτά περί τών σύγχρονων σατυρικών ήρώων... Και όσο για την εορτήν, αγαπητέ, τών ζώων, έπίτρεψέ μου να σου πώ και να σου υποδείξω, (χωρίς να θέλω, βέβαια, με τούτο να σε θίξω), ότι κι' έσύ θά έπρεπε, μιά κι' έχεις τέτοιες τάσεις, μαζί με τούς τετραπόδας φίλους να εορτάσης, αφού πλειστάκις... γάϊδαρος έχεις άποκληθή, και ως... μουλάρι, μάλιστα, έχεις διακριθή! Κι' αναβολή της εορτής δεν θάπρεπε να γίνη, διότι, όπως ξέρομε, και δη από αίωνων, ούδέποτε ήπείλησαν τα ζώα την ειρήνην, αλλά οι... λογικώτατοι οι άνθρωποι και μόνον! Δεν έπρεπε το γλέντι τους, λοιπόν, να το στερήσουν, ούτε θά ήτανε σωστό να το καθυστερήσουν, αφού για ό,τι γίνεται είν' έντελως άθφα τα δυστυχή τα ζώα!

...

Επί τούτοις, φίλε Κλέων, σε άσπάζομαι άσμένως ό πολυ καλός σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Διά την αντιγραφήν Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Πρόπερι το χειμώνα έπαθα δξείς ρευματισμούς. Οι σουβλιές που ένοιωθα στα πόδια θά μ' έκαναν να πεταχτώ ως το ταβάνι, αν δεν ήταν άκριβώς τα πόδια που με πονούσαν. Υπέφερα αρκετές ημέρες. Και όταν πια συνήλθα μ' ένα σωρό φάρμακα που πήρα, ο γιατρός μου είπε:

—Τό καλοκαίρι πρέπει να πάτε στην Αϊδηψό, για να κάνετε θερμά λουτρά. Μόνο έτσι θα θεραπευθείτε...

Είχα ακούσει κι' εγώ ότι τα λουτρά λουτοά της Αϊδηψού ήταν η μοναδική θεραπεία των ρευματισμών. Όσοι ακολουθούσαν αυτή την κούρα, περνούσαν ένα χειμώνα ήσυχoi, χωρίς να τους βασανίσουν πάλι οι καταραμένες εκείνες σουβλιές, που ξέρουν όλοι οι όμοιοπαθείς μου.

Τό πήρα, λοιπόν, απόφασι να πάω κι' εγώ, με τό κρυφό παρηγο για την τύχη μου, που με καταδίκασε να πάθω ρευματισμούς, 29 χρονών παιδί.

Επήγα λοιπόν, τό καλοκαίρι στην Αϊδηψό. Θέλετε να μάθετε τό αποτέλεσμα; Οι ρευματισμοί μου χειροτέρεψαν τρομερά. Και τόν χειμώνα που άκολούθησε, έπεράσα ώρες φρικτού μαρτυρίου.

—Πώς, μ' έρώτησαν οι δικοί μου μ' έπληξι. Επήγες στην Αϊδηψό κι' αντί να γίνης καλά, έγινες χειρότερα;

Μάλιστα, είχα γίνει χειρότερα. Πολύ χειρότερα... Αυτή ή επιδείνωσις όμως έχει μίαν αίτια, που δεν έτόλμησα να την πω στους δικούς μου. Άλλά σέ σάς θά την εξομολογηθώ...

Νά, λοιπόν, γιατί χειροτέρεψαν οι ρευματισμοί μου:

★

Από τό βράδυ που έγκαταστάθηκα στο πιό άκριβό ξενοδοχείο της λουτροπέλεως, έ γνώρισα μιά κοπέλλα φοβερά όμορφη, τσαχπίνια κι' έξυπνη. Μ' έγοήτευσε από την πρώτη στιγμή, την έρωτεύθηκα από τό πρώτο δευτερόλεπτο.

—Έχω έρθει με τό μπαμπά και τη μαμά μου, είπε. Οι καυμένοι υποφέρουν από ρευματισμούς κι' ήρθαν για τό λουτρά τους... Είνε άπελπιστικοί αυτοί οι ρευματισμοί, που προσβάλλουν τούς γερασμένους όργανισμούς.

Η φράσις «γερασμένοι όργανισμοί» μού χ ύπησε άσχημα στ' αυτί. Κι' ένω ήμουν έτοιμος να πω στη Λόλα—τό χαριτωμένο της όνοματάκι— ότι κι' εγώ δυστυχώς, για τόνίδιο λόγο είχα έρθει, άλλαξα γνώμη... "Ημουν βέβαιος ότι

ΠΩΣ ΕΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥ- ΣΑΝΟΙΡΕΥΜΑ- ΤΙΣΜΟΙ ΜΟΥ

Ευθυμογράφημα
του ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Θά με κύταξε με οίκτο και θά με θεω-
ρούσε σαν ένα γερασμένο όργανισμο.
Και τότε... αντίο έρωσι!

—Εγώ ήρθα έτσι, για να περάσω
μερικές ημέρες, της είπα, όταν με ρώ-
τησε.

—Α! Τότε είμαι πολύ ευχαριστη-
μένη. Γιατί θά κάνωμε παρέα, ένω ό
μπαμπάς κι' ή μαμά θά περιμένουν τη
σειρά τους για τό θερμό λουτρό, ή θά
ξεκουράζονται πριν και μετά από αυ-
τό... Η Αϊδηψός έχει ωραία θάλασσα
για μπάνιο. Κι' εγώ ξέρετε τρελλάινο-
μαι για τό θάλασσα λουτρά... Έσείς;
—Α!... Κι' εγώ... όποσδήποτε...

—Τότε, λοιπόν, θά κάνωμε μαζί τό
θαλάσσιο μπάνιο μας. Οι γεροί άνθρω-
ποι στη θάλασσα. Οι τσακισμένοι στίς
μπανιέρες με τό θερμό νερό... Σύμφω-
νοι!...

Ήταν τόσο όμορφη, τόσο γοητευτι-
κή αυτή ή κοπέλλα, ώστε είπα μέσα
μου: "Ο έρωσι θέλει θυσιές... Άς θυσιά-
σω, λοιπόν, κι' εγώ τη θεραπεία μου,
για να κερδίσω την καρδιά της... Για
νά είμαι ειλικρινής, σκεπτόμουν να έ-
κανα και μερικά λουτρά, στα κρυφά,
για να εξουδετερώσω τη
θλάση που θά μου προσενοόσαν τα ψυ-
χρά θαλάσσια. Γρήγορα όμως άναγ-
κάσθηκα να έγκαταλείψω αυτή την ι-
δέα. Υπήρχε κίνδυνος να με άνακα-
λύψη και τότε θά ναυαγοόσαν όλα μου
τά σχέδια. Και δεν τό είχα καθόλου
σκοπό να περάσω στα μάτια της σαν
«γερασμένος όργανισμός».

Κι' έτσι, από την άλλη μέρα, με την
άδεια του μπαμπά και της μαμάς, που
έμειναν καταγοητευμένοι με τη γνωρι-
μία μου, έκανα τό πρώτο μπάνιο στη
θάλασσα της Αϊδηψού. Στην αρχή έ-
τρεμα, αλλά κατόπιν τό πήρα απόφα-
σι: "Η του ύψους, ή του βάθους, είπα.
Κι' έπεσα στα βαθεία.

—Ένα τέταρτο μετά τη βουτιά, έρρι-

ξα την ιδέα να βγώ... "Ηθελα να πε-
ριορίσω όσο μίμωσα περισσότερο
την έπιβλαή επιπρωσι της θάλασσας.
"Η Λόλα όμως είχε αντίρρσι.

—Ακόμα δεν εμπήκαμε, είπα. Κι' έ-
πειτα έμένα μ' άρέσει να μείνω τουλά-
χιστον μιά ώρα στη θάλασσα... "Η θά-
λασσα είναι ή ζωή μου... Κι' έσείς;

"Ηθελα να της πώ: «Έμένα είναι ό
θάνατός μου», αλλά άναγκάσθηκα να
συμφωνήσω μαζί της

—Εγώ μένω δύο, είπα. Άλλά πρό-
κειται για σάς...

—Εμείναμε δύο και τέταρτο.

Την άλλη μέρα συναγωνισθήκαμε
στο κολύμπι. Εμείναμε δύοόμισι. Έ-
πειτα άρχισαν τά θαλάσσια σπόρ, για
τά όποια ή Λόλα τρελλαινόντανε. Καν-
ιό, μπάλλα, λεμβοόρωμιες και βουτιές
από τη βάρκα στ' άνοιχτά, συναγωνι-
σμός στίς καταδύσεις και τά λοιπά.
Μετά πέντε μέρες άρχισαμε δύο μπά-
νια την ημέρα: Πρωί κι' άπόγεμα. Κι'
έπειτα μου έπρότεινε και νυκτερινό
μπάνιο.

—Δέν ξέρετε τί όμορφο που είναι τό
κολύμπι με την πανσέληνο, μου είπα...

—Νά, έχετε δίκιο, συμφώνησα. Τό
κολύμπι με την πανσέληνο είναι ή ά-
δυναμία μου.

Και τά μπάνια έγιναν τρία.

Τώρα πιά είχα αποφασίσει τόν έαυ-
τό μου: Για λουτρά λουτρά ούτε ι-
δέα. Όταν την άκουγα να μιλά με
τόσο οίκτο και περιφρόνησι για τούς
«γερασμένους όργανισμούς» μου έφευ-
γε κάθε σκέψις για πιθανή λουτρική
θεραπεία.

Αυτή ή δουλειά, κύριοι, έκράτησε έ-
ναν δλόκληρο μήνα. Σ' αυτό τό διά-
στημα είχα γίνει ψάρι. Περισσότερες
ώρες περνούσα στη θάλασσα, παρά
στην ξηρά. Και όμως. Ούτε μιά φορά
δέν κατώρθωσα να της δώσω να κα-
ταλάθω τό αισθημά μου. Όταν προσ-
παθούσα να φέρω την κουβέντα έτσι,
ώστε να δημιουργήσω την άπόδοσφαιρα
την κατάλληλη για μιά έρωτική έξο-
μολόγησι, ή Λόλα τάστριβε και μου
έφευγε σαν χέλι. Αυτή ή θλιβερή κα-
τάστασις διήρκεσε ως τό βράδυ, που
μου είπα:

—Αύριο τό πρωί φεύγωμε για την
Αθήνα. Ο μπαμπάς και ή μαμά τε-
λείωσαν την κούρα τους... Έσείς;

—Μά εγώ αν έμεινα τόσοσν καιρό, έ-
μεινα μόνο για τη δική σας συντροφιά,
είπα.

—Ωστε θά γυρίσετε κι' έσείς;

—Μά βέβαια. Τί να κάνω άλλο στην

Αϊδηψό; Δόξα σοι ό Θεός δέν έχω ά-

(Τό τέλος στη σελ. 65)

(“Ηλιολουσμένο πρωινό
του Σεπτεμβρίου, γεμάτο
φως και χρώματα. Ένα
ήρεμο καφεενδάκι, στο δρό-
μο του Τατοίου. Σε δύο
καρέκλες, άπολαμβάνουν
τη μαγεία του τοπίου δύο
φίλοι, που ή κούρσα τους,
άραγμένη κάπου εκεί κον-
τά, τούς έχει πετάξει για
λίγο, μακριά απ' την Α-
θήνα και τούς θορύβους
της και την όμοιομορφία
της, προς την ποικιλία του
Αττικού υπαίθρου με τις
άσύγκριτες εναλλαγές. Λί-
γα συννεφάκια στογαλανό
στερέωμα κυνηγιούνται με
τόν ήλιο, που κάπου-κάπου
κρύβεται πίσω τους).

Ο πρώτος φίλος
(που σε κάθε κρύψιμο του
ήλιου κρύβεται κι' αυτός
στην καμπαντίνα του):
—Μά επί τέλους, είναι λια-
κάδα ή δέν είναι; Καλο-
καίρι ή χειμώνας;

Ο δεύτερος φί-
λος: "Ετσι κι' έτσι...

Ο πρώτος: "Ο ή-
λιος σήμερα είναι όλο
άμφιβολίες και δισταγ-
μούς... Μας έχει σπάσει
στο «ίσως»...

Ο δεύτερος: Νο-
μίζω ότι θετικά άρχισεν
να γερνάς...

Ο πρώτος: Δέν
άποκλείεται... "Οποιος δέν
έχει τη φωτιά μές τις
φλέβες του, ζητάει να ζε-
σταθώ από εξωτερικές ά-
φορμές, όπως είναι οι άχτι-
νες του ήλιου. Τά νειάτα
είναι — να πούμε — ένα
είδος καλοριφέρ... "Ος ώ-
ρισμένη ηλικία ό άνθρω-
πος έχει μέσα του μιά τέ-
λεια έγκατάστασις κεντρι-
κής θερμάνσεως... "Υστε-
ρα —βράστα και μούτζωσ'
τα!...

Ο δεύτερος: Μπρά-
βο!... Είν' ή πρώτη φορά
που δέχεσαι να όμολογή-
σης πως σε πήρανε κά-
πως τά χρόνια... Αυτό δέν
τό παραδέχομαι για ειλι-
κρίνεια' είναι όπλως άπο-
γοήτευσις...

Ο πρώτος (σκεφτι-
κά): Μπορεί...

Ο δεύτερος (ζυ-
γώνει την καρέκλα του):
Δέ σ' άγαπάει πιά;

Ο πρώτος: Τρελ-
λά. Δηλαδή, έτσι δείχνει.
Ο δεύτερος: Μή-
πως σε κάνει να ζηλεύης
και να πονάς;

Ο πρώτος: Ούτε
στιγμή... Μου φανερώνει
μιάν άπόλυτη κι' άσυγκρά-
τητη αγάπη... Δέν υπάρ-
χει άλλος άνδρας γι' αυ-
τήν στη ζωή, έκτός από
μένα... Δηλαδή, έτσι δεί-
χνει...

Ο δεύτερος: Και
για να τό δείχνη σημαίνει
ότι υπάρχει άλλος άν-
τρας...

Ο πρώτος: Άδιά-
φορο... Αυτό, πιστέψέ με,

Τού
ΧΡ. Κ. ΧΑΙ-
ΡΟΠΟΥΛΟΥ

δέν δημιουργεί την άπογο-
ήτευσί μου — γιατί, δέν
στό κρύβω, νοιώθω μιά
σχετική άπογοήτευσί...Και
τό βλέπεις, φαντάζομαι,
και μόνος σου: Νά, σή-
μερα, δέν θάτανε λογικό
να μωά μαζί της στη κούρ-
σα μου, και νάρθω έδώ, ν'
άπολαύσω κοντά της αυτό
τό έξαισιό όραμα της ά-
νοιξιάτικης παρενθέσεως
μέσα στο φθινόπωρο...
Βλέπεις όμως, πως, αντί-
θετα προτίμησα έσένα...

Ο δεύτερος: Και
δέν μού έξηγείς τούς λό-
γους;... Σ' άγαπάει—κατά
τεκμήριον βέβαια — σου
είναι πιστή, — πάλι κατά
τεκμήριον — νόστιμη είναι
κοιμή, γοητευτική...Τί της
λείπει;

Ο πρώτος (άκαθό-
ριστα): Κάτι...

Ο δεύτερος: Δέν
έχει μάτια ωραία;

Ο πρώτος: Βελού-
δινα...

Ο δεύτερος: Χεί-
λια ήδονικά;

Ο πρώτος: Κερα-
σένια...

Ο δεύτερος: Σι-

λουέττα κομψή;

Ο πρώτος: Κυπα-
ρισσένια... Σώμα χυτό,
φωνή σά χάδι — όλ' αυτά
τά παραδέχομαι... Μά πως
να στο πώ; Νά, δέν είναι
γυναικαί!...

Ο δεύτερος (μ' έ-
λαφρό φόβο, έμπιστευτι-
κά): "Ανακάλυψες ίσως
κάμια δυσάρεστη μεταβο-
λή στο φύλο της;... Μήπως
βρισκόμαστε μπροστά σε
κανένα έπιστημονικό περι-
εργο;...

Ο πρώτος (χαμο-
γελώντας): Δέ με κατά-
λαβες... Γυναικαί είναι του
λάχιστον σ' όλες της τις
εξωτερικές λεπτομέρειες.
Δέν είναι όμως στην ψυχή,
στο χαρακτήρα, στη δι-
έσιν...

Ο δεύτερος (κα-
θησυχάζει): "Α, δόξα σοι
ό Θεός!

Ο πρώτος: "Α, έ-
τσι, Ικανοποιήθηκες του
λόγου μου; "Ε, όχι λοιπόν,
φίλε μου... Γυναικαί δέν
είναι μόνο ένα πλάσμα που
γύνεται ωραία, που βάφει
με χάρη τα χείλια του, που
κάνει περιμανάντ δύο φο-
ρές τη βδομάδα, και που
παρκαλ ουθεί τά φλου-

ρίνια με λυσσώδη μανία...
Αυτό τό πλάσμα είναι κου-
κλα, είναι άψυχη ζωογα-
φία ενός καλλιτέχνη με έ-
ξεζητημένη διάθεσι, είναι
μινωκεν "Αν την βάλης
πίσω απ' τά κρύσταλλα
μιάς βιτρίνας της όδοϋ
Ερμού, μαζεύει τά βλέμ-
ματα του κόσμου...

Ο δεύτερος: Δέν
την ήθελες, δηλαδή, άβα-
φτη, άκατάστατη, κουρε-
λού;...

Ο πρώτος: "Οχι,
θά την ήθελα κομψή, ώ-
ραία, καλοβαμμένη μά...
μόνο για να μ' ευχαριστή-
ση έμένα!...

Ο δεύτερος: Φι-
λοδοξείς την ιδιότητα έ-
στέρ της γυναικειάς έμ-
φανίσεως;

Ο πρώτος: Τί να
σου πώ, φίλε μου... Άπ'-
τόν καιρό της Εύας, ή γυ-
ναικα βγήκε απ' τό δρόμο
της, τό δρόμο του Θεού,
και τράβηξε γι' άλλοδ!...
"Επαψε να ράβεται στην
ευλογημένη συκή του Πα-
ρδείσου, προτίμησε τά
μεγαθήρια της μόδας που
λέγονται Σανέλ, Πατού,
Λανβέν, Σιαπαρελλί και
ντύθηκε για να μπη στο
μάτι της γυναικάς, της
αντίζηλου. Κι' όχι, για ν'
άρεση στον άντρα της...

Ο δεύτερος: Κα-
λά κι' άγία όλ' αυτά, μά
νομίζω πως είσαι κάπως
άπόλυτος στους ισχυρι-
σμούς σου, γιατί βρίσκω
πως άφορμή της κοκετα-
ρίας της γυναικάς, είναι
και θά μείνη ό άντρας...

Ο πρώτος: "Επρε-
πε νάμιν μόνο ό άντρας...
Δέν είναι όμως... "Ο άν-
τρας ό δυστυχής δέ ζητά-
ει ούτε πολυσύνθετες του-
αλέττες, ούτε έξεζητημέ-
νες έμφανίσεις της γυναι-
κάς: Ζητάει μόνο ή γυ-
ναικα... Και πιστέψέ με,
φίλε μου, ότι, άπάνω απ' τά
κοσμητικά έπίθετα,
«κομψή», «καλοντυμένη»,
«Ποριζιάνα», «Λοντρέζα»,
ή «Αμερικάννα», στέκει τό
κοσμητικό έπίθετο «Γυναι-
κα»... Και δυστυχώς, τό
κοσμητικό αυτό έπίθετο
συμβολίζει μιάν ιδιότητα,
που πολύ σπάνια συναντά-
ται σήμερα στο θήλυ...

Ο ήλιος έχει μπη όρι-
στικά πίσω από ένα μεγα-
λο σύννεφο. Ένα τσου-
χερό φθινόπωρο άεράκι
διεκδικεί επιμόνος τόν με-
τριοπαθή Σεπτέμβριο, και
προσπαθεί να τόν φέρη
προς τό μέρος του χειμώ-
νου. Οι δύο φίλοι μπαίνουν
στο άμάξι που τούς περι-
μένει. Ο ένας τουρτουρί-
ζει από τό κρύο. Ο άλλος
από άπογοήτευσί).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

αίχμηρές ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ ΕΠΑΥΛΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.)
Η κ. Μάρθα έργετα στην 'Αθήνα, από την Κόρινθο, την άνοιξη του 1911, με τις διδυμες κόρες της την Μαρία και την 'Αννα. 'Η 'Αννα πέφτει στην παγίδα μιας ύποπτης γυναίκας, της κυρά-Μάρως, στην οποία έχει αναθέσει ο κ. Τρύφων ο μισοτρελλός ιδιοκτήτης μιας έρημικης επαύλεως. Έξω από την Κηφισιά ν' απαγάγη 'ια κοπέλλα, που νά μοιάζει με την πεθαμένη γυναίκα του, που την έχει θαλασμάσει και την έχει κρύψει στα υπόγεια της επαύλεως, μέσα σ' ένα γυάλινο φέρετρο. 'Η κυρά Μάρω κατορθώνει μ' ένα διαβολικό τέχνασμα και φέρνει στην έπαυλη, όχι μόνο την 'Αννα αλλά και τη Μαρία, την οποία έχει έρωτευθη άγνα ένας νεαρός φοιτητής, ο Τώνης. 'Εν τώ μεταξύ ο Πέτρος, ο ξενητεμένος γιός της κυρά-Μάρως, ξαναγυρίζει, ύστερα από δέκα πέντε χρόνια που έχει στην 'Αμερική, που η μητέρα του τον νόμιζε για χαμένο, κοντά της. 'Ο ιδιοκτήτης της έρημικης επαύλεως εξ άλλου αποφασιζει νά παντρευθί δια της θίας την Μαρία. Μόλις ο Τώνης το μαθαίνει, από ένα γράμμα που έφθασε στα χέρια της κυρά-Μάρως, κλείνεται στο δωμάτιο του και αποφασίζει ν' αυτοκτονήσει. 'Αλλ' έν τώ μεταξύ ο Ντίνος, ένας νεαρός ντέκτεκτς μαθαίνει από μια μοιραία σύμπτωση πού βρίσκονται αιχμαλώτες οι διδυμες. Και τρέχει στο δωμάτιο του Τώνη για νά του τή άναγγείλη. 'Ετσι ο Τώνης σώζεται).

17ον

Έν τώ μεταξύ ο θεός του Τώνη, που ήταν ένας ντόμπρος άνθρωπος, έλεγε και ξανάλεγε, φυσώντας:

— Τι ανόητος, μά την πίστι μου. 'Επειδή θά τά χάλασε με την σκληρότητα της καρδιάς του, νά πάη νά περιστροφισθί! Μή χειρότερα. 'Α, από δώ και μπρός, φιλαράκο μου, θά σέ βάλω σέ πειθαρχία. 'Ακούς εκεί ν' αυτοκτονήση!...

Ευτυχώς δέν έπήρην είδησι στο εξονοδοχείο, πράγμα που ρώταγε και ξαναρώταγε ο Τώνης, τον φίλο του τον Ντίνο, για νά μάθη.

Και όταν οι δυο φίλοι ξμειναν μόνοι στη σοφίτα κι' ο Τώνης είχε συνέλθει πιά, ο Ντίνος του είπε θριαμβευτικά:

— 'Υστερα από μια μεγάλη συμφορά, έρχεται η ευτυχία!...

Ο Τώνης όμως έκούνησε το κεφάλι του δύσπιστα και τού αποκρίθηκε:

— Παρηγοριά στον άρρωστο όσο νά θύγ' η ψυχή του!

— Τώνη, έτοιμάσου ν' ακούσης μια χαρούμενη, μια άπιστευτη είδησι!...

Ο Τώνης πάλι τον έκύταξε δύσπιστα.

— 'Αλλ' όταν ο καλός φίλος του άρχισε νά του διηγείται τις κουβέντες

που άκουσε τυχαία, πάνω από το ταρτασάκι της κυρά-Μάρως, ο Τώνης τότε νόμισεν, ότι άνειρευόταν. Σέ μια στιγμή τού φάναξε, πιάνοντάς τον από τούς ώμους:

— Και γιατί δέν έπήγες νά τη συλλάβης άμέσως αυτή την έλεεινή γυναίκα;

— Βλέπεις, ότι κάνεις δλο γκάφες στη ζωή σου; Λίγο ακόμη και θά είχες πάει στα θυμαράκια, άν δέν σέ πρόφθαινα.

— Λυπήθηκε τά νειάτα μου ή σφαίρα και όχι σί! έχαμογέλασε ο Τώνης.

— Τό πήρες στο άστειο βλέπω, τώρα.

Και ο πολύτιμος φίλος κατέστρωσε τó σγέδιό του. Τού είπε, ότι αύριο πριν ξημερώση ακόμη, θά έπιαναν τά πόστα και οι δυο τους, έξω από τó χαμόσπιτο της γυναίκας, που είχε άπαιγάει τις διδυμες. Θά την παρακολουθούσαν κι' έτσι θ' άνεκάλυπταν, πού ήταν φυλακισμένες οι δυο κοπέλλες.

— Νά πάρωμε και χωροφύλακες μαζί μας, έπρότεινε ο Τώνης.

— Πάλι θές νά μου χαλάσης τη δουλειά. Θά τά είπούμε στην αστυνομία, αλλά δέν είναι ώρα ακόμη. 'Αμα ιδή τους χωροφύλακες, μπορεί νά μός πάρη κι' είδησι, νά στρίψη και νά χάσωμε τη δουλειά.

— Τότε νά πάμε άμέσως στο τημα και νά τά πούμε δλα, για νά την πιάσουν και νά την αναγκάσουν οι χωροφύλακες, νά δηολογήση. Ντίνο, άν εισαι φίλος μου, μη μου πής όχι. Δέν μπορώ, δέν έχω τó κουράγιο, τώρα που έμαθα, ότι είναι φυλακισμένη ή άγνή μου, νά περιμένω έως αύριο τó πρωί. 'Αφισέ με νά πάω νά πιάσω έγώ αυτή την κακούργα, που μοι έκλεψε την αγάπη μου και νά την πνίξω με τά ίδια μου τά χέρια.

— 'Αμα την πνίξης, πώς θά μάθωμε, εκείνο που θέλουμε; έχαμογέλασε ο Ντίνος.

★

Έν τώ μεταξύ ο Τώνης είχε αρχίσει νά έτοιμάζεται, για νά πάη στο αστυνομικό τημα που ήταν την εποχή εκείνη, στην όδον Σωκράτους, μέσα σέ μια πλακόστρωτη αυλή. 'Ο Ντίνος όμως τον έμπόδισε:

— Δέν θά γίνη τίποτα άπ' δλα αυτά, τού είπε σοβαρά τώρα. 'Αν γίνη, όπως λές, μ' έχασες. Φεύγω και τά αφήνω στή μέση. Θά περιμένης έως αύριο τó πρωί. 'Εχε λίγη ύπομονή!...

Ο Τώνης, μπροστά στην φοβέρα αυτή του φίλου του, υπεχώρησε. 'Αρχισε όμως νά τριγυρίζη σαν θηρίο στο κλουβί του....

Ήταν πολύ περασμένη ή ώρα, όταν χωρίσθηκαν οι δυο φίλοι. Πριν χωρισθόνε συμφωνήσανε νά πέρναγε ο Ντίνος, στις πέντε τó πρωί, νά τον

τόρη μ' ένα μόνιππο, από τó ξενοδοχείο. Τά μόνιππα, που ήταν τότε ό,τι είναι σήμερα τά ταξί και με πενήντα λεπτά έπήγαιναν από την πλατεία της 'Ομονοίας στο Σύνταγμα, τάλεγε ο κοσμάκης Μαρίκες....

Πού νά κλείση μάτι ο Τώνης, εκείνη τη νύχτα. 'Από τó ένα μέρος δέκνευρισμός του, για την άπόπειρά του, που λίγο έλειψε νά τον φέρη στον τάφο και από τó άλλο ή αγωνία του, μη τυχόν έφθαναν άργά, εκεί που ήταν αιχμαλώτες οι διδυμες, τον έκαναν νά τριγυρίζη μέσα στη σοφίτα. Έν τώ μεταξύ δυό-τρεις φορές ο θεός του άνέθηκε και τον είδε.

— Δέν πιστεύω, τού είπε, νά έχης κι' άλλο περιστρεφο, έδω μέσα;

Ο Τώνης δέν μίλησε. Βέβαιος ο θεός του, ότι όλα αυτά ήταν παιδιάροκαμώματα, κατέθηκε στο δωμάτιό του, αφήνοντας μόνο τον άνεψιό του.

Έν τώ μεταξύ ο Τώνης άπάσχιζε νά κοιμηθί. Μά πού νά κλείση μάτι; Μόλις τά ματόκλαδά του σφαλούσαν, έβλεπε μπροστά του την πολυαγαπημένη του την Μαρία, ριγμένη μέσα σέ υά φρικτή φυλακή, νά τον παρακαλή γονατιστή και με τά χέρια ένωμένα, σέ μια έκφρασι άπελπισίας, νά την γλυτώση, από τó μαρτύριό της.

Και τινασσόταν θρθίος και γεμάτος από αγωνία ο Τώνης και στριφογύριζε στη σοφίτα. 'Επειτα έκόλλαγε τó πησώπό του στο τζάμι. Σκοτάδι έσκέπαζε ακόμη τον ούρανό. Και κάτω ή πλατεία της 'Ομονοίας, με τά φονικόδενδρά της ήταν μισοσκέτεινη. Μόνο τά φανάρια των λίγων άμαξιών, που ήταν άραδιασμένα γύρω-γύρω εφάτιζαν την ύγρη, από τη βροχή ασφαλτο.

— Πόσο άργεί νά ξημερώση! έμυρμούριζε ο Τώνης, με άνωνία.

Και ξαναγύριζε στο κρεβάτι του. Και θίαζε τον έαυτό του για νά κοιμηθί.

Μά τού κάκου. Τά ματόκλαδά του δέν έσφαλούσαν.

Άλλοτε πάλι νόμιζε, μέσα στην αγωνία του, ότι άκούγε την γλυκειά αωνούλα της πολυαγαπημένης του, και την άκούγε τρικυμισμένη, από την άπελπισία.

... ..

Έπί τέλους! Θαμποφάνηκε ή ημέρα, πάνω από τó Λυκαβηττό.

Ο Τώνης δέν γελ' έται. 'Ακούει θήματα, έξω σέ στενόν διάδρομο της σοφίτας. Είναι ο Ντίνος.

— Εισαι έτοιμος; τόν ρωτά, μπαίνοντας στην κάμαρη ο πολύτιμος φίλος του.

— Πάμε. Μά φοβάμαι, ότι είναι πολύ άργα, έπιθύρισε ο Τώνης, έκνευρισμένος από την άυτία.

— Νά μην φοβόσαι τίποτα.

Έμπήκαν σ' ένα μόνιππο και ο

Ντίνος είπε στον άμάξά:

— Πάρε την όδον Χαριλάου Τρικούπη και θά σου πώ, πού θά στρίψης.

Τό μόνιππο μπήκε σέ λίγο στην όδον Χαριλάου Τρικούπη, και όταν έφθασε στην όδον Μεθώνης, ο Ντίνος είπε στον άμάξά νά σταθί.

Οι δυο φίλοι κατέβηκαν και προχώρησαν πεζή, έως την όδον Καλλιδρομίου κι' από κεί μπήκαν στην όδον Ζωοδόχου Πηγής.

— Δέν κάνει νά πάμε πάλι κοντά στο σπίτι της, γιατί όταν θά θύγ' και θά μās ιδή, μπορεί νά ύποπτευθί και νά μη πάη εκεί πού την έχουν καλέσει, είπε ο Ντίνος στον Τώνη.

— Δείξε μου τó σπίτι της, έπιθύρισε ο Τώνης, με την αγωνία, ζωγραφισμένη στο χλαμό πρόσωπό του.

— Περίμενε, άνυπόμονε! Τό ξέρεις, δτι: θά μου τά κάνης θάλασσα, όπως πής;

— Όσο συλλογίζομαι, ότι μπορεί νά συμβή στις διδυμες κάποιο μεγαλύτερο κακό, τόσο μούρχεται νά πάω νά πιάσω από τó λαιμό την κακυργα αυτή γυναίκα.

— Τότε έγώ σ' αφήνω και ξεμπερδεψε τη δουλειά μόνος σου, τόν έφοβήρισε ο Ντίνος.

— Ντίνε, καταλαβαίνεις την αγωνία μου...

Η παρακολούθησις της κυρά-Μάρως ήταν τώρα για τόν Ντίνο, πολύ δύσκολη, γιατί τó μέος εκείνο ήταν έρημικό και άνα γκαζόταν νά κρύβεται κάθε τόσο, πίσω από τούς κορμούς των δένδρων.

— Τέν καταλαβαίνω τίποτα, για την ώρα. Τό μόνο, που καταλαβαίνω είναι, νά πās νά σταθίς στο καφενείο εκείνο, που είναι κλειστό ακόμη και νά περιμένης ν' άνοιξη. Δέν θά τó κουνήσης από 'κει, άν δέν ακούσης τó σφύριγμά του. Έν τώ μεταξύ άμα θ' άνοιξη τó καφενείο μπορείς νά πάρης τó καφεδάκι σου.

— Και σύ, πού θά πής; ρώτησε ο Τώνης.

— Νά μη σ' ενδιαφέρη. Κάνε αυτό, πού σου είπα.

— Φοβάμαι μη σέ χάσω.

— Νά μη φοβάσαι!

Και ο Ντίνος άπομακρύνθηκε.

Οι δρόμοι ήταν έρημοι, άκόμη. Μόνο οι φωνές των έφημεριδοπωλών έτάρασαν την πρωινή ήσυχία.

— Τό «Σκρίπ», ή «Νέα 'Ημέρα», τó «Εμπρός»!...

Ο Ντίνος έπήγε και στάθηκε στο στενό που ήταν άντικρυ σέ χαμένο σπιτο της κυρά-Μάρως και είχε διάοδο στο θουναλάκι, που είναι πάνω από την όδον Καλλιδρομίου και Σμολένσκι. 'Από 'κει μπορούσε κι' έβλεπε, χωρίς νά τόν βλέπουν. Για νά μη δώση ύπονοιες όμως έτριγύριζε, πηγαινοερχόταν, κυττάζοντας τó ρολόι του κάθε τόσο. 'Επειτα άγόρασε

μια «Νέα 'Ημέρα» και προσποιήθηκε, ότι έδιάβαζε νέα της ημέρας. Έν τώ μεταξυ όμως δέν έπαρνε τó μάτι του, άπ' τó χαμόσπιτο της κυρά-Μάρως.

Μια ώρα και ένα τέταρτο πέρασαν έτσι. Ο Ντίνος είχε άρχισι ν' απογοπεύεται πιά. Έπί τέλους τó ξεχαρβαλωμένο παράθυρο τού χαμέσπιτου της κυρά-Μάρως άνοιχθηκε κι' άπ' τις ξεθωριασμένες πρόσienes γρίλλες του έπρόβαλε ή μορφή ενός νέου. Ήταν ο άνεψιός της κυρά-Μάρως. Ο Ντίνος έκαμε, πώς προχωρεί, άποροφημένος τάχα από τó δάσκαμα της έξημεριδος, που έκρατούσε.

Ένα τέταρτο ακόμη και νά, ή σαρθαλισμένη, η πόρτα τού χαμέσπιτου άνοιγει και βγαίνει, μ' έ μεσόκοπη γυναίκα. Είναι ή κυρά-Μάρω.

Για μιά στιγμή ο Ντίνος άμφέβαλε, άν ήταν αυτή.

Άλλ' όταν άκουσε τη φωνή της, τότε έθεθεώθηκε.

— Η γυρίσης με άδειανά τά χέρια, της είπε ο άνεψιός της, χωρίς νά φανιάζεται ότι ο νέος, που έφανίταν τόσο άπερροφημένος από τó διάσκαμα της έφημεριδος, θά τόν άκουε.

— Και πότε έγύρισα έτσι; τού είπε εκείνη, ενώ έφτιασε τó μαυρό μαντήλι, που έσκέπαζε τó κεφάλι της.

Και κατηφόρισε και θύγηε στην όδον Ζωοδόχου Πηγής.

Ο Ντίνος την άφησε και προχώρησε κάμποσο, για νά μη την κάνη νά ύποπτευθί.

Στην όδον Έρεσσού ή κυρά-Μάρω έστρεψε και θύγηε στην όδον Τσιτσά.

Ευτυχώς για τόν Ντίνο και τόν Τώνη, που έπήγαινε ο ένας από τó ένα πεισοδόμιο και ο άλλος από τó άλλο, οι δρόμοι είχαν πάρει τώρα την συνηθή πρωινή των δψι. Μαθητάι, μαθήτριες, έργάτες, υπάλληλοι, μισοστράκια έπήγαιναν στις δουλειές τους κι' έτσι ή κυρά-Μάρω ήταν αδύνατο νά ύποπτευθί, ότι την παρακολουθούσαν.

Έφθασε έτσι έως τó σταθμό Λαυρίου. Τό τραίνο της Κηφισιάς, που οι 'Αθηναίοι δέν τó είχαν ακόμη θαφτίσει «θηρίο», ήταν εκεί. Η κυρά-Μάρω έβγαλε ένα εισιτήριο τριτης θέσεως για τó Στροφύλι και άνεθηκε στο θαγόνι.

Στό ίδιο θαγόνι άνέθηκε και ο Ντίνος, έχοντας πάντα την έφημεριδα μπροστά του.

Ο Τώνης έπήγε σ' άλλο θαγόνι, κατά συμβεβλη τού Ντίνου. Ο νεαρός ντέκτεκτς έφοβόταν, μη τυχόν ο έρωτευμένος φίλος του, τού χαλάση τη δουλειά, με τη συγκίνησί του.

Όταν έφθασε όμως τó τραίνο στο Στροφύλι, ο Ντίνος άρχισε νά φοβάται, για την έπιτυχία τού σγεδίου του. Κατέθηκε ως τόσο, άφοψ πριν γεννεσε σ'όν Τώνη, νά μη τόν πλησιάση, αλλά νά τόν ακολουθή, από μια μικρή απόσταση.

Ο Τώνης όμως ήταν παραλυμένος από τη συγκίνησί του.

Η σκέψη, ότι σέ λίγο θά έβλεπε την πολυαγαπημένη του Μαρία, και πώς έβρει, πώς θά την έβλεπε, τού έπλημμύριζε την καρδιά, από άγωνία.

Έν τώ μεταξύ ή κυρά-Μάρω έπρό-

χωρούσε, στις διμορφες δενδροστοι-
χίες του Στροφυλιού, που το φθινό-
πωρο είχε μαδίσει τα φύλλα τους.
— Η παρακολούθησή τώρα για τον
Ντίνο και για τον Τώνη ήταν σωστός
άθλος. — Ήταν υποχρεωμένοι, για να
μη τους πάρη ειδήσι, ή έμπιστη γυ-
ναίκα του κ. Τρύφωνος, να κρύβων-
ται πότε πίσω από μια έπαυλη, πότε
σ' ένα τοίχο και πότε πίσω από ένα
δένδρο.

— Ο δρόμος έφαινόταν άτελειωτος
στον Τώνη.

Πιο δύσκολη όμως έγινε ή παρακο-
λούθησι, τη στιγμή όπου ή κυρά-Μά-
ρω έβγηκε από τους δρόμους με τις
επιούσιες και μπήκε σ' ένα μονοπάτι
έρημικο. Ύψω-ύψω ήταν χωράφια,
άμπελια και που και που κανένα δέν-
δρο.

— Ο Ντίνος και ο Τώνης εκρύφθηκαν
πίσω από τα έρείπια ενός μικρού
σπιτιού.

— Που πάει από δω; έψιθύριζε ο
Τώνης ανήσυχος.

Ευτυχώς όμως γι' αυτούς έπέρα-
σαν εκείνη τη στιγμή τρία γαϊδου-
ράκια φορτωμένα με τεράστια δεμά-
τια από σανό κι' έτσι μπόρεσαν και
κρύφθηκαν πίσω απ' αυτά και προ-
χώρησαν άφοβα.

Στη στροφή του μονοπατιού ζε-
γναντέψανε την έρημική έπαυλη του
κ. Τρύφωνος, με τους ξεθωριασμέ-
νους κοκκινωπούς τοίχους, το μεγά-
λο περιβάλλο με τα ψηλά, γέρικα δέν-
δρα και το παράξενο σχήμα της με
τ' άλλόκοτα παράθυρά της, που την
έκαναν να μοιάζει σαν παλιόρος πύργος.

— Εκεί πάει! Είμαι θέβαιος, είπε
ο Ντίνος, με κάποια συγκίνησι στον
Τώνη.

— Η καρδιά του Τώνη κτύπησε δυ-
νατά.

Σε λίγο ή κυρά-Μάρω μπήκε στην
έρημική έπαυλη.

— Πάμε, έτρεξε και άρπαξε ο Τώ-
νης τον Ντίνο, μόλις είδε την έμπιστη
γυναίκα του κ. Τρύφωνος, να φθάνη
στο κοφாலόκαλο της θύλας.

— Κάθησε στη θεί σου και μη κι-
νεϊσαι, γιατί θα φύγω, του άπεκρίθηκε
ο Ντίνος, αούτηρά.

— Δεν μένει πια καμμία άμφιβολία

Γιατί να περιμένουμε περισσότερο. — Ε-
κεί μέσα είναι οι δίδυμοι.

— Κάθησε στη θεί σου, σου είπα.
— Δεν θα πάμε λοιπόν εκεί μέσα;
ρώτησε ο Τώνης, με αγωνία και χω-
ρίς να παίρνει τα μάτια του, από την
έρημική έπαυλη, που ύψωνε την παρά-
ξενη σιλουέττα της, ανάμεσα από τα γέ-
ρικα δένδρα του μεγάλου περιβολιού.
— Όχι, δεν θα πάμε. Περιμένε, άνυ-
πόμονε.

— Ο Τώνης έμεινε λίγο σιωπηλός. — Ε-
πειτα ρώτησε:

— Έχεις πιστόλι μαζί σου;

— Τι είμαι, διαρρήκτης για να έχω
πιστόλι, του άστεϊεύθηκε ο Ντίνος.

— Ντίνε, παίζεις με τη δυστυχία
μου. Βλέπεις ότι τρέμω.

— Σε λίγο δεν πρόκειται να τρέμης.
Σοδ δίνω το λόγο μου. — Η και άν
τρέμης, αυτό θα είναι από χαρά.

— Ο Τώνης έμεινε πάλι σιωπηλός, χω-
ρίς να πάρη τα μάτια του από τη θύ-
λα.

— Νά μη προβλέψω, έμουρμούρισε
ο Τώνης.

— Τι θα έκανες; ρώτησε.

— Θα έπαιρνα ένα πιστόλι.

— Ο Ντίνος, παρ' όλη την νευρικότη-
τά που είχε, έγέλασε.

— Εν τώ μεταξύ ο Τώνης έστριφογύ-
ριζε στη θεί του, ανήσυχος.

— Σε μία στιγμή ο Ντίνος τον άρπα-
ξε από το μπράτσο και του έφώναξε:

— Κρύψου!...

— Ο Τώνης έσκυψε πίσω από έναν
χονδρόν κορμό.

— Τι είπες; ρώτησε περισσότερο
ταραγμένος.

— Σσσσ.

— Επέγραψε λίγη ώρα. — Ο Τώνης, δεν
έβλεπε πια τίποτα, από εκεί που ήταν
κρυμμένος. Ξαφνικά άκουσε θήματα.
— Έφοβόταν να κυττάξη. Σε μία στιγ-
μή είδε τον Ντίνο, να θγαίνει από την
κρύπτη του και να προχωρή στο μο-
νοπάτι. Ξεπετάχθηκε τότε και ο Τώ-
νης. — Άκουσε τον Ντίνο να ρωτά:

— Μήπως ξεύρης, καλή κυρά, μία
κυρία από τη Ζάκυνθο που κάθεται;
— Έδώ μάς είπαν, ότι μένει.

— Ήταν ή κυρά-Μάρω, αυτή, που

ρωτούσε ο Ντίνος. — Η κυρά-Μάρω που
έγυριζε από τη θύλα.

— Ο Τώνης είχε σταθεί έν τώ μεταξύ
παράμερα.

Συγκρατούσε με τη θία των έαυτό
του. — Ήθελε να όρμηξη κατ' έπάνω
στη μαυροφορεμένη γυναίκα, με το
μαντήλι στο κεφάλι και με την γεμά-
τη από ύποκρισία καλωσύνη. Αυτή
λοιπόν ή κακούργα που είχε τώρα
μπροστά του, αυτή είχε παραδώσει
στα χέρια πειδς ξέρεi ποιοι σάτυροι,
την πολυαγαπημένη του!... Τόν άκού-
σε ν' άπαντάη:

(Άκολουθεί)

Γιά τα λουλούδια σας

Τά όρχεοειδή

Τά όρχεοειδή είνε φυτόν γνωστόν από τών
άρχαιοτάτων χρόνων. — Η μόδα τους δεν
πέρασε ποτέ, χωρίς στις διάφορες ιδι-
ότητες που έχουν. — Η μεγάλη αυτή οικογένεια
των φυτών περιλαμβάνει 334 γένη και 5.000
περίπου είδη και ποικιλίες. Βρίσκονται σ' ό-
λα τα μέρη της γής και ιδίως στις θερμές
χώρες. Το είδος κ α λ υ ψ ά παντάτα στα
πολύ ψυχρά κλίματα.

Τά όρχεοειδή ή είνε έπίφυτα δηλαδή φυ-
τάρουν επάνω σ' άλλα φυτά, ή έπίγεια, δη-
λαδή φυτάρουν απ' εσθίας από τη γή.

Τά έπίφυτα άπαντώνται κυρίως στις τρο-
πικές χώρες και φύονται άπάνω στους κορ-
μούς των γέρικων δένδρων.

Μερικά είδη, όπως το έ ρ ι ο π α γ ω ν ι-
ον, δεν έχουν καθόλου ρίζες κι' άλλα όπως
ή κ ο ρ α λ ό ρ ρ ι ζ α, δεν έχουν φύλλα,
αλλά στην θεί τους κάτι άχρωμες έπίφυτες
όμοιες με λεπία ψαριών.

Και αυτές άκόμη ο πολλαπλασιασμός
τους είνε περίεργος, γιατί τά σπέρματά τους
(ή γύρις) μεταφέρονται από τά άρσενικά
λουλούδια στα θηλυκά ή τά έντομα ή με τον
άνεμο. Το περίεργο είνε ότι ή γύρις δεν με-
ταφέρεται από το άρσενικό λουλούδι στο θη-
λυκό του ίδιου φυτού, μα από τά λουλούδια
δύο διαφόρων φυτών που πολλές φορές βρί-
σκονται σε μεγάλη απόσταση μεταξύ τους.

Τά όρχεοειδή είνε περιζήτητα κυρίως για
τά ιδιόρρυθμα σχήμα των λουλουδιών τους,
αλλά και για τους διάφορους ζωηρούς και
θαυμάσιους σε διαβάθμισεις χρωματισμούς
των.

Τά περισσότερα είδη των όρχεοειδών ά-
παντώνται στα δάση των τροπικών περιοχών.
Πολλά είνε χρήσιμα στον άνθρωπο, όπως
ή β α ν ι λ λ ι α, που χρησιμοποιείται στην
ζαχαροπλαστική για τον άρωματισμό των
διαφόρων γλυκών και κομπόστων το «άγρο-
κον» του οποίου τά φύλλα χρησιμοποιούνται
στην φαρμακευτική ως θεραπευτικά των δια-
φόρων στηθικών παθήσεων, το γνωστότατο σ'
όλους σας σ α λ έ π ι, που χρησιμοποιείται
ως ύγιεινό και θερμαντικό ρόφημα κλπ.

Κατά τά τελευταία χρόνια άρχισαν να καλ-
λιεύονται έντατικά τά όρχεοειδή και σε πολ-
λές χώρες της Εύρώπης ως διακοσμητικά φυ-
τά για τά ώραιότατα λουλούδια τους, τά λε-
πτότατα χρώματά τους και τό μευστικό ά-
ρωμά τους.

— Η καλλιέργειά τους δεν άπαιτεί ούτε είδι-
κές γνώσεις ούτε πολύν κόπο.

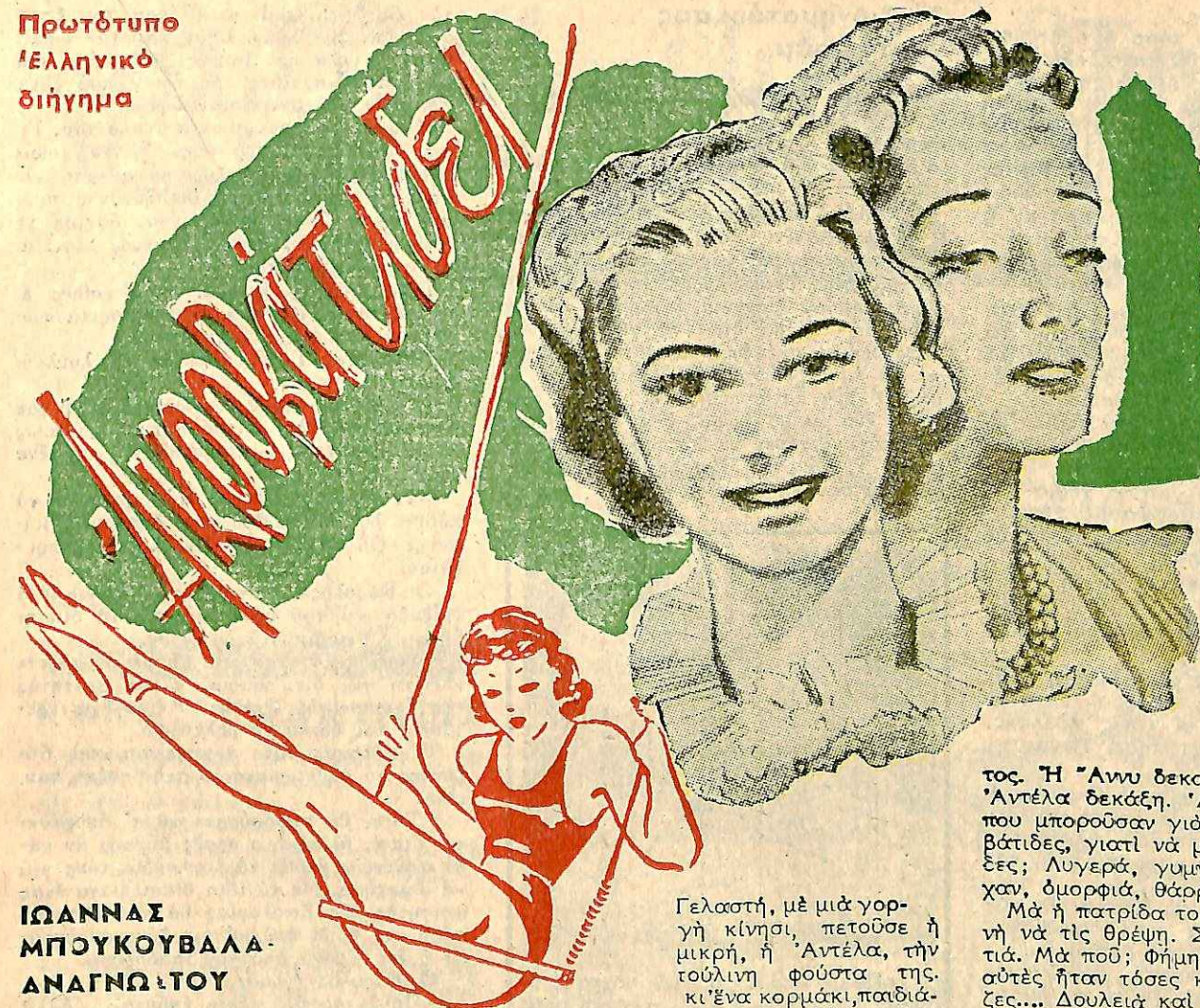
— Ο πολλαπλασιασμός τους δεν κοστίζει πολ-
λά γιατί μία και φυτεύθουν διατηρούνται πολ-
λούς μήνες κι' από ένα μόνο κλαδάκι παρά-
γονται πολλά όμοια που για πολλά χρόνια
διατηρούν τη δύναμη της έλαστικότητός τους.

Π ό ρ κ α λ λ ι ε ρ γ ο υ ν τ α ι μ' έ-
πιτυχία. Για να πετύχετε στην καλλιέρ-
γεια των όρχεοειδών πρέπει: 1) Τά κοφινά
και που χρησιμοποιείτε για την μεταφορά
των φυτών να είνε πολύ καθαρά. 2) Για τη
μεταφύτευσί τους να μη χρησιμοποιείτε μεγα-
λύτερες από ό,τι πρέπει γλάστρες και κασό-
νια και να μην πιέζετε τις ρίζες τους φυτεύ-
οντάς τα. 3) Για τό πότισμα να προτιμάτε
τό έρόχινο νερό που να έχη ελ δυνατόν, την
θερμοκρασία του περιβάλλοντος. 4) Νά κα-
θαρίζετε προσεκτικά τά φυτά σας από τά
σαλιγκάρια και τά διάφορα άβασερά έντομα.
5) Νά μην τά τοποθετείτε σε μέρος που
σχηματίζονται ρεύματα άέρος και να είνε
έκτεθειμένα, όσο τό δυνατόν περισσότερο στο
φως της ημέρας. 6) Νά κόβετε άμέσως κάθε
περιττό κλαδάκι τους.

— Από τις χιλιάδες είδη και ποικιλίες που
υπάρχουν, μπορείτε να καλλιεργήσετε με με-
γάλη επιτυχία τά εξής: Λίζα, άνδρα, όδον-
τόγλωσσο, ευκατέταλλο, έπίδενδρο, μασθεν-
εάγια, λυκάστη, δενδρόδιο, φαλαίνφισ, ό-
γκίδιο, λουγία, άγροκον και σαλέπι...

Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωτότυπο
Έλληνικό
διήγημα

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΙΤΟΥ

Οταν παρουσιάζονταν στη σκηνή
με τά ρόδινα, τά γαλάζια, τά
λευκά τους τούλια, θαρρούσε
πως ήταν τρεις μικρές θεές της χα-
ράς, που είχαν κατεβή για να όμορ-
φήσουν την άσχημη ζωή.

— Ο κόσμος ξετρελλανόταν με τις
τρεις άδελφές Βόλερ. — Άλλοι προτιμού-
σαν την Άννυ, τη μεγάλη, με τό έπι-
βλητικό παρόσημα και την καστανή
αούτηρή όμορφη. — Άλλοι τη δεύτερη,
τη μαυρομάτα τσιγγάνα Γκίτα, με τά
γαυαλισερά μαλλιά και τό κορμί που
ήταν σαν μπρούτζινο άγαλμα. Οί πε-
ρισσότεροι όμως δεν χόρταιναν να βλέ-
πουν την τρίτη, τη μικρότερη Άντέλα.
Είχε καλλιγραμμο κορμί. — Κανονικό
πρόσωπο. Κανένας δε θάξερε να τη.
— Ένας δόλολευκος άφρός τό κορμί, μία
χρυσή άχτίδα τά μαλλιά, ένα γαλάζιο
χαμόγελο τά μάτια. Τό σύνολο άρμο-
νία και χάρι. Ποιός μπορούσε να προ-
σέξη λεπτομέρειες; Λίγοι παρατηρού-
σαν, πίσω από τό γαλάζιο χαμόγελο
των ματιών της, μία μαύρη σκιά. Λί-
γοι πρόσεχαν πως τά κοραλένια χείλη
της μικρής είχαν στις άκρες μία θλιμ-
μένη πτυχή.

— Οταν ώρμούσαν και οί τρεις, χερο-
πιασμένες, στη σκηνή, ανεμίζοντας
σαν παιχνιδιάρικα ούράνια τόξα τις
φαρδελίες τους φούστες, οί γέροι τρα-
βούσαν τις καρέκλες τους πιο κοντά,
για να ίδουν, κι' οί νέοι κρυφoααστέ-
ναζαν.

— Αυτά, στο πρώτο νούμερο των τριών
Βόλερ, όταν πλημμύριζαν τη σκηνή με
τους φατερούς χορούς τους. Στο δεύ-
τερό τους νούμερο όμως, κόβονταν ό-
λων οί άναπνοές.

Γελαστή, με μία γορ-
γή κίνησι, πετούσε ή
μικρή, ή Άντέλα, την
τούλινη φούστα της.
κι' ένα κορμάκι, παιδιά-
στικο σχεδόν μέσα

στο στενό μαγιά που τώσφιγγε φαίνό-
ταν τότε. Και τό παιδιαστικό κορμί άρ-
χιζε τον άγώνα. Λυγούς τινάζδταν, δι-
πλωνόταν στη μέση έπάνω σε σχοι-
νιά, μέσα από σύρματα, ανέβαινε, ό-
λο κι' ανέβαινε, στενές σκαλίσες γυα-
λιστερές και έτοιμόρροπες. Οί θεα-
ταί άναποδογύριζαν τά κεφάλια τους
για να παρακολουθήσουν τό φατερό
μά τριμερό αυτό πέταγμα. Κι' όταν
έφθανε τό κρισιμώτερο σημείο, όταν έ-
βλεπαν τό λεπτοκαμωμένο, παιδιαστι-
κο κορμί, κρεμασμένο από τό ένα πό-
δι σε ύψος δέκα μέτρων, πολλές γυ-
ναίκες έκλειναν τά μάτια. Μά οί πε-
ρισσότεροι κύτταζαν άπληστα, φοβισμέ-
νοι και γοητευμένοι, τό ρόδινο άγαλ-
ματάκι που φτερούγιζε σά να μην εί-
χε θάρρος.

Οί άδελφές της χαμογελούσαν κά-
τω, κι' άπλωναν τά χέρια τους, τάχα
για να βοηθήσουν άν τύχαινε και πα-
ραπατούσε. Μά κανένας δε γελιόταν.
Κανένα χέρι δε θα μπορούσε να προ-
λάβη τό τρομερό καταράκλιμα. Και
πίσω από τά χαμόγελα της Άννυ και
της Γκίτας, τά μάτια τους, μεγαλωμέ-
να, πρόδιναν την άγωνία.

— Οταν τελείωνε τό επικίνδυνο νούμε-
ρο, χοροπηδούσαν και οί τρεις σαν
ζαρκάδια κι' άφηναν τον κόσμο με την
έντύπωσι της χαράς.

Κι' όμως, ήταν θλιβερή ή ιστορία
των τριών Βόλερ. Είχαν γεννηθή στη
Ούγγαρία. Θεατρίνοι και οί δύο γο-
νείς τους, ζούσαν φαίνόμενα εύτυ-
χημένοι. Μία μέρα όμως έγινε τό κα-
κό. Μία φοβερή σκηνή, κι' ή τρομερή
αποκάλυψι: Τά τρία κορίτσια, ή χα-

ρά της ζωής του
γέρο—Βόλερ, ο
μόνος του σκο-
πός, δεν ήταν δι-
κά του. Ναι, ού-
τε ή φοβερή Άν-
νυ, ούτε ή τσιγ-
γάνα ή Γκίτα,
ούτε ή φτερόπο-
δη Άντέλα. — Ε-
νας Ούγγρος ά-
ριστοκράτης είχε
χαρίσει την Άν-
νυ στην θεράπει-
μη Χριστίνα Βό-
λερ, ένας τσιγ-
γανός διολιστής
της Γκίτα και την
Άντέλα κάποιος
ξανθός παιδί από
τό Βορρά, όμορ-
φο σαν πριγκη-
πόπουλο. — Ο γέ-
ρο—Βόλερ φρόνια-
σε, κι' έδιωξε,
για να τιμωρήσει
την άπιστη γυ-
ναίκα του, τά
τρία τά κορί-
τσια.

— Έτσι θρέθηκαν
δρόμονα στον κό-
σμο τά τρία παι-
διάκια του έρω-

τος. — Η Άννυ δεκαοχτώ χρόνων κι' ή
Άντέλα δεκάει. — Άρπάχτηκαν απ' ό-
που μπορούσαν για να ζήσουν. — Άκρο-
βάτιδες, γιατί να μη γίνουν άκροβάτι-
δες; Λυγερά, γυμνασμένα κορμιά εί-
χαν, όμορφη, θάρρος. Και ξεκίνησαν.

Μά ή πατρίδα τους δεν στάθηκε ίκα-
νη να τις θρέψη. Σκέφθηκαν την ξενι-
τιά. Μά που; Φήμη δεν είχαν. Σάν κι'
αυτές ήταν τόσες και τόσες Ούγγαρέ-
ζες... Δουλειά και πείνα, ώρες προπό-
νησι κι' ένα ξερό κομμάτι ψωμί. Τά
μάγουλά τους άρχισαν να βαθυλώ-
νουν τά στήθη τους, να θουλιάζουν. — Η
Άντέλα ζαλιζόταν πολλές φορές κι'
έβηχε άσχημα. Μία μέρα, καθώς έβα-
λε τό μαντηλάκι της στο στομάχι, οί
είδε αιματοβαμμένο. — Έκλαψαν κι' οί
τρεις άγκαλιασμένες, και νόμισαν πως
πάει πια, ή ζωή δεν είχε τίποτα γι'
αυτές. Μά την άλλη μέρα άκριβός,
γνώρισαν έναν Έλληνα. — Ήταν έπι-
χειρηματίας. Κι' έτσι, δίχως να τό
καταλάβουν κι' αυτές πως, έύτησαν
ένα πρωί κάτω από τον Παρθενώνα.

— Ο άττικός ήλιος τις ζάλισε, τις έ-
καμε να ξεχάσουν τη θλιβερή τους Ι-
στορία και την αιμόπτυσι της Άντέ-
λας. Θυμιαστές τις τριγύρισαν. — Η
ζωή δεν είνε στο κάτω—κάτω και τό-
σο άσχημη, όταν δεν εισαι άκόμα εί-
κοσι χρόνων, κι' έχεις όμορφα μάτια
και πόδια φτερωτά!

— Εκείνο τό θράδυ όμως ή Άντέλα
ήταν χλωμή.

— Τι έχεις; τη ρώτησε ή Άννα. Δεν
αισθάνεσαι καλά;

— Πονά; ψιθύρισε ή μικρή κι' έβαλε
τό χεράκι της στο στήθος της.

Κυττάχτηκαν κι' οί τρεις με παγω-
μένες ματιές.

Μά ή Άντέλα σε λίγο χαμογέλασε.

— Ω, δε θύνη τίποτα. Θα περάση
μόλις βγάω στη σκηνή.

— Πρόσεχε!, είπε χαϊδεύοντάς της τά
χρυσά μαλλιά ή Άννυ.

— Γρήγορα να βαφτοδμε... φτάνει ή
σειρά μας; φώναξε ή Άντέλα.

Τά ζωηρά χρώματα που έβαλε στα
μάγουλά της έδωσαν μία παράξενη

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Πότε καθιερώθηκε ή 4η Όκτωβρίου
ως «Ημέρα των ζώων» και από
ποιους;
2. Τι πράγμα είνε ή «Πιστάκη ή Ιλη-
θης»;
3. Ποιές και ποιές είνε οί Μοίρες και
ποιανών θυγατέρες ήσαν, κατά την
Μυθολογία;
4. Ποιος Άγιος της Όρθόδοξης Έκ-
κλησίας έθεράπευε και έπροσέταυε
τά ζώα και πότε έορτάζει;
5. Ποιός είπε τη φράσι: «Μη μου τους
κύκλους τάρτατες»;
6. Τι είνε ο «άλευρογλυφος» και τι ο
«αυλόκτης»;
7. Πότε και πού έξετελέσθη με ήλεκτρι-
σμό κατάδικος, για πρώτη φορά, και
πώς όνομαζόταν;
8. Ποιός έσπευδίσθη στην Έλλάδα ή
πρώτη όργανοειμένη ζωοφιλική κίνη-
σις, που άκριβώς και πώς όνομαζό-
ταν ο όργανισμός αυτός;
9. Από πού παράγεται τό άέριον αή-
λιον; Ποιός έπινόησε τον όπτικό τηλεγρά-
φο; Πότε και πού χρησιμοποιήθηκε
για τελευταία φορά για πολεμικούς
σκοπούς;
10. Ποιός είνε ο συγγραφέας του έργου:
«Τό κόκκινο και τό μαύρο»;
11. Πότε έγινε στην Άθήνα ή πρώτη
ζωοφιλική προσπάθεια και πότε ήδρύ-
θηκε τελικά ή «Εταιρία Προστασίας
Ζώων»;
12. Ποιό χρόνο έγινε ή πρώτη Σταυρο-
φορία;
13. Σε ποιόν άπόστασι από την Γη βρί-
σκεται ο «Ήλιος και σε ποιόν και από
ποιόν άνετήρη ο Ζεύς»;
14. Ποιός είνε ο σύζυγος της Άννυ
«Όντρα και τι έπάγγελμα κάνει»;
15. Σε ποιό άντρο ποιάς νήσου και από
ποιόν άνετήρη ο Ζεύς;
16. Ποιός ή ποιά είνε σήμερα πρόεδρος
της έδω «Εταιρίας Προστασίας των
Ζώων»;
17. Ποιός άνεκάλλυψε τό άλεξικέραυνον,
πότε, και πού πρωτοποθετήθηκε;
18. Ποιά είνε ή πιο πυκνοκατοικημένη
χώρα της Εύρώπης, άναλόγως της
έκτάσεώς της;
19. Πώς λέγονται τά διάφορα ζώα που
σέρουν με τον άνθρωπο; όπως ο
σκύλος, ή γάτα, τό άλογο, ο χοί-
ρος κλπ.

Γις άπαντήσεις δά θρήτε στη σελίδα 56 του «Θησαυρού»

λάμψη στα μάτια της.

—Ποτέ δεν ήσουν τόσο δημοφιλής, Φι-
θύριος ή Γκίτα. Και ξέρεις; Είπε από-
ψε έδω ό φίλος μου ό 'Αλέξης...

—'Αλήθεια; φώναξε πνιχτά ή μικρή
και κάτω από τό φτιασίδι τό πρόσωπό
της έγινε κατακόκκινο.

—'Αλήθεια! αποκρίθηκε ή Γκίτα,
κυττάζοντας την στα μάτια.

—'Ας εινε! είπε αργά ή μικρή κι' ή
Φιθύριος χύθηκε στη γλουκιά της φουσα-
γιάς. Τί με νοιάζει κι' άν εινε; 'Ε-
μένα...δέν με κυττάζει πιά.

—Ζηλεύεις; Έκαμε άησυχά ή Γκίτα.

Στήλωσε ή 'Αντέλα μιά στιγμή τά
γαλανά της μάτια στα τσιγγάνικα μά-
τια της αδελφής της. Δυό δάκρυα έ-
λαμψαν κι' αποκρίθηκε ψιθυριστά.

—Όχι, όχι, έτσι εινε καλλίτερα. 'Ε-
σύ θά ζήσης... έγω...κι' άν μ' άγα-
πάη, κι' άν όχι είμαι χαμένη...

—Έφερε για μιά στιγμή τά χέρια της
στο στήθος μ' έναν μορφασμένο πόνο.

—'Αντέλα! ξεφώνισαν πνιχτά κι' οι
δυό. Τί λόγια ειν' αυτά;

—Γέλασε μελαγχολικά ή μικρή, και
ψιθύρισε:

—Τό νοιώθω! Δέν θαμάσατε πόλυν και
ρό πιά οι τρεις Βόλερ.

—'Απλωσε τά λεπτά χειράκια της και
τις άγκάλιασε. 'Εμειναν δυό λεπτά έ-
τσι άγκαλιασμένες οι τρεις αδελφές.

Μά τό κουδοδι χτύπησε. Πετάχτη-
καν.

—'Αδελφούλα μου, είπε ή Γκίτα γλή-
γορα, θάθελα τόσο πολύ νά σέ νοιώσω
εύτυχισμένη. 'Η άγάπη το 'Αλέξη δέν
εινε τίποτα για μένα μπροστά στην εύ-
τυχία σου.

Χεροπιασμένες, μέ τη μάσκα της εύ-
τυχίας στα θαμμένα τους πρόσωπα,
άρησαν κι' οι τρεις στη σκηνή.

Χίλια μάτια άστράψαν χαρούμενα,
και μέσα σ' αυτά ξεχώριζαν τά δημο-
φα μάτια το 'Αλέξη.

Τέλειωσε ό χορός. Την ώρα που έ-
βγαζε την τούλινη φούστα της ή μι-
κρή, ένοιωσε έναν γρήγορο πόνο πάλι.
Μά χαμογέλασε πιο πολύ, και φτερω-
τή πετάχτηκε στη σκαλίτσα.

—'Αρχισε τό λιγγύδες άνεσασμα.
Στάθηκαν ή 'Αννυ και ή Γκίτα μέ ά-
πλωμένα χέρια, μέ τυπικό χαμόγελο.
Και τό ρόδινο παιδικαστικό κορμάκι ά-
νέβαινε, ανέβαινε, έφθασε στην κορυ-
φή. Θριαμβευτικά τινάχτηκε έπειτα
στο κενόν, και τό λεπτό, τερνευτό πο-
δαράκι ήταν τό μόνο σημείο που την
έδενε πιά μέ τη γη, μέ τη ζωή...

—'Ο κόσμος κρατούσε την άναπνοή
του. Κι' άξαφνα έγινε τό κακό.

Μέ μιά σπασμωδική κίνησι έφερε ή
'Αντέλα τά χεράκια της στο στήθος
της. Τό άναποδογυρισμένο, βαμμένο
προσωπάκι της πήρε μιά έκφρασι τρό-
μου. Τά μάτια της μεγαλώσαν άφύσικα.
Μιά κόκκινη γραμμή αλόκλασε
τό χείλη της, τό μάγουλό της...

—'Η 'Αννυ και ή Γκίτα άπλωσα
τά χέρια τους. Μά ήταν άργά. Μιά
κραυγή τρόμου ξεφύγε από όλων τό
σώθεια.

Και τό ρόδινο άγαλματάκι έπεσε
συντριμμένο στα σανίδια.

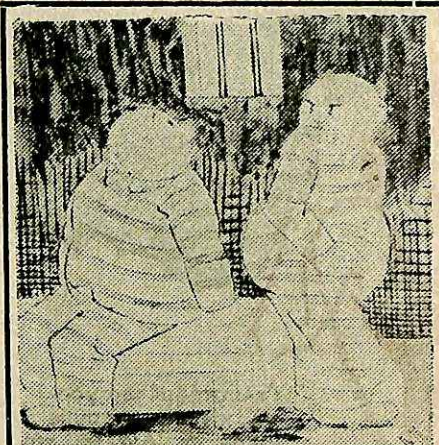
Σάν ανθρώπινος λυγμός θόγγηξεν
τά όργανα και ή μουσική σταμάτησε
κακόφωνα. 'Ο 'Αλέξης ήρθε και στά-
θηκε χλωμός σαν φάντασμα κοντά στο
αίματοβαμμένο κορμάκι της πεθαμέ-
νης πεταλούδας. Κι' άπάνω της, στη
εμφανιζόμενη λουλούδια εύτυχίας, χί-
θηκαν τά ρόδινα, τά γαλάζια, τά λευ-
κά τούλια της 'Αννυ και της Γκίτας.

—Δέν με θυμάσαι; Πέροι δέν διέρ-
ρηξα την Τράπεζά σου;

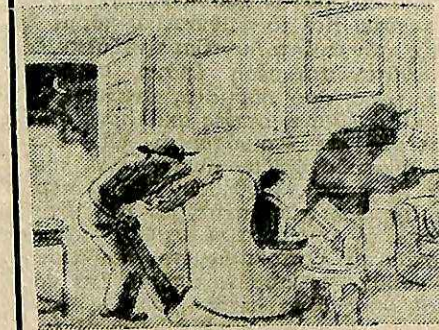
Τό διηγηματάκι σας
για τό τράμ

ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΤΑΝ ό Κάρολος Σακίσκι υπήκε στην
έκδο Δυσίνι, κατά τις εξη τό από-
γευμα για νά πάη νά πάρη την 'Αν-
να που ήταν υπάλληλος σ' ένα κατάστημα
νεωτερισμών, ξαφνικά θυμήθηκε πώς έ-
κείνη την ήμερα ήταν τά γενέθλιά της.
Πώς δέν τό σκέφθηκε προηγήτερα; 'Επρ-
πε νά επανορθώσει; Κι' έτοιμάστηκε νά
μπή σ' ένα κατάστημα, για νά της άγο-
ράση ένα μικρό δώρο, όταν διεπίστωσε
πώς είχε ξεχάσει τό πορτοφόλι του στο
σπίτι. Τί νάκανε; Έβριξε μιά ματιά γύ-
ρω του σαν νά ζητούσε κάποιον, για νά

—Πολύ περίεργο, νά καταδικα-
σθής επί διαγιά με... τέτοια μου-
τρα!

—'Α! 'Αλλη φορά δέν ξαναπίνω
τόσο, ώστε νά βλέπω μπροστά μου
μυστηριώδεις οκίες!...

—Δέν με θυμάσαι; Πέροι δέν διέρ-
ρηξα την Τράπεζά σου;

τόν βοηθήσει, και τό βλέμμα του έπεσε
στον διπλανό κήπο, όπου υπήρχαν ώραι
τριαντάφυλλα και βιόλες, που κάτω από
τις χρυσές άχτίδες το 'ηλιου που έδυε
έπαιρναν μιά θαυμάσιαν όψη.

Μιά ιδέα πλημμύρισε τό μυαλό του. Γι-
ατί νά παρουσιάσει στην 'Αννα χωρή
δώρο; Θα της έμάζεψε μερικά τριαντάφυλ-
λα. 'Αμέσως λοιπόν διευθύνθηκε προ-
τόν κήπο. Μαλίνοντας μέσα, άρχισε νά
μαζεύη τριαντάφυλλα, κρυμμένος πίσω ά-
πό μερικά χαμόκλαδα.

Είχε μαζέψει αρκετά, αλλά καθώς έ-
τοιμαζόταν νά τό σκάσει, μιά βαρέα φω-
νή τον σταμάτησε επί τόπου.

—Σταθήτε! Γιατί κλέψατε τά λουλού-
δια;

—'Ο Κάρολος στράφηκε προς τά πίσω του
και είδε νά τον πλησιάζη ένας φύλακας
κρατώντας ένα σημειωματάριο κι' ένα
μολύβι.

—Τί νομίζατε, κύριε; Πώς μπορείτε νά
κόβετε λουλούδια από τους δημόσιους κή-
πους; Θα πληρώσετε 100 λιρέττες πρό-
στιμο.

—'Ο Κάρολος, σαστισμένος, ζήτησε μιά
διέξοδο και το 'ήρθε στο νου νά διηγη-
θί μιά ιστορία για νά σωθί.

—Συγγωρείστε με και μή μέ δνομάζε-
τε κλέφτη για ό,τι έκαμα. Είμαι φοιτητής
της Γεωπονικής Σχολής. Άδριο έχω έξε-
τάσεις και ήθελα νά μελετήσω.

—'Ο φύλακας τότε χαμογέλασε και βά-
ζοντας τό σημειωματάριο στην τσέπη του,
είπε:

—Τότε, θά μπορούσατε νά τ' αγοράσε-
τε. Γιατί, άλλοιμονο στούς κήπους άν κά-
θε φοιτητής έκοβε τά λουλούδια τους για
νά μελετήσει. Μά τά ίδια δικαιώματα ένας
φοιτητής της Ζωολογίας θά μπορούσε νά
πάρη ένα βωδι από κάποιο ξένο άγρόκτη-
μα ή ένα άλογο από τον Ιππόδρομο.

—'Ο Κάρολος γέλασε.

—Πολύ σωστά, κύριε έπόπτα... 'Αλλά
είμαι πολύ φτωχός και δέν μπορούσα ν'
αγοράσω λουλούδια. Έμαθα όστόσο πώς
ό καθηγητής μου θά μέ ρωτήσει άδριο για
ένα σπάνιο είδος τριαντάφυλλου. Εύχαριστή
θηκα τόσο πολύ, ξέρετε, όταν τ' άνέκα-
λυψα.

—Τό φαντάζομαι. 'Υπήρξατε μάλιστα
και πολύ τυχερός που σάς είδα έγω κι'
όχι κανέναν άλλος. Γιατί, ξέρετε... έχω
κάποιαν αδυναμία στούς φοιτητές... 'Ελ-
πίζω, όμως, κύριε σπουδαστά, νά μ'ήν σά-
ξονοπιάσω.

—'Ο Κάρολος χαμογέλασε μέ άνακούφισι.

—Μείνετε ήσυχοι, κύριε έπόπτα. Δέν
πιστεύω και στις άλλες εξετάσεις νά μέ
ρωτήσει ξανά για τά γερμανικά τριαντά-
φυλλα ό καθηγητής μου.

—Πώς είπατε; Γερμανικά τριαντάφυλ-
λα; Μά έσείς μαζεύατε εκατόμυλλα!

—'Εκατόμυλλα;

—'Ο Κάρολος χαλίστηκε.

—Κι' είσατε και φοιτητής; Πώς λέγε-
σθε; Πού κατοικείτε; Θα σάς τιμωρήσω
ώς αδιάβαστον... 'Αν τούλάχιστον κλέ-
βατε τά λουλούδια για καμιά δημοφη κο-
πέλλα θάλεινα τό ένα μάτι καί...

—'Ο Κάρολος, χωρίς νά μορφή νά πη
έλλη λέξι, έδωσε τόνομά του, την διεύ-
θυνσί του και τά τριαντάφυλλα που κρα-
τούσε κι' έφινε σαν βορμένη γάτα.

—Σάν βγήκε όμως από τον κήπο, άκουσε
—ίσω του γρήγορα βήματα. 'Ηταν ό φύ-
λακας.

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

—Πάρε, όκνηρέ φοιτητά! Αύτά εινε τό
γερμανικό τριαντάφυλλο! Μελετήστε τα
καλά, είδευή θά σάς άποσώσω τό... κα-
ρίτσι σας στο μάθημα το 'Ερωτος. Πο-
νηρέ!

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΚΑΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Τό έδιάβασε μιά. Τό έδιάβασε δυό. Τό
έδιάβασε πέντε, δέκα, πενήντα, εκατό φο-
ρές αυτό τό μυλιετάκι:

—'Αριστειδάκη μου,
Σέ περιμένο σήμερα στις 6 μ.μ. στο
τέρμα Πατησίων. Μην άργήσης.

Δική σου
Λουλού

Και έπλεε σέ πελάγη εύτυχίας. "Ω!
πώς έπερίμενε αυτές τις δυό λέξεις της
έκλεκτής του ό 'Ατυχής! 'Υστερα από
σειράν τραγικών έπεισοδίων έχασε κάθε
έπαφή μαζί της. 'Υπέφερε. 'Επασχε. Εί-
χε χάσει τον ύπνο του. Την όρεξι του.

Τις νύχτες έκανε βόλτες στο δωμάτιό του
όπως οι θρηνόκλακες στις τραγωδίες του
Σαίξπηρ. Τις μέρες ήταν σκυμμένος στο
γραφείο του. Βαρύθυμος και σκεπτικός,
συννεφιασμένος και κατσούφης και αμί-
λητος. 'Ανατηδούσε κάθε φορά που ά-
κουε νά τον ζητούν. Ματαίως. Γιατί ό-
λος ό άλλος κόσμος τον ζητούσε έξω από
την Λουλού.

—'Όταν, λοιπόν, έπηρε τό μυλιετάκι, μό-
νο που δέν έβαλε τις φωνές από τη ναού
του. 'Η πρόψη του σκέψης ήταν νά σπεύ-
ση στο σπίτι του χωρίς - χωρίς, νά ξυρι-
σθή, νά σιδερωθή, νά γυαλισθή, νά έξω-
ρισθή. 'Ετσι και έκανε. Στις πέντε και
μισή άκριβώς, ωραιότερος από κάθε άλ-
λη φορά, εύτυχέστερος από κάθε προη-
γούμενη φορά, έμπήκε στο τράμ των Πα-
τησίων κι' έκατοσε σέ μιά θέσι, άγωνιών
νά φτάση όσο τό δυνατόν γρηγορότερα
στο τέρμα, όπου τον έπερίμενε ή κήρη
των όνείρων του.

Στο πρώτο διπλό καθίσμα έκαθόταν.
Κι' άπέναντι, στο μονό, ήταν στρωμένος
ένας τύπος περίεργος, που μόλις αντί-
κρουσε τον 'Ατυχή, συνωφρυνώθη, έσφυξε
τά δόντια του και τον άγριοκτύπησε μέ
τρόπον που δέν προοιωνίζε τίποτε τό
καλόν. 'Ο 'Αριστειδής παραξενεύθηκε
πρώτα. Κι' ύστερα άρχισε ν' άνησυχή. 'Α-
γνωστος, έντελώς, το 'ήταν ό άνθρωπος.
Πρώτη φορά έβλεπε τη φάτσα του. Τί
προηγούμενα, λοιπόν, μπορούσε νά έχη
μαζί του;

—'Εκανε πώς κυττά άλλου ό 'Ατυχής.
'Αλλά, κάθε φορά, άντελαμβάνετο, τό

Ηριδτείδης - Ατυχούς

διαπεραστικό και άγριο βλέμμα το 'ά-
γνώστου, νά τον κυττά έπισταμένως. Διά-
βολε! Τί μπελές ήταν αυτός; Κι' άν ή-
ταν μόνο αυτό! Σέ μιά στιγμή, ό περίερ-
γος άνθρωπος έσκυψε μέ τρόπον έλάχι-
στα φιλικόν και το 'έψιθύρισε μυστη-
ριωδώς:

—Σας γνωρίζαμε, κύριε. 'Αδίκως προ-
φυλάττεσθε!

—'Ο 'Αριστειδής άνατείχιασε:

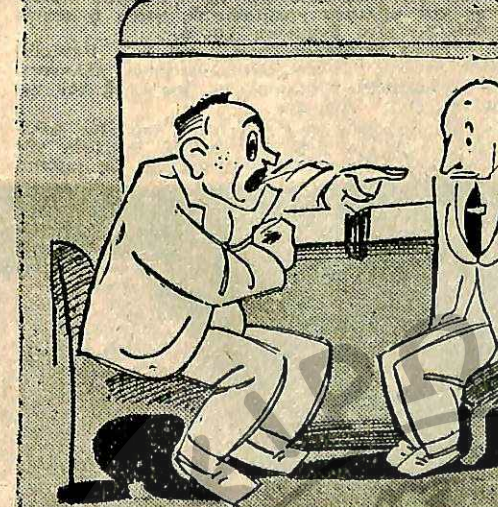
—Παρητόν;

—'Ο 'Αλλος έτριξε τά δόντια του και
έγρύλλισε:

—Ξέρεις πούος είμαι έγω;

—'Όχι, κύριε.

—'Όχι; έυνέχισε μυστηριωδώς, ό άν-
θρωπος. Λοιπόν μάθε το. Κωνσταντής
Μητσάρας.

—'Η φωνή του θηρίου όρκισε νά όψωνεται...

—Μητσάρας;

—Μάλιστα, κύριε, έγω είμαι ό Μητσά-
ρας και εύχαριστώ τον Θεό που μ' έφε-
ρε κοντά σου. Πού θά κατεβής;

—'Ο 'Ατυχής άρχισε νά ιδρώνη:

—Τί σάς ενδιαφέρει;

—'Αστράψαν τά μάτια το 'άγνώστου:

—Τί μ' ενδιαφέρει; Βρέ φίλόκο νά μ'ή
μού κάνεις τον κόπο έμένα γιατί σέ δου-
τάω έτσι από τον λαμό και σέ πνίγω
τόρα! αυτή την στιγμή! 'Ακούς;

—'Η φωνή του θηρίου άρχισε νά ύψώ-
νεται, έτσι, που οι άλλοι έπιβάται κατά-
λαβαν, ότι επρόκειτο περί έπεισοδίου και
έστρεψαν όλοι τά βλέματά τους στον
'Ατυχή. Δύσκολη έγινε ή θέσις του. Κί-
τηνο τό πρόσωπό του. 'Εντροπή τά μά-
τια του. 'Ιδρωτας άφθονος έτρεχε, τώρα,
από τό μέτωπό του. 'Εβγαλε μανόβλι κι'
έσκουπίστηκε. Σέ άναμμένα κάθουνα έ-
καθόταν. Κι' όσο έβλεπε τό θηρίο νά τον
άγριοκυττά και νά μασά διαρκώς κάτι
μέσα στα δόντια του, τόσο ή θέσις του

γινόταν τραγική. Σέ μιά στιγμή, μη
δρισκοντας άλλη διέξοδο, σηκώθηκε κι'
έβγήκε στον έξώστη. 'Αλλά, πανικόβλη-
τος, είδε τον άλλον νά τον ακολουθή.
'Εβγήκε μαζί του στον έξώστη, τον δι-
πλώσε και είχε καρφώσει τά μάτια του
στην γραβάτα το 'Ατυχή, ένφ έφυσούσε
και έσφυσούσε.

—Πού θά κατεβής;

—Μά κύριε...

—Σκαμός! Μπας και σου πέρασε ή ι-
δέα πώς είμαι χαϊβάνι, βρέ; 'Ε; 'Αλλά
ό Θεός αγαπάει τον κλέφτη, αγαπά και
τον νοικοκύρη, παλητόμαρο!

Και τά μάτια το 'άγνώστου, θηριώδη,
έπεσαν πάλι στη γραβάτα το 'Ατυχή
που άπορούσε και έτρεμε και κατεπλήσ-
σето, και έμουρμούριζε μέ φωνήν λιπο-
ψυχούσαν:

—Μά κύριε!

—Σκαμός, είπα!

Και άπότομα πρόσθεσε:

—'Από πότε την ξέρεις την Ει-
ρήνη;

—Την Ειρήνη;;

—Ναι!

—Σας δεβαιώ, κύριε, πώς δέν
ξέρω καμιά Ειρήνη και είμαι κα-
τάπληκτος πώς μου μιλάτε έτσι.

—Σούτ!

—Μά γιατί «σούτ», κύριε;

—Νομίζεις πώς είμαι στραβάς;

Δέν έχω μάτια; Δέν βλέπω; Θα
μού τά πής όλα, βρέ χαλβά. ..απλ
άλλοιώς θά σέ κάνω λυώμα. Νίλα
λοιπόν!

Τά είχε χαμένα ό 'Ατυχής. Πο-
στό διάβολο, είχε μπλέξει μ, αυτό
τον τρελλό; Μά στο δικό του κε-
φάλι εύχαιναν, Θεέ μου, όλες οι
συμφορές το 'άγνώστου;

—Μίλα!

—Τί νά πώ;

—'Από πότε την ξέρεις την Ει-
ρήνη;

—Δέν την ξέρω. Σας όρκίζομαι.

—Θά σέ σφάξω!

—Θέέ μου!

—'Ο άγνωστος έμεινετο:

Πές μου!

—'Η φωνή το 'Ατυχούς, έπήρε δραμα-
τικούς τόνους λκεσίας:

—Κύριε, προφανώς θά κάνετε λάθος.
Πιθανόν νά πρόκειται περί άλλου, ό ό-
ποιος νά γνωρίζη πραγματικώς την Ει-
ρήνη.

—Είπε ή γυναίκα μου, βρέ!

—Λοιπόν;

—Και τάχει μαζί σου.

—'Ω!

—Σκαμός! Σ' έφαγα!

Τί συμφορά! και λαχτάρα ήταν αυτή;
Σύζυγος, άπατηθείς λοιπόν, ήταν και τον
έπαιρνε για έραστή της συζύγου του Μα-
ταίως έπροσπάθησε νά εξηγηθή. Ματαίως
έπήρε θρηνός επί θρηνόν ό 'Ατυχής, ότι
ούτε κατ' όλην ήξερε την κ. Ειρήνη. Μα-
ταίως έδωσε τον λόγο της τιμής του ότι
για πρώτη φορά άκούει τό όνομα της μη-

στηριζόμενος στήν γυναικάς. 'Ο άλλος τον κυτούσε με μίσος και άφριζε:

—Εσύ είσαι!
—Όχι, κύριε.
—Τό βλέπω.
—Πού τό βλέπεις;
—Στήν γραβάτα σου!
—Βλέπετε στην γραβάτα μου ότι είμαι εραστής της γυναίκας σας; 'Όχι, για τὰ σίδερα είνε ο άνθρωπος!

Και ταύτα λέγον ο 'Ατυχής επήδησε από τό τραύ και έτράπη εις άτακτον φυγήν. 'Εξαλλος επήδησε κι' ο άλλος και άρχισε νά τον καταδιώκη. 'Εφευγε πανικόβλητος ο 'Ατυχής. 'Ετρεχε θηριωδώς ο σούχος κι' εφώναζε:

—Πιάστε τον!
'Ο κόσμος βλέποντας τον 'Ατυχή νά φεύγη και τον άλλον νά τον καταδιώκη, τον έπέρασε για λωποδύτην. 'Άλλοι παραμέριζαν και περιωρίζοντο νά φωνάζουν «γιούχα»! 'Άλλοι κυτούσαν αδιάφοροι. 'Άλλοι παρότρυναν τους άλλους νά τον πιάσουν. Τέλος τον έφτασε ο εξαλλος άνθρωπος, έπεσε επάνω του και άρχισε νά τον κοπανάη:

—Ατιμε.
—Βοήθεια!
—Παληγάθωρε.
—Δέν ειμ' εγώ!
—Δέν είσαι; 'Αφού έχεις την καρφίτσα της, θρέ πύθηκε!

—Βοήθεια. Τρελλός είνε!
'Αστυφύλαξ έφθασε και τους ώδήγησε στο τμήμα. Είς αλίαν κατάσταση εντυπώσαν ο 'Ατυχής. Μούτρα πρησμένα, μάτια μυρσιμένα, πουκάμισα σχισμένα. 'Ηρωτήθη ο άνθρωπος γιατί τον έδειρε κι' έδωσε εξηγήσεις. 'Η γυναίκα του τον άπατούσε. Τό είχε ανακαλύψει. Είχε μιὰ ώραία καρφίτσα αγοράσει πρό ενός μηνός και ή αίσχρά Ειρήνη την έκλεψε και την έδωσε στον εραστή της. Τό είχε όμολογήσει, ύστερα από γενναίο ξύλο. Την έδιωξε, λοιπόν! 'Αλλά τον εραστή με την καρφίτσα δέν μπορούσε νά τον βρή. Εύτυχώς και τὰ έφερε έτσι ή τύχη νά τον συναντήση μέσ' στο τραύ.

Με θρήνους έβγαλε την καρφίτσα ο 'Ατυχής από την γραβάτα του:

—Αυτή είνε;
—Αυτή!

—Αυτή την καρφίτσα, εξήγησε με θρήνους ο 'Ατυχής, την βρήκε ή σπιτονοικοκυρά μου και μου την έδωκε. 'Αν θέλετε πάω νά σας την φέρω τώρα, νά πεισθήτε...

Επίστευσαν όλοι ότι έτσι συνέβησαν τὰ πράγματα. Πλην τού άλλου ανθρώπου που άκούζετο νά τον εξοντώση τον 'Ατυχή. Και ο σπυρνοαός δέν ήξερε τί νά πρωτολάβη. Τό ξύλο που έσπασε; 'Εκείνο που έπρόκειτο νά φάη; 'Η τό χαμένο ροντεβού του;

Δ ΨΑΘΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

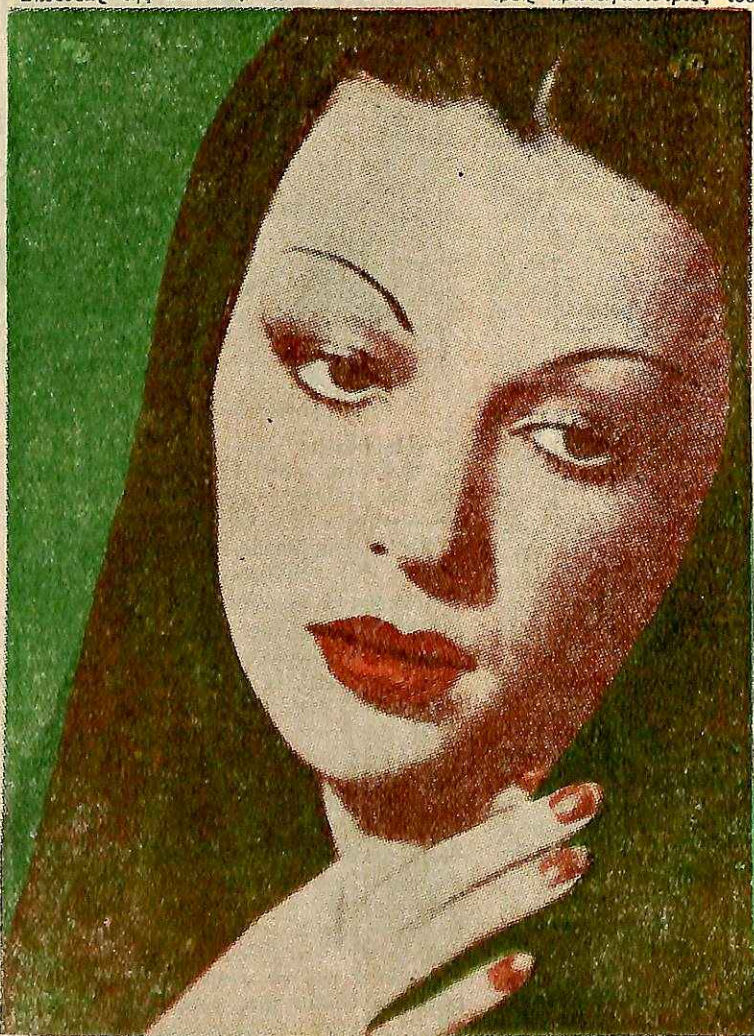
Της πήρε τό χέρι μέσα στο δικό του και κύτταξε με υπερηφάνεια τό δαχτυλίδι των άρραβώνων που της είχε περάσει στο δάχτυλο τρεις μέρες πριν.
—Τό έθούμισαν οι φίλες σου; την ρώτησε τρυφερά.
—Μόνο τό έθαύμισαν; απήντησε. Δυό άπό αυτές τό άνεγνώρισαν μάλιστα.

Σ την σημερινή εποχή οι άνθρωποι δέν είνε δύσπιστοι.
—'Εξαστάναι. 'Αν, π.χ., πής σ' έναν ότι στο στερέωμα υπάρχουν 270.678.934.341 άστρα, θα σε πιστέψη. 'Αν όμως ο ίδιος αυτός διαβάσει μιάν επικύραση: «Προσοχή! Χρώματά», θα βάλη τό δαχτυλίδι του στη χρωματισμένο μέρος για νά πεισθή.

Μικρά νέα

*** 'Η Ντόροθ Λαμούρ, ή γνωστή πρωταγωνίστρια των έξωτικών ταινιών άρνήθηκε τελευταίως νά παίξη σέ μιὰ ταινία, όπου έπρεπε και πάλη νά παρουσιάσθ ημίγυμνη.
'Η Ντόροθ έδήλωσε ότι δέν θα ξαναπαίξη πιά σέ ταινίες ζούγκλας και ότι έπιθυμεί πλέον νά εμφανισθί σέ ταινίες σαλονιού για νά επιδείξη τό σίκ, τό οποίο δέν γνωρίζουν διόλου οι θαυμαστές της.
Τό τελευταίο περιπετειώδες φιλμ της Λαμούρ θα είνε τό 'Τούρα, ή θεά της ζούγκλας', όπου για τελευταία φορά ή έξωτική ντίεα θα μάς επιδείξη τὰ ήμίγυμνα κάλλη της και μάλιστα χρωματιστά, γιατί ή ταινία αυτή θα είνε έγχρωμη 100%.
*** Τό περίφημο έργο του Ζάν Ρενουάρ «'Αλ Γκράντ 'Ιλλουζιόν», έσπασθην έλληνιστί «'Η χίμαιρα», πρόκειται νά προβλήθι τον χειμώνα στις 'Αθήνας.
'Ως γνωστόν τό έργο αυτό που είνε πολεμικό, πήρε τό περινό πρώτο έραβείο της Εκθέσεως της Βενετίας, έχει δέ ως πρωτα-

Η χαριτωμένη 'Ιταλίς στάρ Λήδα Γκλόρια

γωνιστάς τον Ζάν Γκαμπέν, την Ντίτα Πάρλο, τον 'Ερικ φόν Στρόχαϊμ και τον Πιέρ Φρεναι.

*** Τό τελευταίο φιλμ που ή Σιμόνη Σιμόν έγύρισε στην 'Αμερική με παρτεναίρ τον Νοτιοαμερικανό γόητα Ντόν 'Αμέχε, είχε πολλές περιπέτειες κατά την προβολή του.

Οι 'Αμερικανοί θεαταί, έκδικούμενοι την Γαλλίδα ήθοποιό, την οποία δέν χανούσαν διόλου, τό έσφύριζαν άγρίως και έβρίζαν μαζιλάρια στην όθονη. Σε μιὰ πόλη μάλιστα του Τέξας, τό Σίλβερ, ένας θεατής εκάρφωσε και ένα στυλέτο στην... όθονη και ή παράσταση διεκόπη έν μέσω έπεισοδίων.

*** Τα κινέζικα φιλμ, λόγω του σινοϊαπωνικού πολέμου, έγιναν πολύ της μόδας. 'Ολες οι έταιρείες έφρόντισαν εφέτος νά γυρίσουν φιλμ κινεζικής υπόθεσεως και πολλές γόησσες κατόπιν καταλλήλου μακιγιαζ έγιναν θεού θέλοντος και σκηνοθέτου επιτέροντος Κινέζες.

Ετσι θα ίδουμε ως θυγατέρας του ούρανοσ την Ντολорέ ντελ Ρίο, την Λαρέττα Γιάγκ, την Λίλη Νταμιτά, την Τζόαν Μπένετ και... την Σίρλεϋ Τέμπλ, που πρωταγωνιστεί σέ μιάν ταινία ηρώικου άλλ' εύθυμου περιεχομένου με τον τίτλο «Τό Κινεζόπουλο».

*** 'Η Φραντσέσκα Γκάαλ, ή περίφημη Ούγγαρεζα ήθοποιός που μάς έγινε γνωστή από τό «Πάπρικα» μετανάστευσε και αυτή ως γνωστόν στην 'Αμερική, όπου όμως δέν είχε και τόσην επιτυχία.

Αι' ο και επιστρέφει τώρα άπογοητευμένη στην Εύρώπη αφού έγύρισε την τελευταία αμερικανικήν ταινία της με τον τίτλο «'Ενας μήνας μέλιστος στο Παρίσι».

Η Γκάαλ κομίζει έξ 'Αμερικής πολλές χιλιάδες δολλαρίων και ένα... λάφυρο: τον άρραβωνιαστικό της που είνε ο γυιός του βασιλέως των ποδηλάτων Ουίλιαμ Τάιλε.

*** Οι άδελφοί Μάρξ, οι διάσημοι κωμικοί, οι οποίοι εκινδύνευαν νά φυλακισθύν, διότι στην προηγουμένη ταινία τους «Τό σκάνδαλο της 'Οπερας» έσατύριζαν γνωστά πρόσωπα του αμερικανικού μελοδράματος, έπεράτωσαν τό γύρισμα ενός φιλμ που φέρει τον τίτλο «Τό σκάνδαλο του Γκράντ 'Οτέλ».

Σ τό φιλμ αυτό για πρώτη φορά πρωταγωνιστούν και... ώραιες γυναίκες, τίς οποίες ως γνωστόν ως τώρα οι τρεις κωμικοί έσπινονταν νά αντιπαθούν. 'Επειδή όμως οι ταινίες τους δέν άρεσαν στους άνδρες, τό κωμικό τρίο άλλαξε τακτική. 'Αλλά έφρόντισε και έν προκειμένου νά πρωτοτυπήσιν διότι οι τρεις πρωταγωνίστριες του φιλμ είνε... τριόμοιες οι χαρατωμένες άδελφές. 'Αντέλα, Πατρίσια και Στέλλα Ουάιτμαν.

*** 'Ο 'Ιάπων ντετεκτίβ Μόττο, τον οποίον υποδύεται ο περίφημος Γερμανός Πέτερ Λόρε, έγινε ήρωας μιās πραγματικής περιπέτειας στο Χόλλυγουντ.

Κατά τό γύρισμα μιās άστρως μικής ταινίας έκλάπη από τό καμαρίν της ήθοποιού Μπέρνς Ένα κολλιέ αληθινό, τό οποίον έπρόκειτο νά τό κλέψουν οι... λωποδύται του έργου.

Η μυστηριώδης κλοπή από διεπράχθη άπό δύο φυγκυράν, δύο διελευκάνθη άμέσως από τον Λόρε, ο οποίος έπέδειξε έτσι ότι έχει προσόντα ντετεκτίβ και εκτός της όθονης.

*** 'Η νεαρά χαριτωμένη έν. τέττα του 'Ιταλικού κινηματογράφου Λήδα Γκλόρια έπειτα από μιὰ μακρά περίοδο σιωπής, που έδούσισε σέ πένθος τους πολυπληθείς θαυμαστές της, έπέστρεψε σ' ο σούντιο. Πρόκειται έντός των ήμερών ν' άρχίσιν μερών ν' άρχίσιν τό γύρισμα του «'Αλχημικού έττου» με συμπαικτη της τον Νίνο Μπεζότα.

Κεφάλαιον Ιον

ΟΙ ΦΥΓΑΔΕΣ

ΤΗ νύχτα της 28ης Φεβρουαρίου 1861 ένώ ο 'Ανταμπίκος στρατός, τελείως άποδεκατισμένος από τὰ γαλλοϊσπανικά όπλα, έφευγε άτακτα προς όλες τις διευθύνσεις, έγκαταλείποντας στα χέρια των νικητών την Σαϊγκόν, μιὰ μεγάλη θάρκα, που είχε παραδιάσει τη ζώνη των γαλλικών πολεμικών, έπλεε μ' όλη της την ταχύτητα και αντίθετα προς τό ρεύμα του, τον γραφικό ποταμό Ντόγκ—Τσιάγκ που διασχίζει την Κάτω Κοχινγκίνα και εκβάλει στον Τάν—Μπίντε—Τσιάγκ.

Ήταν ένα από εκείνα τὰ σκάφη, που οι Ιθαγενείς ονομάζουν «μπαλό» σκαμμένο σ' έναν γιγάντιο κορμό δένδρου «τέκ» άνασχηκόμενο στην πλώρη και στην πρύμνη και στολισμένο με ποικιλόχρωμα φτερά και μεταξωτές σημαιοόλες, ένώ στη μέση ύψωνόταν ένας κομψός τρούλλος στηριζόμενος επάνω σέ μικρές έπίχρυσες κολόννες.

Πενήντα μισόγυμνοι άνδρες, με πρόσφατα πλατσέρ, με μάτια λοξοκοιμένα και με κίτρινο δέρμα, τραβούσαν

τά κουπιά μ' όλη τους τη δύναμη, τοποθετημένοι σέ δυό σειρές κι' άλλοι τόσοι περίπου, αλλά καλύτερα ντυμένοι, με κόκκινες στολισμένα με φτερά λόνια και καπέλλα στολισμένα με φτερά και με τὰ κεφάλια τους και πολλά άλλα σημεία των χεριών και των ποδιών τους τυλιγμένα μ' αίματοσταμμένους επιδέσμους, ήσαν ξαπλωμένοι στη πρύμνη, σφίγγοντας με θυμό τὰ μακρὰ ντουφέκια τους, που ποιάς ξέρει από πόσον καιρό είχαν μεταφερθή στη Κοχινγκίνα από τὰ έργοστάσια του Σαίντ—'Ετιέν της Γαλλίας.

Κάτω από τον τρούλλο, ξαπλωμένοι σέ πλούσια μαξιλάρια από μετάξι και πούπουλα και σέ παχιά χαλιά, κάπνιζαν σκεπτικοί δυό άνδρες. 'Ο ένας από αυτούς είχε τὰ γαλόνια Λάν—Μπίντε δηλαδή στρατηγού του 'Ανναμπίκου στρατού. 'Ο άλλος ήταν υποπλοίαρχος. 'Ο στρατηγός ήταν ένας άνδρας ως πενήντα χρόνων, ύψηλου άναστήματος, με φαρδύες πλάτες, που έδειχναν πώς

Σ τό κατώφλι παρουσιάστηκε ένα θαυμάσιο πλάσμα. Ήταν ή Τάβ Σή...

Ένα καταπληκτικόν άνάγνωσμα έρωτος, περπέτειών και μυστηρίου

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

ήσαν προκισμένες με μιαν ασυνήθιστη δύναμη, με άνδρoπρεπές πρόσωπο, υπερήφανος και με μιὰ κοινή γενειάδα που του σκίαζε τὰ χαρακτηριστικά του. 'Ο υποπλοίαρχος, απεναντίας, ήταν κατά είκοσι περίπου χρόνια νεώτερος, εύκίνητος, με φυσιογνωμία ολιγοτερο έκφραστική και με τό δέρμα μισομαυρισμένο.

Κι' οι δυό εφάινονταν πώς είχαν λάβει ένεργόν μέρος στην αίματηρή μάχη που έγινε εκείνη την ήμέρα, γιατί οι χρυσοκεντημένες μεταξωτές μπλουζες τους και τὰ στολισμένα με φτερά πανταλόνια τους ήσαν κουρελιασμένα και γεμάτα αίματα και λάσπες, ένώ τὰ σαρίκια τους ήσαν μαρουτοκαπνισμένα.

Κανείς από τους δυό δέν μιλούσε: 'Όλη τους ή προσοχή φαινόταν έστραμμένη προς τίς έκβολές του ποταμού, όπου, από καιρού εις καιρόν κι' άνάμεσα στα χαμόκλαδα του δάσους, διακρίνονταν νά ξεπετιώνται, σαν άγρια κόκκινα φιδία, που σκόρπιζαν μέσα στο σκοτάδι παράξενες άναλαμπές, κάτι τεράστιες γλώσσες φωτιάς που κατέστρεφαν τὰ τελευταία γαρκαώματα της Σαϊγκόν, γύρω από τὰ όποία οι φυγάδες λίγες ώρες πριν πολέυσαν κι' έχυσαν τό αίμα τους για την τιμή της πατρίδας τους.

Μιὰ νευρική ταραχή κατείχε τους δυό άξιωματικούς που κάπου... κάπου τους έκανε νά φέρνουν μηχανικά τὰ χέρια στις λαβές των γιαταγανιών.

τους, καθώς ακουγαν μέσα στη θαβεία σιωπή της νύχτας το μούγγισμα του κανονιού που θροντούσε πίσω από το δάσος.

Το «μαπαλό», αφού έκαμε αρκετά μίλλια μέσα στον ποταμό, απομακρυνόμενο ολοένα από τη σκηνή της μάχης, άρχισε ν' ανακόπητη την ταχύτητά του.

Τότε ο στρατηγός άλλαξε θέσι κι' είπε ριχνοντας το τσιγάρο του στο νερό του ποταμού:

—Μοιραία μέρα ή σημερινή! Τώρα πιά όλοι χάθηκαν για μās...

—Μην είσαι τόσο απαισιόδοξος, Τάυ—Σούγκ, είπε ο υποπλοίαρχος. Μόνο μία μέρα δεν είναι αρκετή για νά νικηθούν τὰ παιδιά της Κάτω Κοιχγκίνας.

—Γιατί όνειρεύεσαι, Κά—Μπόγκ; Καμιά προσπάθεια δεν είναι ίκανή νά σταματήσει την όρμη των επιδρομέων, τώρα που ή Σαϊγκόν έπεσε στα χέρια τους και ο στρατός μας διαλύθηκε και καταστράφηκε τελείως.

—Μά δεν μπορούν νά εξοντωθούν αυτοί οι ξένοι;

—Κατά ποιόν τρόπο; Δεν μās απομένει άλλο παρά νά φύγωμε ή νά σκοτωθούμε.

—Αλλά γιατί ήρθαν νά μās πάρουν τις έπαρχίες μας; Τί κακό κάναμε στους Γάλλους και στους Ίσπανούς; Ή μήπως πήγαμε έμεις ποτέ νά λεηλατήσωμε τον τόπο τους;

—Φταίει ο βασιλιάς μας, αγαπητέ μου, κι' αυτή την επιδρομή την όφειλομε σέ τρεις κακόμοιρους ανθρώπους που άποκεφαλίστηκαν άδिका.

—Μιλās στα σοβαρά; Τάυ—Σούγκ; —Έτσι είναι, Κά—Μπόγκ. Ο βασιλιάς μας Τοϋ—Ντοϋκ έκαμε λάθος όταν τους προγόνους του, που δεν ήθελαν νά θλέπουν μέσα στο βασίλειό τους λευκούς ιερωμένους και γι' αυτό στα 1852 άποκεφάλισαν τον Μπινάρ, άργότερα, στα 1857, σκότώσαν τον έπισκοπο Ντιάξ και τέλος στα 1858 έκρέμασαν τον ιεροκήρυκα Μελχιόρ.

Κι' έξ αίτίας της θανατώσεως των τριών αυτών ανθρώπων, νά που τώρα οι Γαλλοίσπανοί μās έπετέθησαν για τὰ καλά.

—Α, έτσι είναι; Αλλά γιατί ο Τοϋ—Ντοϋκ άποκεφάλισε αυτούς τους τρεις φτωχούς ιεραποστόλους, που στο κάτω της γραφής μās έφερναν το πολιτισμό της Δύσεως και ποτέ δεν μās έκαναν κακό;

—Γιατί ο βασιλιάς μας φοβάται τον πολιτισμό των Εύρωπαίων. Είναι κι' αυτό ένα μεγάλο του ελάττωμα.

—Γι' αυτό, λοιπόν, έξερράγη αυτός ο άτυχης πόλεμος; Πιστεύω όμως πώς δεν θά θελήσουν νά μās διώξουν από τον τόπο μας, οι άνθρωποι της Δύσεως! Και μού φαίνεται πώς θά σταματήσουν πιά ύστερα από την αιματηρή μάχη γύρω από τη Σαϊγκόν.

—Ίσως νάφευγαν, αλλά τώρα που μās νίκησαν, δεν θά φύγουν, αλλά θά εξακολουθήσουν νά μās παίρνουν τὰ μέρη μας.

—Και πιστεύεις πώς δεν θά μπορέσωμε ν' αντίσταθούμε;

—Τό είδες αυτό στη Σαϊγκόν. Μην ξεχνάς όμως πώς είμαστε πολλοι άκόμη κι' έχομε όπλα και θάρρος άκλόνητο.

—Ναι, αλλά δεν βλέπεις πώς παρ' όλο που είμαστε πολλοί κι' έχομε όπλα και θάρρος, όπως λές, νινήκαμε φυγάδες! Είπε με θοαυή φωνή ο στρατηγός. Κι' έγω πότεπότε πώς θα νικού-

σαμε και πώς μ' αυτά μου τὰ χέρια θά έκτελούσα τις διαταγές του Βουόδα, για χάρη του όποιου πολέμου με τους Ίσπανούς του συνταγματάρχου Κοντιέρ κι' άπώθησα τον έχθρό κάτω από τὰ φρούρια του Κιλέα και του Φουάν—Κεουφί, κι' όμως άνεγνώρισα την άδυναμία μου άπέναντί τους και έφυγα σαν λαγός.

—Ωστε όλα χάθηκαν;

—Όλα, Κά—Μπόγκ. Ή Σαϊγκόν έπεσε, τὰ παράλια γέμισαν από τὰ πλοία του ναυάρχου Πάζ και ο στρατός μας έστράφη εις φυγήν. Τί θέλεις νά κάνωμε;

—Μά εσύ είσαι δυνατός και στη Μπιέν—Χόα έχεις στρατιώτες με τους όποιους μπορείς άκόμη νά πολεμήσης.

—Και πώς λείπει πώς ο Τάυ—Σούγκ δεν θά πολεμήση; φώναξε ο στρατηγός. Πές στον έχθρό, αν είναι ίκανός, νά μού έπιτεθή στην Μπιέν—Χόα! Πές στον έχθρό, αν έχη το θάρρος, νά στρέψη τὰ θλέμματά του προς την Τάυ—Σή! Ο Τάυ—Σούγκ θά τον καταδιώξη και θά τον πνίξη στα νερά του Ντόγκ—Τσάγκ. Αχ! Αν δεν ύπήρχε ή Τάυ—Σή, ουδ όρκίζομαι πώς δεν θά βρισκόμουν μέσα σ' αυτή τη βάρκα!

—Αλλά πού θά βρισκόσουν;

—Κάτω από τὰ τείχη της Σαϊγκόν και θά πολεμούσα.

—Ωστε την αγαπās τόσο πολύ αυτή τη γυναίκα;

—Μέχρι τρέλλας, μέχρι παραληρηματος, Κά—Μπόγκ. Το υπερφυσικό αυτό πλάσμα με σαγηνεύει: για νά ιδώ ένα χαμόγελο της επάνω στα χείλη της που είναι πάντα ψυχρά και παντα κλεισμένα, θάκαινα όποιαδήποτε τρέλλα. Και για ποιόν άλλον νόμισης λοιπόν πώς, κατά την ώρα της όπισθοχωρήσεως κι' ένφ τὰ πολυθόλα θέριζαν τους στρατιώτες μου, ώρμησα έναντίον των στρατιωτών του Κοντιέρ και έμμηξα, δέκα δάχτυλα τού μαχαίρι μου στα πλευρά ενός αξιωματικού, για νά του άρπάξω ένα θαυμάσιο περιδέραιο, αν όχι για την Τάυ—Σή; Και για τί άλλο νόμισης πώς πέρασα μ' αυτή τη θάρκα ανάμεσα από τὰ γαλλικά πολεμικά του ναυάρχου Πάζ, παρά για νά συναντήσω τόν Ντόγκ—Τσιάγκ και νάρθω νά ύπερασπιστώ την Τάυ—Σή; Θείο πλάσμα, άγνό ρόδο τού Ντόγκ—Τσιάγκ, πόσο σέ λατρεύω! Κι' όμως εκείνη δεν μ' αγαπά, κι' ίσως ποτέ δεν θά γίνη δική μου!

—Σιωπή! φώναξε ξαφνικά ο Κά—Μπόγκ τραβώντας το γιαταγάνι του. —Τί συμβαίνει; Είχε άκουστή μιά ντουφεκιά μισό μίλλι πιά μπροστά κι' ύστερα κι' άλλη κι' άλλη και στο τέλος μιά δυνατή όμοζροντία.

Ο Τάυ—Σούγκ και ο Κά—Μπόγκ τινάχτηκαν όρθιοι και με τὸ θλέμμα έξερεύνησαν τὸ άνω μέρος τού ποταμού.

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ

Έν τῷ μεταξύ οι στρατιώτες είχαν ξεσηκωθεί σαν αυτόματα και γέμιζαν τὰ ντουφέκια τους, νομίζοντας πώς τὰ γαλλοίσπανικά στρατεύματα τους είχαν έπιτεθή, ένφ οι κοπηλάτες άφηναν τὰ κουπιά τους προς στιγμήν και έβαζαν ανάμεσα στα δόντια τους τὰ κοφτερά γιαταγάνια τους.

—Λοιπόν, τί συμβαίνει; ρώτησε ο Τάυ—Σούγκ.

—Δεν ξέρω περισσότερα από σās, στρατηγέ, άπήντησε ο λοστρόμος, άλ-

λά πρέπει νά είμαστε έτοιμοι για τὸ κάθε τι, γιατί οι όχθες τού ποταμού είναι πυκνοφυτευμένες και μπορεί νά κρύβουν έχθρους.

—Λέτε νά ύπάρχη καμιά φρεγάδα; ρώτησε ο Κά—Μπόγκ.

—Δέν πιστεύω, άπήντησε ο Τάυ—Σούγκ. Θέλω όμως νά μάθω πώς άκουσε την κανονία.

—Κανείς, είπε ξέ όνόματος όλου τού πληρώματος ο λοστρόμος.

—Όπως κι' αν έχη τὸ πράγμα, έκείνο που θέλω είναι νά καταβάλετε κάθε προσπάθεια για νά φθάσωμε τὸ μεσημέρι στη Μπιέν—Χόα και νά φάμε εκεί τὸ «νουόκναμ» (ρύζι με σάλτσα) και νά πιούμε λίγο «ρουόν—μάντς» (λικέρ από ρύζι).

Τὰ πεινήντα κουπιά σ' ένα νεύμα τοί λοστρόμου θούτηξαν στο νερό με άπαράμιλλη τάξη και τὸ «μαπαλό» ξανάρχισε τὸν δρόμο του κρατώντας τη μέση γραμμή τού ποταμού, ένφ οι στρατιώτες είχαν στρέψει τις κόννες των ντουφεκιών τους προς τις όχθες, όπου ύπήρχαν μεγάλες έκτάσεις ρυζοφυτειών.

Τὸ «μαπαλό» θά είχε διανύσει ως πεντακόσια μέτρα, όταν ο Κά—Μπόγκ, που βρισκόταν στην πλώρη τού σκάφους, έδωσε ένα παράξενο σινιάλο κι' άμέσως έξήγησε πώς τὰ νερά τού ποταμού παρέσυραν ένα ανθρώπινο πτώμα.

—Κρατήτε εύθεία γραμμή! φώναξε. Είναι κάποιος πνιγμένος, Τάυ—Σούγκ.

—Ω! ω! μουρμούρισε ο στρατηγός ένφ έστριβε ανάμεσα στα δάχτυλά του ένα τσιγάρο. Λέτε νάιναι κανείς από τους δικούς μας, ή κανένas λευκός; Έ, Φουάν, κανόνισε τὸ τιμόνι σου, ώστε νά τον πλευρίσωμε.

—Πολύ καλά Τάυ—Σούγκ, άπήντησε ο τιμονιέρης.

Ο πνιγμένος βρισκόταν προς την άριστερή όχθη κι' ανάμεσα σέ μερικές λυγαριές, κατά τρόπον ώστε φαίνόταν μόνον τὸ κεφάλι του.

Τὸ «μαπαλό», κάνοντας δυό-τρείς έλιγμούς, έφτασε τὸν πνιγμένο κι' ο Κά—Μπόγκ άρπάζοντας τον από τὸ χιτώ-νιο, τὸν τράβηξε επάνω στη βάρκα και τὸν ξάπλωσε στο κατάστρωμα.

Η στολή του φανέρωνε πώς ήταν άξιωματικός τού Ισπανικού στρατού, είκοσι έξη ως είκοσι όκτώ χρόνων, άναστήματος μάλλον ύψηλο με άνδροπρεπές παρουσιαστικό και ώραίο πρόσωπο, που τὸ έσκίαζε ένα πυκνὸ μαύρο μουστάκι και τὸ στεφάνωναν μαύρα έβένινα μαλλιά, ένφ τὸ δέρμα του ήταν ήλιοκαμένο και στιλπνό.

Ο Τάυ—Σούγκ τὸν παρετήρησε άρκετά μ' ένα βλοσυρό θλέμμα κι' ύστερα ρώτησε με κάποια δυσарέσκεια.

—Είνε νεκρός;

Ο Κά—Μπόγκ άκούμπησε τὸ ένα του χέρι επάνω στην καρδιά τού Ίσπανού κι' ύστερα από λίγες στιγμές άπήντησε:

—Όχι, στρατηγέ! Η καρδιά του χτυπά άκόμη.

—Ρίξτε τον στο ποτάμι νά τον φάνε τὰ ψάρια.

—Κι' αν τὸν μεταφέραμε στη Μπιέν—Χόα;

—Έχεις δίκιο. Ο λαός μας θά διασκεδάση όταν θά τὸν δη νά παλεύη με καμμιάν άγρια τίγρι. Προσπάθησε νά τὸν συνεφέρης.

Ο Κά—Μπόγκ, βοηθούμενος από μερικούς στρατιώτες, έγδυσε τὸν αϊχμάλωτο και τού έτρεψε πρώτα έλα-

φρά κι' ύστερα δυνατά τὸ στήθος. Ύστερα, με τὴ μύτη τού γιαταγανιού του, τού άνοιξε τὸ στόμα και τού έρριξε μέσα μερικές σταγόνες λικέρ από ρύζι.

Σέ λίγο ο Ίσπανός ανέλαμβανε. Φταρνίστηκε κάμποσες φορές κι' άνοιγοντας τὰ μάτια, άρχισε νά κυττάζη γύρω του σαν σαστισμένος.

—Είσαι γερό κόκκαλο, φιλε μου, τού είπε ο Κά—Μπόγκ κάνοντας μιά γκριμάτσα. Έμπρός, πιές λίγο άκόμη και θά σου κάνη καλό.

Η νέα αυτή δόσις τού «ρουόν—μάντς» συνεφερε τελείως τὸν Ίσπανό άξιωματικό. Αλλά μόλις άνεγνώρισε τους ανθρώπους που τὸν περιτριγύριζαν έκαμε μιάν άπότομη κίνησι για ν' άρπάξη τὸ σπαθί του από τὸ πλευρό του. Δυστυχώς όμως τὸ σπαθί δεν ύπήρχε πιά στη θέσι του.

—Ήσυχασε, φιλε μου, τού είπε τότε ο Κά—Μπόγκ. Βλέπεις πώς κάθε σου αντίστασις επί τού παρόντος είναι άχρηστη. Έλα νά σε παρουσιάσω στὸν στρατηγό μου Τάυ—Σούγκ, κυβερνήτη της Μπιέν—Χόα.

Στὸ άκουσμα αυτού τού όνόματος, μιά άνατριχίλα διέτρεξε όλόκληρο τὸ κορμί τού Ίσπανού. Άνασηκώθηκε και άρχισε νά παρατηρή τὸν Άνναμίτη στρατηγό.

—Τάυ—Σούγκ, μουρμούρισε ύστερα από ενός λεπτοῦ προσεκτική παρατήρησι.

—Μέ γνωρίζεις; ρώτησε ο στρατηγός.

Ο Ίσπανός δεν άπήντησε.

—Αν δεν κάνω λάθος, εξακολουθήσεν ο Τάυ—Σούγκ με μιά φωνή γεμάτη μίσος, είσαι ένας από εκείνους που μας χτύπησαν κάτω από τὰ τείχη της Κιλόας. Μείνε ήσυχος όμως και θά σάς χτυπήσωμε γερά κι' έμεις άργότερα στη Μπιέν—Χόα. Και τὸ χτύπημά μας θά είναι πολύ δδυνηρό.

Ο άξιωματικός άνατριχίασε ξανά

και στὸ πρόσωπό του άπλώθηκε μιά αισθητή χλωμάδα.

—Γιά πές μου, ύπερήφανε νέε, είσαι Ίσπανός;

—Όχι, Γάλλος άπήντησε ο αϊχμάλωτος.

—Α! Νά ένας Γάλλος με στολή Ίσπανού! Κι' είσαι θαρραλέος;

—Τὸ είδες στὴν Κιλόα. Έκεί που είδα τὴ ράχη σου καθώς έφευγες σαν λαγός!

Ένα πυκνὸ σύννεφο πέρασε μπροστά από τὰ μάτια τού στρατηγού. Τὸ χέρι του άπλώθηκε για νά φουχτώση τὴ λαβή τού γιαταγανιού του, αλλά σταμάτησε άμέσως.

—Θά σέ ιδώ κατά πόσον θά είσαι θαρραλέος και δυνατός όταν τὰ νύχια της τίγρεως θά σου κατάσπαράζουν τὸ κορμί. Έ, Κά—Μπόγκ! Έχε τὸ νοῦ σου σ' αὐτὸν τὸ χαρτωμένο νέο.

Ξαναγύρισε και ξάπλωσε επάνω στα μαξιλάρια, άναψε ένα τσιγάρο κι' άρχισε νά τὸ καπνίζει με θυμὸ ένφ τὸ «μαπαλό» εξακολουθοῦσε τὴν πορεία του με ταχύτητα θέλους, περιώνοντας κάτω από μιάν όλοπράσινη άψίδα που έσχημάτιζαν τὰ κλαδιά των δένδρων που ξεπετιώνταν από τις όχθες.

Στις 10 τὸ πρωί, όταν ήδη ο ήλιος από πολλές ώρες έρριχνε τις καυστικές άχτίδες του επάνω σ' εκείνη τὴν πυκνοφυτευμένη περιοχή, άρχισαν νά φαίνονται και στις δυό όχθες τού ποταμού γραφικώτατα χωριά, με ώραίους μικρούς ναούς, ένφ επάνω άπ' αυτά και στὸ βάθος ξεχώριζαν οι αὐστηρές σιλουέττες των φρουριών με τὸ τριπλά χαρακώματα που θά μπορούσαν ν' αναχατίσουν έπ' νειλημμένες έφόδους τού έχθρού.

Τρείς ώρες άργότερα και μετά μιά στροφή τού ποταμού ο Κά—Μπόγκ έσηματοδότησε τὴν Μπιέν—Χόα που ξε-

πετιώταν ανάμεσα στις όργιαστικές φυτείες με τους χρυσοστολισμένους ναούς της, με τὰ φρούρια της και με τὰ ώραία σπίτια της στηριγμένα επάνω σέ κολώνες χρωματισμένες με χτυπητά χρώματα.

Ο Τάυ—Σούγκ, άκούγοντας τὴν κραυγή τού Κά—Μπόγκ άνέπνευσε θάβειά, σαν νά έβγαλε από πάνω του ένα άσκήκωτο θάρρος κι' άμέσως διέταξε νά χτυπήσουν τὸ «γκόγκ», στὸ άκουσμα τού όποιου έν ριπή όφθαλμού οι κάτοικοι της Μπιέν—Χόα μαζεύτηκαν άμέσως στὴν όχθη τού ποταμού.

—Θάρρη! πεδιά! έπε στρεφόμενος προς τους πολεμιστάς του. Νάσαστε άνδρες!

Τὸ «μαπαλό», με λίγες κουπιές, πλεύρισε τὴν άκτή. Γέροι, νέοι, γυναίκες και παιδιά στριμώχτηκαν κοντά στη θάρκα, άναζητώντας πατέρας, συζύγους, άδελφια και γιουούς ανάμεσα στους λιγοστους πολεμιστάς που άπέμειναν ύστερα από τὴν έξολοθρευτική μάχη τού Σαϊγκόν.

Ο Τάυ—Σούγκ με μιά ματιά που έρριξε κατά ήχος της όχθης τού ποταμού, ένοιωσε κάποιαν άνακούφισι κι' άφησε νά βγῇ από τὸ στήθος του ένας θαυός στεναγμός.

—Πάντα ή ίδια!, μουρμούρισε. Όλοι έρχονται για ν' άγκαλιάσουν τους συγγενείς τους, κι' εκείνη με έχασε.

Πήδησε στὴν ξηρά πρώτος άπ' όλους, ένφ οι κάτοικοι τὸν ύποδέχονταν με φωνές χαράς και με κλάματα. Γιατί άλλοι έβρισκαν τους δικούς τους κι' άλλοι άνεκαλύπταν πώς τους είχαν χάσει για πάντα.

Οί προίχοντες τού τόπου τού έδωσαν νά μασήση λίγο «τράου» κι' ύστερα, άφού συνέστησε αὐτηράν έπίβλεπτον αϊχμάλωτο, άπομακρύνθηκε με γοργά βήματα προς τὸ σπίτι του, άκολουθούμενος από τὸν ύπασπιστή του.

Μετά πέντε λεπτά της ώρας περίπου, έφτασε μπροστά σ' ένα σπίτι φτιαγμένο από χρωματιστά τοῦβλα και από ξύλινες κολόννες χρωματισμένες κι' αυτές με πολλή τέχνη και πού τὸ περιέβαλλε μιά φαρδύά βεράντα γεμάτη από τὰ πιά ώραία λουλούδια της Κοιχγκίνας.

—Τάυ—Σή! Τάυ—Σή!, φώναξε ο στρατηγός με θραυή φωνή.

Στὴν κραυγή του όμως καμιά άπάντησις δεν άκούστηκε. Ο στρατηγός τότε δοκίμασε μιά δυνατή άνατριχίλα και χλώμιασε.

—Μάχη βγῇ έξω ή ν' άρρώστησε; άναρωτήθηκε με τρεμουλιαστή φωνή.

—Ίσως ν' άναπαύεται, είπε ο Κά—Μπόγκ.

—Φοβούμαι, Κά—Μπόγκ, γιατί αὐτὸ τὸ τρυφερό πλάσμα δεν ήταν καλά όταν έφυγα.

—Μην τρομάζης!

—Τάυ—Σή! επανέλαβε ο Τάυ—Σούγκ Γλυκό μου Ρόδο!

Στὴ δεύτερη εκείνη κραυγή, ή πότα άνοιξε και στὸ κατώφλι της παρουσιάστηκε ένα θαυμάσιο πλάσμα με άψογες γραμμές, που κρύβονταν κάτω από μιά θαλασσιά μεταξωτή ρόμπα.

Η γυναίκα εκείνη ήταν ή Τάυ—Σή!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

Ο πνιγμένος βρισκόταν προς τὴν άριστερά όχθη και φαίνόταν μόνον τὸ κεφάλι του.

ΔΕΚΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ που άλλαξαν την όψη του κόσμου

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Η μήτη της Κλεοπάτρας ήταν πιδ κον. τη, ποτέ ο Αντώνιος, ο στρατιώτης που παρασύρθηκε από τον έρωτα, δεν θα φευγε για το Ακτιόν, ακολουθώντας τις γα- λερές της βασιλείας της Αιγύπτου, που α- σφαλώς τον επρόσδε. Ο Αυγούστος δεν θα ήταν ο νικητής του επικίνδυνου αντιπάλου του και ποτέ δεν θα ίδρυε την Ρωμαϊκή Αυ- τοκρατορία. Η Γαλιλία ούδέποτε θα κατε- κτάτο από την παντοδύναμη Ρώμη, κι' οι ση- μερινοί Γάλλοι δεν θα μιλούσαν γαλλικά, τι παράξενη εύνοια! μιάς μικροκαμωμένης βα- σίλισσας, που, παίζοντας, ίδρυσε μίαν Αυτο- κρατορία κι' εδραίωσε τον κόσμο!

ΧΑΔΙΤΖΕ

ΑΤΑ τον έκτον αιώνα, ζούσε στη Μέκκα ένας άνθρωπος που προφήτευε τα βελήμα- τα του Θεού. Στην αρχή συνήντησε πολ- λούς άπιστους. Δεν ήταν ούτε Ψηλός, ούτε ώ- ρατος, και εν τούτοις μέσα του φώλιαζε μιά μυστηριώδης δύναμις. Μιά πλούσια χήρα, από τις πιο καλότερες οικογένειες της πό- λεως, τον συνήντησε μιά μέρα στην αγορά. Εκεί ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά από έρωτα για τον μυστηριώδη άνθρωπο. Αργό- τερα, τον παντρεύτηκε και του προσέφερε την ύπαιθρό της. Η γυναίκα άνω- μαζόταν χεδιτζέ κι' εκείνος Μωάμεθ. Ο γά-μος αυτός εδημιούργησε στη ζωή του μιά νέα περίοδο. Αναγνωρίστηκε ως προφήτης κι' οι Αράβες, ακολουθώντας τους νόμους του, επέβαλαν τον Ισλαμισμό στο ένα τρίτον της ύδραγίου.

ΚΛΩΤΙΛΔΗ

Ο Ιουμαυρικός αυτός έρωτας ανάγκασε τον Κλώδε, τον παγανώ, να υποκύψει στη θέληση της γυναίκας του Κλωτίλδης, που ήταν μιά χριστιανή πριγκίπισσα. Από την ημέρα που την παντρεύθηκε, ο σκληρός αυτός πολέμιος έμαθε να διακρίνει, από τα είδω- λα του με τα σιμοχαρή ένστικτα, τη γλυκειά και πονεμένη μορφή του Θεού των Χριστιανών. Κατά την διάρκεια μιάς απεγνωσμένης μάχης, για μιά στιγμή σκέφθηκε τον Θεό της Κλωτίλδης και τον παρακάλεσε να του δώ- σουν τη νίκη. Και νίκησε. Αυτό ήταν το σημείο της στροφής του προς τον Χριστιανισμό, που αργότερα απλώθηκε σ' όλη τη Γαλιτία. Έ-τσι ιδρύθηκε η γαλλική εκκλησία, έτσι χτί- στηκαν τα μοναστήρια, συγκροτήθηκαν οι ιε- ραπόστολοι και οι Σταυροφορίες, που άπε- τέλεσαν το μεγαλύτερο γεγονός του Μεσαίω- νος και έθεσαν ακλόνητα θάβρα στον Χρι- στιανισμό.

ΑΝΝΑ Η ΑΥΣΤΡΙΑΚΗ

ΕΡΕΤΕ ότι η Άννα η Αυστριακή είχε παντρευθεί κρυφά τον Μαζαρίνο, που δεν ήταν κληρικός, κι' εν τούτοις έγινε καρ- δινάλιος. Κι' η Άννα ήταν τόσο συνδεδεμέ- νη μαζί του, καίμιαστα μπροστά στα μάτια των αλλοίων κι' όλων των υπηκόων της, ώστε μιάς εδημιούργησε επί σειράν έτών ένα ά- κρι όμοιο, η Άννα η Αυστριακή υπερασπι- ζόταν τον έρωτά της σαν λέανια. Κι' ο Μα- ζαρίνος, εκμεταλλευόμενος την έπιρροή του επάνω στη βασιλίσσα, πράγατοποιούσε έμ- μέτως τις θέλησεις του και καταρθώσε να επιβληθεί και στον Λουδοβίκο 14ο και στον Λουδοβίκο 15ο και στον Λουδοβίκο 16ο. Τέ- λος προπαρασκεύασε την επανάστασι.

ΔΥΟ ΒΛΕΜΑΤΑ ΣΥΝΑΝΤΩΝ- ΤΑΙ ΚΙ' ΑΜΕΣΩΣ ΑΛΛΑΖΕΙ Η ΤΥΧΗ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ, ΑΛΛΑΖΕΙ Η Ο- ΨΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ, ΑΛΛΑΖΕΙ Η ΜΟΡΦΗ ΤΩΝ Η- ΠΕΙΡΩΝ... ΜΟΝΟΜΕΡΕΙΣ ΕΡΩΤΕΣ — ΠΑΓΚΟΣΜΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΣ.

ΠΑΡΧΟΥΝ μοιραίοι έρωτες, που όταν έ- χουν σχέση με την τύχη των αυτοκρατορι- ών, οι καταστροφές που δημιουργούν ξε- υπούν στον λαό και τον παρασύρουν στην άπώ- λεια. Όταν ο φτωχός Κάρολος δος ανέθηκε στον θρόνο, η Γαλιλία ήκμαζε. Από τον Φίλιππο Α' Αυγουστούστον Φίλιππο τον Ώραίο, οι βασιλείς της την εξυμνήσαν με στοργή. Όταν ο- μως ο Φίλιππος άφησε τον θρόνο στη γυ- ναίκα του, την Ιζαμπέ της Βαυαρίας, η Γαλιλία κινδύνευσε να χαθεί, γιατί η βασι- λίσσα, προδίδοντας ακόμη και το παιδί της ήθελε να την καταστρέψει. Δεν πρόφτασε ο χρόνος.

ΕΝΑΣ μικρόσωμος Κορσικανός, με κοι- μένα και τρία μαλλιά, ένας στρατιώτης της Επανάστασης, όπως και τόσοι άλ- λοι, συνήντησε μιά μέρα την Ιωσηφίνα Μπα- ρναί, μιά κρεολή με σαγηνευτική όμορφη. Η καρδιά του χτύπησε και την άναψε. Και για το χατίρι της, γεννήθηκε στην ψυ- χή του η δίψα της δόξης. Της υποσέθηκε, για να την κάνει δική του, ένα ρόδινο μέλλον. Και δεν την ξεπάρτησε. Για τη δόξα της Ιω- σηφίνας εδημιούργησε την εκστρατεία της Ιω- ταλίας. Κι' απ' εκεί άρχισε να πετά από δόξα σε δόξα. Ήταν η χαρουργή της Αυ- τοκρατορίας.

ΕΝ άγαπούσε καθόλου τον άνομο της, άλλ' εκείνος είχε σαγηνευθεί για όλη του την ζωή από τη χάρι αυτού του ώραίου πλάσματος, από την γελαστή αταρχικότητα και την θεία ελαφρότητα που η Μαρία Άν- τουανέττα συνεκέντρωνε από ήλικίας δέκα έ- ξη χρόνων και διέτηρε μέχρι τα τριάντα χρόνια της. Εκείνος δεν ζούσε παρά μόνο γι' αυτήν. Δεν είχε την επιθυμία να διοική και θα παραχωρούσε ένα μέγα μέρος από τα δικαιώματά του στη Σύγκλητο. Η Μαρία Άντουανέττα όμως, που μεγάλωσε μέσα σ' έναν κύκλο φανατικών μοναρχικών, τον έπει- σε να διατηρήσει τα βασιλικά του δικαιώματα και να ζητήσει ξένη βοήθεια. Δυστυχώς κι' οι δύο τελείωσαν την αγάπη τους στην καρ- μονιόλα. Κι' από τότε άρχισαν οι πόλεμοι της επανάστασης.

ΑΝΝΑ ΜΠΟΛΕΝΑ

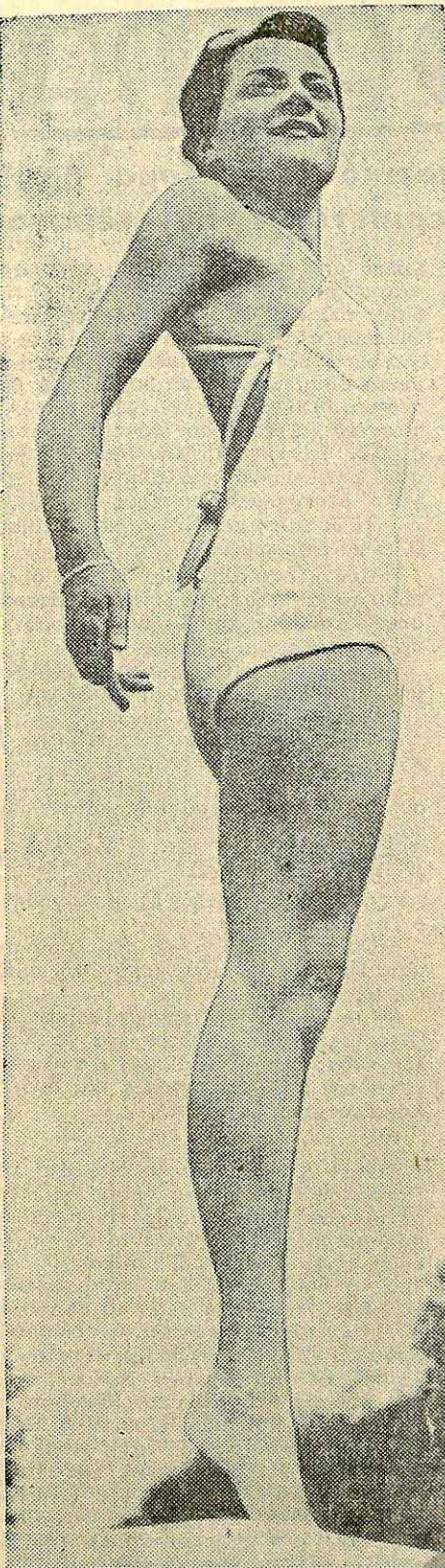
Ο τέρας που κοιμήθηκε τόσον καιρό μέ- σα στην καρδιά του Έρρίκου δού της Άγγλιας δεν είχε γεννηθεί ακόμη. Ο Βα- σιλεύς, άλλως, άγαπούσε την Άννα Μπόλέ- να, μιά κόρη μ' άγγελικά μάτια και θέλησε να την παντρευτεί. Έπρεπε όμως να πάρη το διαζύγιο του από την πρώτη του γυναίκα και γι' αυτό ζήτησε την άδεια από τον Πάπα. Ο Πάπας εν τούτοις άπέρριψε την αίτησή του. Μανιασμένος τότε ο Βασίλης, του οποίου τα θρησκευτικά αισθήματα ούδέποτε ύπήρξαν σταθερά, έγκατέλειψε την Καθολική Έκκλη- σία κι' έγινε ο άρχηγός των Διαμαρτυρομέ- νων. Τα ώραία μάτια της Άννας Μπόλένας είνε υπεύθυνα — τι εφραίνει! — για τον άγ- γλοσαξωνικό πουριτανισμό.

ΑΙΜΕ ΝΤΕ ΚΟΥΑΝΥ

ΤΑΝ, μετά την πτώση της Αυτοκρατορίας επανήλθαν οι Βουρβώνιοι στη Γαλιία, δεν έβηκαν την πόλη της χώρας ορβάνοιχτη κι' ούτε ο θρόνος τους είχε έσσεις για πολ- λόν καιρό. Αυτός ο θρόνος είχε έτοιμαστή από την εποχή της Αυτοκρατορίας και κάτω από το έλέμμα του Ναπολέοντος, ο όποιος όμως τίποτε δεν είχε αντίληψη. Κι' ο συνένοχος της προσπάθειας αυτής ήταν ο όπουργός των Έξωτερικών του Αυ- τοκράτορος, ο Ταλευράνδος, ο παλιός έ- πίσκοπος του Ωνέν, πριγκίπης του Μπενεδέν- του, άνθρωπος πνευματώδης κι' ακούραστος. Άλλά μιά γυναίκα τον έκαμε να γίνει έχθρος του Αυτοκράτορος του: η Αιμέ ντε Κουανύ, που την άγάπησε.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΝΤΣΙΝΙ

Ο περίφημοι έρωτες που έφεραν μαζί τους άτέλειωτες και καταστρεπτικές συ- νέπειες, σταμάτησαν στην αρχή τους άφη- νοντας έλεύθερο τον δρόμο σε γεγονότα που η πραγματοποίησή τους άπηγορεύθη. Αν ο Λουδοβίκος 14ος, αντί να παντρευτεί μίαν Ισπανίδα πριγκίπισσα, ακολουθούσε τη φω- νή της καρδιάς του κι' έβινε το στέμμα της Γαλιίας στη Μαρία Μαντσίνι, άνεψιά του Μαζαρίνου, τα Πυρηνάτα θα εξακολουθούσαν να υπάρχουν μεταξύ της Γαλιίας και της Ισπανίας, αλλά τα οικονομικά του Βασιλέ- ως θα έφρευνότο άφρητοτέρα, τα παρά- πονα του λαού θα ήσαν λιγώτερα, ο 18ος αιώνας θα ήταν μετριοφρονέστερος και δεν θα διέσπινε επανάστασεις στην Ευρώπη, του διήρκεσαν πενήντα δλόκληρα χρόνια.

=Περίμετρος= ΚΕΦΑΛΗΣ
54 εκ.ατ.

=Περίμετρος= ΛΑΙΜΟΥ
38 εκ. 48

=Περίμετρος= ΣΤΗΘΟΥΣ
85 εκ.ατ.

=Περίμετρος= ΜΠΡΑΤΣΟΥ
(άνω τμήματος)
24 εκ. 13

=Περίμετρος= ΜΕΣΗΣ
60 εκ.ατ.

=Περίμετρος= ΙΣΧΥΩΝ
85 εκ.ατ.

=Περίμετρος= ΦΟΥΧΤΑΣ
15 εκ.ατ.

=Περίμετρος= ΜΗΡΩΝ
49 εκ. 53

=Περίμετρος= ΓΟΝΑΤΟΣ
34 εκ. 29

=Περίμετρος= ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΥ
20 εκ. 32

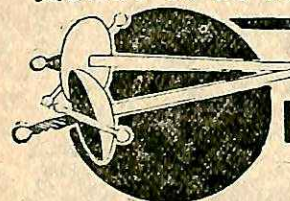

Οι ιδεώδεις ανα- λογίες του γυναι- κείου σώματος

ΣΥΜΦΩΝΑ
ΜΕ ΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο.Α. από τις θεατικές μας αναγνώστριες δεν θάθελε νάχη αυτές τις αναλογίες. Οι άρτομοι έλήφθησαν από μιά κοπέλλα που δεν έχει ανάγκη να υποβληθή σε σκλη- ρές άσκήσεις και σε βασανιστικές δίαιτες για να διατηρήσει τις γραμμές της. Το ύψος της είνε 1 μέτρο και 689 χλυστά και το βάρος της 56 κιλά. Σύμφωνα με τις πα- λίες, τις κλασσικές στατιστικές, θάπρεπε να ζηγίξη 68 κιλά. Ο ιδεώδης τύπος της σύγχρονης γυναίκας είνε ψηλό κορμί με σταθερή Ισορροπία, γω- ρία υπερβολικά πόχη, με γοσμένες άρμονικές, αλλά ούτε και αδύνατα μέλη. Ο τύπος του 1938 άπαιτεί μάλλον καρμπάλες... το αντίθετο δηλαδή από τον μεταπολεμικό τύπο, της έ- ποχής που επικρατούσαν τα κοντά φορέματα. Για να έθεωρείτο τότε μιά γυναίκα «κουφή» (κατά τη γνώμη των Παριζιάνων ραπτών) άφειλε να ήταν πρωτίτως... σκελετώδης! Κατόπιν έπεκράτησε ο «άνδρσπερερ» τύπος, με πλατειές ώμους και άνοιχτά ισχία. Η μέση, κι' αν ήταν χονδρή, δεν έπείραζε. Η ζωή τότε έφευγε επάνω στους γοφούς... Σήμερα, εαναγυρίσαμε σ' ένα τύπο με όρθότερες σχετικές αναλογίες. Κάτι περίπου σαν το 1900. Σώμα ούτε γεμάτο, αλλά ούτε σκελετώδες. Άποκτηστε σώμα εύλυγο- στο άλλα μυώδες, λεπτό άλλα μεστόμενο — και θα είστε ό,τι πρέπει, θεατικές μας α- ναγνώστριες!

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊ-
σμών, περιπετειών και έρωτος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Άπο-
φασισμένος ο πρωθυπουργός δούξ Ντέ Λάρμα
νά βοηθήσει τον Βασιλέα στον έρωτά του
προς την Αϊζά, υψιάσσει τον έν Πορτογάλις
ευρισκόμενον Φερνάντο Ντε Άλμπανίνα ν'
άποστολήν υπό συνοδείαν του Μαδρίτη, τον
έκ των άρχων της επαναστάσεως δούκα
Ντέ Σανταρέμ στον οποίον, όταν έπαρουσι-
άσθη στο γραφείο του ο δούξ Ντέ Λάρμα
του έδήλωσε ότι θα έφρονιζε να τον άπαλ-
λάξη της θωρείας κατηγορίας, που τον έθα-
ρυνε αν έδέχτο να παντρευθί την γυναίκα
που θα του υπεδείκνυναν. Ο δούξ Ντέ Σαν-
ταρέμ έδέχθη και εύθως άμέσως ο πρωθυ-
πουργός μετέβη προς συνάντησιν της Αϊζάς
στην οποία έδήλωσε ότι κατ' επιθυμίαν του
Βασιλέως ζητούσε το χέρι της για λογαρια-
σμόν του πλουσιωτάτου Πορτογάλου εγγενούς
δουκός Ντέ Σανταρέμ. Η Αϊζά ταράγμένη
έζητησε δεκα ήμερών προσεμίαν για ν' ά-
παντήσει, μετά την λήξη της οποίας ο πρω-
θυπουργός έπαρουσιάσθη και άπλιν ενώπιόν
της για ν' άκούσθι άπ' τα χείλη της ότι της
ήταν άδύνατον να δεχθί την πρότασιν του
δουκός Ντέ Σανταρέμ. Ο δούξ Ντέ Λάρμα
ούτερά από λίγα λεπτά η φίλη της Κάρμεν
καθώς την είδε ταράγμένη έσπευσε να την
έρωτησθι τί έχει. Η Αϊζά της άπήντησε ότι
ήταν ύποχρεωμένη να παντρευθί τον δούκα
Ντέ Σανταρέμ χωρίς όμως να της έξηγήσθι
κα ιτόν λόγο. Στο μεταξύ αυτό ο άρχιεπί-
σκοπος της Βαλέντίας ώδήγησε τον Πικουί-
λο στο έκκλησάκι του Άϊγκαντόρ που ήταν
κτισμένο πάνω σ' ένα φρούριο και συνέστησε
στον έφημέριό του Ρομέρο να φροντίσθι ώστε
ούτερα από δύο μήνες να είναι έτοιμος να
επιτιθί. Ο Ρομέρο έπείχεσθι στην άσχη-
μή νουθεσίαν και μιά με άπειλές να ύπο-
χρώσθι τον Πικουίλο να θέλγησθι ν' άποσθί
την Χριστιανική θρησκείαν, αυτός όμως άρ-
νείται και όταν θέλησαν να έφασμάσουν θίαν
κατώρθωσε και έξηγήσθι τον έπιτετραμμέ-
νον μόναχό που ούδέποτε έθιξε τον νεαρό Μαυ-
ριτανό. Όταν έκλειναν δύο μήνες άκριβώς
άπό την ήμερά που ο Πικουίλο ήταν κλει-
μένος στο φρούριο ο φίλος του Πετράλβη
μαζί με κάτι συντρόφους του, ντυμένοι όλοι
με στολιν χωροφυλάκων, παρουσιάζονται ένα
πράϊ στον έφημέριό και του ζητεί να παρα-
στήσθι, μετασέσθι να θάπταισθον και να
άπνιπτος ότι θα του παρέδιδε μόνον πέντε
Μουσιτανός που ήταν σ' ένα κελλι κοντά δεν
δεχόταν να θάπταισθι. Αι το συνέστησε να
παιμένη για να πάη να φέρη τους πέντε ύπο-
άπομακρύνθηκε. Μόλις όμως ο Ρομέρο
συντάσσει τω στο κελλι του Πικουίλο και
πλά του στεκόταν ο άρχιεπίσκοπος της Βα-
λέντίας.

17ον

Μ' ένα πήδημα ο Πετράλβη βρέθηκε
κοντά στον Πικουίλο και τον άπελευ-
θέρωσε άπ' τα δεσμά του, ένω την έ-
δια στιγμή οι σύντροφοί του έδεναν
σφιχτά και φέμναν τον άρχιεπίσκοπο
που από την έκπληξί του δεν πόλαθε
ούτε να φωνάξη καν. Μετά βγήκαν
γρήγορα- γρήγορα άπ' το κελλι και
κλείνοντας καλά την πόρτα του πίσω
τους πρόλαβαν ν' αφήσουν το φρούριο
πριν άκόμη γυρίσθι ο έφημέριος Ρομέ-
ρο στην αύλη.

Ο ΠΙΚΟΥΙΛΟ ΕΞΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ...

«Όταν οι δύο φίλοι κι' οι σύντροφοί
τους βγήκαν άπ' το φρούριο του Άϊ-

γκαντόρ, έπροχώρησαν θιαστικοί κατ'
άπ' τους πρόποδες του βουνού, όπου
διακρινόταν κάποιο μικρό χωριό. Πριν
πλησιάσουν στο χωριό έβγαλαν τα ρού-
χα των χωροφυλάκων και τα πέταξαν
μέσα σε μία βαθεία χαράδρα του βου-
νού. Ο Πικουίλο όμως δεν μπορούσε
να πετάξθι το ράσο που του φόρεσαν
την τελευταία στιγμή εκείνοι που τον
πήγαν σηκατό μπρος στον άρχιεπίσκο-
πο, γιατί δεν είχε τίποτ' άλλο μαζί του
να φορέσθι. Έτσι ο Πετράλβη έστει-
λε έναν άπ' τους συντρόφους του στο
χωριό ν' αγοράσθι μαζί με τα διάφορα
τρόφιμα που είχαν ανάγκη κι' ό,τι εί-
δος ρουχιισμού μπορούσε να θρή. Ο-
ταν εκείνος ξαναγύρισε προς το από-
γευμα με το δισάκι γεμάτο από φα-
γώσιμα και με κάτι παλιά φορέματα
που αγόρασε από ένα παλαιπωλείο
για τον Πικουίλο, τους άνεφερε επίσης
ότι, όπως έμαθε, αψηφής διαταγές έ-
δόθηκαν στον διευθυντή της αστυνομί-
ας του Τολέντο, Ζοσουέ Γκονζάλβη, να
καταδιώξθι και να συλλάβθι... «κά-
ποιους» άγνωστους νέους που φορού-
σαν στολές χωροφυλάκων και είχαν έ-
ξαπατήσει τον έφημέριο του Άϊγκαν-
τόρ. Κάποιος μάλιστα του είπε, πως
έπειδή άκριβώς το έπάγγελμα του ψευ-
τοχωροφυλάκα, που μετερχόταν τόσο
καιρό ο Ζουάν Μπατίστα και λήστευε
τον κόσμο, έγινε πιά επικίνδυνος, ανά-
γκασε τον ατιμοόδο λήσταρνο ν' άλ-
λάξθι τη στολή του χωροφυλάκα με
την στολή του λοχαγού του Ισπανικού
πενζικού που ένέπνεε περισσότερη έμπι-
στοσύνη.

Όστόσο, άφοι οι νεαροί Μαυριτανοί
κάθισαν σε κάτι βράχια και έφαγαν μ'
όλη τους την όρεξι. Ο Πετράλβη είπε εις
τους φίλους πως έπρεπε να τραβήξουν
χωριστά στον δρόμο τους για να μη
έώσουν ύπόνοιες σε κανέναν άπ' αυ-
τούς που μπορούσαν να συναντήσουν
στον δρόμο τους. Κι' όταν έμεινε, ο-
στερ' από λίγο, μόνος με τον Πικουί-
λο του είπε χτυπώντας τον φιλικά
στον ώμο:

—Σύ, αδελφέ μου, πρέπει να γυρί-
σθι στη Μαδρίτη που σε περιμένουν μ'
άνυπομονησία.

—Ποιός; ρώτησε συγκινημένος ο
νέος.

—Η δεσποινίς Αϊζά!

—Η Αϊζά! πώς το ξέρεις εσύ αυτό
τό όνομα;

—Από την Ζουανίτα.

—Είδες την Ζουανίτα;

—Όχι, αλλά μουστειλε ένα γράμμα
και μουλεγε πως ής Αϊζά την πα-
ρεκάλεσε να μού γράψθι να φροντίσω
να μάθω που βρίσκεται και να επιτύ-
χω την άπελευθέρωσιν σου.

—Εύχαριστώ, εύχαριστώ! αδελφέ
μου, μουρμούρισεν ο Πικουίλο.

—Αλλά κι' ο Γεζίντ μ' έφώναξε και
μou είπε: «Πρέπει με κάθε τρόπο να
βρής τον αδελφό μου και να τον έλευ-
θερώσθι. Μη λυπηθής ούτε χρήματα,
ούτε κόπους». Έπειτα πρέπει να έξ-
ρής πως ο ίδιος ο Γεζίντ άνεκάλυψε
τη φυλακή σου. Κάποιος άπ' τους έρ-

γάτες μας που βαφτίστηκε πριν από
καιρό άπ' τον Ντόν Ριβιέρα διά της
θείας, του είπε που συνήθιζε να στέλ-
νι τους άφρετικούς ο άρχιεπίσκοπος
για να τους πείσουν με τα λόγια και
με τα θασανιστήρια να δεχθούν το βά-
πτισμα. Μ' έστειλε τότε έμένα στο Άϊ-
γκαντόρ με τους συντρόφους μου κι'
εκείνος έφυγε για την Μαδρίτη που
πάει φαίνεται να προλάβθι κάποιο με-
γάλο δυστύχημα που τους άπειλει.

—Τι δυστύχημα; τινάχτηκε ο Πικουί-
λο συνωφρυωμένος.

—Δεν ξέρω άκριβώς. Ήταν όμως
πολύ ταραγμένος καθώς κι' ο πατέρας
σου. Άμα δής τον Γεζίντ θα σου το
πθι, φαντάζομαι, ο ίδιος.

—Και είσαι βέβαιος πως ο αδελφός
μου βρίσκεται τώρα στη Μαδρίτη;

—Βεβαίωτατος.

—Πηγαίνω τότε άμέσως κι' έγώ έ-
κει για να τον συναντήσω...

—Καθώς και την δεσποινίδα Αϊζά,
συμπλήρωσε ο Πετράλβη, χαμογελών-
τας.

—Ναί, φίλε μου, και την Αϊζά, για-
τι πρέπει να σου το πω, δεν μπορώ πιά
να ζήσω χωρίς αυτήν, εξωμολογήθηκε
ο Πικουίλο.

—Ούτε κι' έγώ χωρίς την Ζουανίτα
μου. Πήγαινε, λοιπόν, κι' ο Θεός μαζί
σου!

Κι' ο Πετράλβη άποχαίρετσε τον
Πικουίλο, άφοι τούδεσε ένα σακκού-
λι γεμάτο χρυσά νομίσματα που είχε
γι' αυτόν μαζί του, καθώς και δύο ό-
λοκαίνουργια πιστόλια.

Όταν ο Πικουίλο χώρισε άπ' τον
Πετράλβη τράβηξε το δρόμο του Το-
λέντο που άπειξε μόλις είκοσι πέντε
χιλιόμετρα. Άπ' το Τολέντο ως τη Μα-
δρίτη είχαν άκόμη έβδομηντα χιλιόμε-
τρα να διανύσθι κι' έτσι θα μπορούσε
να φθάσθι την άλλη μέρα το βράδυ αν
δεν του τύχαινε κανένα εμπόδιο στο
δρόμο. Κι' είχε προχωρήσει άκριτά χι-
λιόμετρα όταν άξαφνα άκουσε πίσω
του ποδοβολητό αλόγων. Έγύρισε το
κεφάλι του και είδε κάποιον αξιωμα-
τικό που έπλησίαζε. Όταν έφτασε τον
Πικουίλο ο αξιωματικός, έρώτησε:

—Αυτός είναι ο δρόμος του Τολέντο;
φίλε μου.

Η φωνή αυτή κατετάραξε τον Πι-
κουίλο. Ήταν ή φωνή του Ζουάν Μπα-
τίστα του αιώνιου διώκτου του. Ο νέ-
ος χαμήλωσε το πρόσωπό του, που του
τρεβόζε άκριτά το πλατύγυρο καπέ-
λο που φορούσε, κι' άπήντησε μονάχα
μ' ένα: Ναί!

Ο ληστής όμως δεν προχώρησε. Εί-
χε αντίληφθι πως ο νέος προσπαθούσε
ν' άποφύγθι το βλέμμα του κι' αυτό
του κίνησε την περιέργεια. «Ήθελε να
δθι το πρόσωπό του.

Βλέποντας ο Πικουίλο ότι δεν μπο-
ρούσε να κρυφθί περισσότερο, άνεσή-
κωσε υπερήφανα το κεφάλι του, τρά-
βηξε με μιάς το πιστόλι του και σημά-
δεύοντας τον ληστή, του είπε έπιτα-
κτικά:

—Φύγε άμέσως άπ' τον δρόμο μου.

είδ' άλλοιώς θα σε εξαπλώσω καταγής
νεκρό κι' έτσι θα ύπάρχθι ένας ληστής
λιγότερος στην Ισπανία.

Κατατρομαγμένος ο Μπατίστα έκέν
τησε τ' άλογό του και προχώρησε. Φεύ-
γοντας μως φώναξε ειρωνικά στον Πι-
κουίλο.

—Καλήν άντάμωσι!

Ο νέος, που ή συνάντησις αυτή δεν
τον τάραξε λιγότερο, άπεφάσισε ν' άλ-
λάξθι δρόμο κι' άφήνοντας την μεγάλη
λεωφόρο πήρε έναν πλαγινό δρομάκο
και προχώρησε μη ξέροντας που θα
τον βγάλλι ή άκρη. Έπερπατούσε σχε-
δόν τρία τέταρτα της ώρας όποτε θρε
θηκε μπροστά σε μία όμορφη έπαυλι
γοθικού ρυθμού που ύψωνόταν μέσα
σ' ένα άπέραντο και όλανθισμένο περι-
βόλι που ήταν γεμάτο την ώρα εκείνη
άπό ανθρώπους που διεσκέδαζαν. Τον
έπλησίασε μία νέα χωρική και τον έ-
κάλεσε να μπη για να φάη και να πιθ
μαζί τους.

—Ποιανού είναι ή όμορφη αυτή έπαυ-
λι; ρώτησε μπαίνοντας στο περιβόλι
ο Πικουίλο.

—Του δουκός ντέ Σανταρέμ, άπην-
τησε ή χωριατοπούλα. Κάποιου ευγε-
νούς Πορτογάλου που έχει και στην
Ισπανία άκριτά κτήματα.

—Και για ποιο λόγο δίνει αυτή τη
γιორτή σήμερα;

—Γιατί παντρεύεται!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Η ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ
ΑΛΛΗ...

Οι καμπάνες της μικρής έκκλησίας
χτυπούσαν χαρμόсуна κι' οι χωρικοί
ντυμένοι στα γιορτινά τους άλληλο-
σπρωχνόντουσαν ποιός να πλησιάσθι πε-
ρισσότερο για να δθι καλύτερα τη τε-
λετή του γάμου. Άνάμεσα σ' αυτούς
πλησίασε κι' ο Πικουίλο, μία και βρέ-
θηκε τυχαία εκεί κι' άκουμπώντας σε
μία κολώνα της έκκλησίας άνασηκώ-
θηκε στα πόδια του και προσπάθησε
να ιδθι το ζευγάρι των νεονύμφων. Δεν
κατάφερε όμως τίποτε και μονάχα ό-
ταν τέλειωσε ή τελετή του γάμου κι'
ο γαμπρός, κρατώντας το χέρι της νύ-
φης προχωρούσε προς την έξοδο, έκα-
με μία τελευταία προσπάθεια για να
δθι το πλούσιο, όπως το έλεγαν, ζευ-
γάρι. Εκείνη άκριβώς την στιγμή οι
νεόνυμφοι περνούσαν από μπροστά του
κι' ο Πικουίλο μόλις αντίκρισε το
πρόσωπο του γαμπρού που ήταν στραμ-
μένο προς το μέρος του, με δυσκολία
μπόρεσε να συγκρατήσθι μια κραυγή
έκπληξεως. Γιατί ο άνθρωπος εκείνος
με τα πλούσια φορέματα και τα πολ-
λά παράσημα που του στολίζαν το στή-
θος ήταν ίδιος—άπαράλλαχτος ο λή-
σταρχος Ζουάν Μπατίστα που λίγες ώ-
ρες πιά πριν τον είδε νάπερνά πάνω σ'
άλογό του. Δεν ήταν όμως μονάχα ο
Πικουίλο που έμεινε κατάπληκτος ά-
πο την όμοιότητα αυτή. Και κάποιος
χωρικός που στεκόταν πιά πέρα έλεγε
με σιγανή φωνή στον διπλανό του:
«Μωρέ αυτός ο Πορτογάλος, ο δού-
κας είναι δλόιδιος μ' εκείνον τον φοβερό
λήσταρχο τον Ζουάν Μπατίστα, που
κάποτε με λήστεψε στον δρόμο του
Τολέντου. —Ε, καλά, δεν ξέρεις, γέρο
Παπρίκο, ότι και το άγρίμι αυτό, ο
Μπατίστα, είναι Πορτογάλος και μά-
λιστα νόθος γιός του δουκός ντέ Σαν-
ταρέμ, πατέρα του σημερινού γαμ-
πού;» άπάντησε ο άλλος στον ίδιο τό-

νο. Ο Πικουίλο όμως άπασχολημένος
στο να δθι και την νύφη, δεν άκουσε
τίποτ' άπ' αυτά και δλοένα παραμέρι-
ζε εκείνους που του σκέπαζαν την θέα.
Όταν όμως τέλος κατώρθωσε ν' άν-
τικρύσθι το πρόσωπο της νύφης, το αί-
μα παγώσε στις φλέβες του και στο
πρόσωπό του χύθηκε μία νεκρική χλω-
μάδα: Εκεί, δύο θέματα μπροστά του
στηριζόμενη στο μπράτσο του πλουσιο-
ντυμένου εκείνου ανθρώπου, είδε να
περπατθί το ίνδαλμά του, ο άγγελος
που έλάτρευε περισσότερο από κάθε τι
άλλο σ' αυτό τον κόσμο, ή γλυκειά κι'
άγαπημένη του Αϊζά, που χλωμή και
καταλυτημένη φαινόταν σαν να βάδιζε
προς τον θάνατο...

Θέλησε να φωνάξη, να τρέξθι κοντά
της, να χυμήξθι πάνω σ' εκείνον που
βάδιζε δίπλα της, μα ούτε ή γλώσσα
του, ούτε τα πόδια του μπορούσαν να
κινήθουν. Ένας λυγμός εξέσκιζε το
στήθος του και σωριάστηκε, άναίσθη-
τος σχεδόν, στο πάτωμα της έκκλησού-
λας.

Σε λίγο το παρεκκλήσι είχε άδειά-
σει δλοτέλα και κανείς άλλος άπ' τον
Πικουίλο δεν έμεινε μέσα σ' αυτό.
Όταν συνήλθε, θέλησε να φύγθι, μα ή
πόρτα ήταν τώρα πιά κλεισμένη. Α-
ξαφνα είδε μία σιλουέττα γυναικεία
να μπαίνει άπ' την άλλη μεριά της
έκκλησίας και να προχωρή προς την
είκόνα της Θεοτόκου. Την είδε να νο-
νατίζη εκεί και να προσεύχεται. Έ-

Όταν, άξαφνα, άκουσε πίσω του ποδοβολητό
αλόγου, και γυρίζοντας το κεφάλι του είδε
κάποιον αξιωματικό που έπλησίαζε...

πλησίασε σιγά-σιγά και άκουσε τη
γυναίκα να προφέρη το όνομα της
Αϊζά. Σκύβοντας περισσότερο άνεγνώ-
ρισε την Κάρμεν και με σιγανή συγ-
κρατημένη φωνή προφερε τ' όνομά της.

—Ποιός είναι; Ποιός μ' έφώναξε; έ-
καμε εκείνη τρομαγμένη.

—Εγώ, ο Πικουίλο.
—Ο Πικουίλο! ΑΙ τί εύτυχία για
την καυμένη την Αϊζά! που πριν λί-
γες στιγμές άκόμα μουλεγε: «Ας μπο-
ρούσα τουλάχιστον να τον ξανάδωλα
για μία στιγμή πριν πεθάνω».

—Ετσι σου είπε; φώναξε ο Πικουί-
λο μεθυσμένος άπ' τη χαρά του.

—Σιγά! Μη φωνάζεις, είπε ή Κάρ-
μεν, δεν πρέπει κανείς να μας άκούσθι,
έλα άκολουθήσέ με.

Και παίρνοντάς τον από το χέρι, τον
ώδηγαν από μία μικρή πορτίτσα στο
σπίτι του δουκός και τον άφησε σ' ένα
μικρό σκοτεινό δωμάτιο λήγοντας του.

—Περίμενε έδω. Πάω να προδιαθέ-
σω την Αϊζά, γιατί φοβόμαι πως ή
ξαφνική χαρά μπορεί να της κινή
κακό.

Η συγκίνησις του Πικουίλο ήταν
τόση που μόλις μπορούσε ν' άναπνεύ-
σθι. Ιά λίγα λεπτά που περίμενε το
φάνηκαν αιώνες. Τέλος ή Κάρμεν ξα-
ναγύρισε, τον πήρε από το χέρι και
σπρώχνοντας τον στο δωμάτιο της Αϊ-
ζας, του είπε σιγανά:

—Γρήγορα, πήγαινε, σε περιμένει, έ-
γώ σάς άφήνω μόνους για να μιλή-
σετε.

Μόλις ή Αϊζά είδε τον Πικουίλο
να μπαίνει τρέμοντας από συγκίνησι
μέσ' το δωμάτιό της, άφησε μία δυνα-
τη κραυγή και ρίχτηκε στην άγκαλιά
του:

—Ήρθες, λοιπόν, επί τέλους; του-
λεγε και τον φιλούσε με λαχτάρα σφιγ-
γόντάς τον στην άγκαλιά της, ένω ά-
πό τα μάτια της κούρουν άφθονα τά
δάκρυα.

Μεθυσμένος ο Πικουίλο άπ' την ά-
προσδόκητη και υπέρτατη εκείνη εύ-
τυχία, δεν μπορούσε ν' άθρόωσθι λέξι
και δακρυσμένος κι' αυτός άνταπέδι-
δε τα φιλά της άγαπημένης του.

Όταν όμως ή Αϊζά τον κύτταξε για
μία στιγμή στα μάτια και του είπε με
την ολόγλυκεια φωνή της: «Αδελφέ
μου, άγαπημένε μου αδελφέ!», εκεί-
νος τινάχτηκε σαν κεραυνόπληκτος,
σωριάσθηκε σε μία πολυθρόνα κι' έ-
κάρφωσε τα μάτια του άγριεμένα σ'
αυτήν που τον άποκαλούσε αδελφό
της.

—Γιέ το Άλβερικ, αδελφέ μου, τί
σου έκάμα; ξανάειπε με τη γλυκειά
της φωνή ή Αϊζά. Γιατί με κυττάζεις
έτσι άγρια αντί να με παρηγορήσθι
με την άγάπη σου, τώρα που είμαι δυ-
στιχισμένη;

—Εσύ, αδελφή μου; έμψήρυσεν ο
Πικουίλο με φωνή που έτρεμε από
συγκίνηση. Είσαι λοιπόν κι' εσύ αδελ-
φή του Γεζίντ; Κόρη του πατέρα μου;
—Ναί, αδελφέ μου, είμαστε κι' οι
τρεις, ο Γεζίντ, εσύ κι' ένώ, παιδιά
του Άλβερικ Ντελασκάρ. Θα σου τά
έξηγήσω όλα. Περίμενε.

ΑΪΖΑ ΝΤ' ΑΛΒΕΡΙΚ ΝΤΕΛΑΣΚΑΡ

Καθισμένη δίπλα στον Πικουίλο ή
Αϊζά και κρατώντας του τα χέρια,
άρχισε να διηγθίται καθώς τον κύττα-
ζε κατάματα:

«Υστερ' απ' την επανάστασι των Μαυριτανών, επί Φιλίππου του Β', ο βασιλεύς και η κυβέρνηση του επέβαλαν στους ανθρώπους της φυλής μας να θαπτίζονται στο έθιμο των νεογέννητων παιδιών τους. Γότε η αγαπημένη γυναίκα του Άλβερικ, η Αμινά, ξέμεινε έγκυος σε μένα. Η μητέρα μου από το φόβο της μήπως δη νά βαπτίζονται το παιδί που θάφερνε στον κόσμο, απεφάσισε λίγαν μηνών έγκυος ακόμα να φύγει με τον πατέρα μου σε μακρινό παζίδι και να γυρίσει ύστερα κρυφά στη Γρενάδα, όπου κρύφτηκε στο σπίτι μιας παλιάς της υπηρετριάς, που κι εκείνη ήταν έτοιμη να γεννήσει. Η καλή εκείνη γυναίκα έδωσε το παιδί της να βαφτιστή κι' ύστερα το έστειλε σ' ένα χωριό να τ' αναθρέψει η αδελφή της και μέσα στο σπίτι της τήρα έγώ τη θέσι του παιδιού της. Όλοι με νόμιζαν για το πραγματικό παιδί της καλής εκείνης γυναίκας. Ημουνά ξεη χρονών όταν η θετή εκείνη μητέρα μου μου φανέρωσε, όπως είχε έντολή, ποιοι ήταν οι άληθινοί μου γονείς και μου έσούτησε να μιν πω σε κανένα τίποτε, γιατί υπήρχε φόβος αν το πράγμα γινόταν γνωστό να πέσει ο πατέρας μου κι' ο αδελφός μου Γεζιντ στα χέρια της Ίερας Έξετάσεως.

«Γι' αυτό έφύλαξα το μυστικό μου κι' απ' την Κάρμεν κι' από σένα τόσα χρόνια. Όταν έγιναν δέκα χρονών, ο πατέρας μου ήθελε να με πάρει κοντά του να ζήσω μαζί του στην έπαυλη της Βαλέντσιας, μα ο φόβος μήπως οι έχθροι μας με ανακαλύψουν τον έκαμα να μ' έμπιστευθη στον αγαπημένο του φίλο Ντόν Ζουάν Ντ' Αγκουιλάρ, όταν αυτός επέστρεψε από την έκστρατεια της Ίρλανδίας και έζησα κοντά του τόσα χρόνια σαν αδελφή της Κάρμεν.

«Από την ημέρα όμως που ο εύγενής εκείνος φίλος του πατέρα μας, που την καλωσύνη του γνώρισες και σύ, έκλεισε τα μάτια του αρχίζουν τα βάσανά μας. Αν ήξερες, αδελφέ μου, πόσοι κίνδυνοι μας απειλούσαν στα διάστημα αυτό των δυο μηνών της απουσίας σου! Ο Φερνάντο Ντ' Αλμπάντα έλειπε στην Πορτογαλία, εσύ έλειπες, δεν έζωρα πού και δεν είχαμε κανέναν φίλο κοντά μας. Άξαφνα παρουσιάστηκε μια μέρα στο σπίτι μας ο πρωθυπουργός δούξ Ντὲ Λάρμα να μου προτείνει να παντρευτώ τον δούκα Ντὲ Σανταρέμ, λέγοντάς μου πως αυτό ήταν επιθυμία του βασιλέως. Έγραφα άμέσως στον πατέρα μας και στον Γεζιντ να τους ζητήσω τη συμβουλή τους, μα το γράμμα αυτό στάθηκε η καταστροφή μου. Ο δούξ Ντὲ Λάρμα, που είχε θάλει ανθρώπους του να κατασκοπεύουν κάθε κίνησι τοῦ σπιτιού μας, κατάρθωσε να πάρει στα χέρια του το γράμμα αυτό που έγραφα στον πατέρα μας. Όταν ξαναήρθε να μάθω την απάντησί μου, που καθώς καταλαβαίνεις, βέβαια, ήταν αρνητική, έζήτησε να μου μιλήσει ιδιαίτερος και μόλις μείναμε μόνοι, μου είπε.

«Κόρη του Μαυριτανού Ντ' Αλβερικ, αδελφή του Γεζιντ Ντελασκάρ, να το γράμμα που έστειλες στους δικούς σου. Δεν χρειάζονται άλλες αποδείξεις απ' το γράμμα αυτό για να ριχτούν ο πατέρας κι' ο αδελφός σου στις φυλάκες της Ίερας Έξετάσεως. Και τις αποδείξεις αυτές τις έδωσες σὺ με το χέρι σου. Μόνο αν παντρευτείς τον δούκα Ντὲ Σανταρέμ, θά σου επιστρέψω

το γράμμα αυτό.

«Δώσε μου του, λοιπόν, άμέσως, έφώναξα, οέχομαι τον γάμο.

«Όχι τώρα άμέσως. Αυτό θά είνε το γαμήλιον ώρων που θά σου προσφέρω την ημέρα των γάμων σου. Θα σου τὸ δώση ο ιερέας που θά σε στεφάνωση».

—Τώρα, αδελφέ μου, τὰ ξμαθες όλα, κατέληξε η Άϊζά! Γιατί όμως θέλησαν να με παντρεύουν με τον χρεσινό επαναστάτη της Πορτογαλίας, δούκα Ντὲ Σανταρέμ, αυτό δεν μπόρεσα ακόμα να τὸ μάθω. Υπάρχει, βέβαια, κάποιος μυστήριο που θά τ' ανακαλύψωμε. Έσύ, ο μόνος που μπορούσες να με βοηθήσης έλειπες, χωρίς να μου έμπιστευθής που έπληγινες. Μόνο ύστερα από κάμποσες μέρες μούγραψε ο Γεζιντ πως ήσουν σὺ ο αδελφός που μούδωκε ο Θεός...

Ξαφνικές φωνές και ποδοβολητά λόγων που πλησίαζαν διέκοψαν την Άϊζά που πετάχτηκε με μιάς από την θέσι της.

—Φύγε, αδελφέ μου, φύγε γρήγορα, είπα στον Πικουίλλο.

—Νά φύγω, έκαμε εκείνος, αλλά εσύ;

—Δεν άκούς τις φωνές που πλησιάζουν; Είνε τώρα απ' έξω από την πόρτα!

—Και για το λόγο αυτό ακριβώς δεν μπορώ να φύγω χωρίς να με δούν.

Η Άϊζά στάθηκε για μια στιγμή άναποφάσιτη και μετά άνοιγοντας μια άποκρυφη πορτούλα, τράβηξε προς τὰ εκεί τον αδελφό της και τὸν εἶπε:

—Νά, κατέβα απ' αυτήν την σκαλίτσα. Θά βρῆς έναν στενό διάδρομο που θά σε βγάλη στον κήπο πάρε κι' αυτό τὸ κλειδί ν' άνοιξης την πόρτα του κήπου. Άπό εκεί μπορείς να μῆς στο δάσος κι' έτσι σώζεσαι. Θά ξαναϊδωθούμε στην Μαδρίτη. Στο καλό, αδελφέ μου κι' ο Θεός μαζί σου.

Και τὴ στιγμή που ο Πικουίλλο κατέβαινε απ' τη μικρή σκαλίτσα που τὸν υπέδειξε η αδελφή του, δυνατά χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα της Άϊζάς.

ΟΛΟΙ ΕΝΕΡΓΟΥΝ...

Τὴν ημέρα που η Άϊζά υποσχέθηκε στον πρωθυπουργό να παντρευτή τον δούκα ντὲ Σανταρέμ, λυπημένη η Κάρμεν για την δυστυχία της φίλης της, που δέν γίνοντες στη φράσι της: «Είμαι άποχρεωμένη να παντρευτώ τον δούκα Ντὲ Σανταρέμ, μὴ μου ζητᾶς περισ-

—Η γυναίκα μου είνε τόσο οικονομία, πὺν φτάνει τις γραβάτες μου από τὰ παλιά της φορέματα.
—Αυτό δεν είνε τίποτα. Η δική μου φτάνει τὰ φορέματά της από... τις παλιές μου γραβάτες!

σότερα», έγραψε στον άρραβωνιαστικό της και τον παρακαλούσε αν μπορούσε να σώση την Άϊζά. Όταν ο Φερνάντο διάθασε τὸ γράμμα της Κάρμεν, έγινε έξω φρενών απ' τον θυμό του και τάβαλε με τον έαυτό του που έστειλε τον δούκα Ντὲ Σανταρέμ στην Μαδρίτη και δέν άφηνε να τον καταδικάσουν επί έσχάτη προδοσία στην Λισσαβώνα. Δεν μπορούσε, όσο κι' αν έσπαζε τὸ κεφάλι του να εξηγήσει γιατί τόση εὐνοία προς ένα των άρχηγών χρεσινής ακόμα επαναστάσεως. Αντί να τον τιμωρήσουν όπως τὸν έπρεπε, σκεπτόταν ο Φερνάντο, τὸν έβιναν για σύζυγο τὸ όμορφότερο κορίτσι της Ίσπανίας!

Κι' ενώ ο άρραβωνιαστικός της Κάρμεν, άπομεμακρυνμένος εκεί στην Πορτογαλία, λυθρούσε απ' την λύπη του, γιατί δέν κατάρθωσε να σκεφθῆ ακόμα τί έπρεπε να κάμη για να σώση την Άϊζά, όπως τούγραψε η μνηστή του, ο δούξ Ντὲ Λάρμα έκάλεσε τον δούκα Ντὲ Σανταρέμ και τὸν εἶπε ὅτι έπρεπε να τελέσει τὸν γάμου του μακριά από την Μαδρίτη, στην γοτθική έπαυλη που είχε στο Τολέντο. Ο πρωθυπουργός ήθελε μ' αυτό τὸν τρόπο ν' άποφύγη τὰ σχόλια των διαφόρων Ίσπανών μενιζτάνων και αὐλικών που μπορούσαν ίσως ν' ανακαλύψουν την άφορμή του άταίριαστου αὐτοῦ γάμου, όταν μάλιστα θάβλεπαν σε λίγο την νέα δούκισσα Ντὲ Σανταρέμ να μπαίνει στην Αὐλή της Μαδρίτης πανίochυρη.

Ο δούξ Ντὲ Σανταρέμ δέν έφερε καμμιάν αντίρρηση, ούτε ζήτησεν εξηγήσεις και ὅλες οι προετοιμασίες τὸν γάμου έγιναν σχεδόν μυστικά, χωρίς να πάρη κανένας είδησι.

Άλλά και η βασιλίτσα που είχε μάθει από την Ζουανίτα τὸ σχέδιο τὸν πρωθυπουργού, έγραψε στον Γεζιντ: «Θέλουν να παντρεύουν κρυφά την Άϊζά με τον δούκα Ντὲ Σανταρέμ. Αν αυτό γίνεται, καθώς πιστεύω, χωρίς την θέλησί σου, έλα άμέσως, για να προφθάσης».

Ο Γεζιντ έφυνε άμέσως για την Μαδρίτη και άνέθεσε στον Πετράλθε να φροντίσει για τὸν Πικουίλλο.

Στο μεταξύ αυτό ο δούξ ντὲ Σανταρέμ έγραψε στον έπιστάτη του στο Τολέντο να κάμη τις άναγκαίες προετοιμασίες στην έπαυλη για τὸ γάμο του έφυγε δὲ κι' ο ίδιος τὸ Σάββατο για τὸ Τολέντο όπου οι γάμοι επρόκειτο να τελεσθούν την Δευτέρα.

Τὸ ίδιο θρόδυ ταξίδεψε για τὸ Τολέντο κι' η Άϊζά που την συνώδευσαν η Κάρμεν και η Ζουανίτα.

Τὸ πρωί της ίδιας ημέρας, ο πρωθυπουργός, που είχε κατασκόπους γύρω από τὸ σπίτι της κομησίας Ντ' Αλταμέρα και τὸν δούκο Ντὲ Σανταρέμ, έπληροφορήθη ὅτι ο Φερνάντο Ντ' Αλμπάντα εγύρισε κρυφά από την Πορτογαλία κι' έπήγε στο σπίτι τὸν δούκο ντὲ Σανταρέμ για να τὸν ιδῆ. Μαθαίνοντας όμως πως ο δούξ άνεχώρησε για τὸ Τολέντο έφυγε κι' αὐτός για κεί χωρίς να σταματήσει στη Μαδρίτη.

Από τὸς κατασκόπους του, έμαθε ακόμα ο πρωθυπουργός ὅτι κι' άλλος ένας κατασκονισμένος ίππότης που φαίνονταν νάρχεται από μακρινό ταξίδι, έζήτησε την ίδια μέρα να μιλήσει στον δούκα ντὲ Σανταρέμ και πήρε κι' αὐτὸς τὸ δρόμο τὸ Τολέντο, όταν έμαθε πως ο Πορτογάλος εύγενής βρισκόταν εκεί.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Μόνος και μελαγχολικός άνάμεσα σ' ένα πλήθος κομψών προσκεκλημένων, ο ζωγράφος Φράνκο Ρομπέρτι, άναρωτιώταν γιατί υπήρξε τόσο άπερίσκεπτος και δέχτηκε εκείνη την πρόσκληση. Η νέα που τὸν την είχε στείλει, είχε χαθῆ μέσα στα ζευγάρια που χόρευαν στο ρόζ σαλόνι. Ήταν πολύ δύσκολο να την βρῆ. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα που καθόταν και προχώρησε προς την αίθουσα των καθρεπτών, που ήταν πὸ ἥσυχη. Ξαπλώθηκε σ' έναν καναπέ. Σε λίγο ήρθε κι' εκάθησε κοντά του μια νέα με κατάλευκη τουαλέτα και κάτασπρη γούνα γύρω στο λαιμό.

Ανέπνεε σύντομα και στον ζωγράφο φάνηκε σαν μια πεταλούδα που πετᾷ. Τὰ μαλλιά της ήσαν ὀλόχρυσά και τὰ χαρακτηριστικά τὸν προσώπου της είχαν εξαιρετική λεπτότητα.

—Κουραστήκατε από τὸ χορό; τὴν ρώτησε ο Φράνκο για ν' αρχίσει κουθέντα μαζί της, ενώ τὴν απέθαύμαζε.

—Ω, ναί, εἰμαι πολύ κουρασμένη. Ἦρθα μόνη, κρυφά από τὴ μητέρα μου σ' αὐτὴ τὴ γιορτή, αλλά τώρα πρέπει να φύγω, γιατί άργησα.

—Αν σὰς συνώδεα στο σπίτι, τί θά λέγατε; τὴν ρώτησε, άφου της παρουσιάσθηκε.

Εκείνη χαμογέλασε: —Εἶσθε πολύ εύγενής.

Σηκώθηκαν κι' οι δυο και προχώρησαν προς τὸ μεγάλο χώλλ τὸν σπιτιού με κατεύθυνσι προς τὴν έξοδο.

Τ' όνομά της ήταν Έδε-

λίνα Φ. κι' ήταν κόρη ενός γνωστοῦ τραπεζίτη. Ο Φράνκο της εκμυστηρεύθηκε τὸν κεραυνοβόλο έρωτά του, πὸν τὸν ζάλισε και συγχρόνως τὸν έδημιούργησε μια νέα κατάσταση στην ψυχὴ του. Επίσης της εἶπε πως ήταν διατεθειμένος να τὴν ζητήσει άμέσως σε γάμο από τὸν πατέρα της.

Σε δυο μέρες πήρε ένα γράμμα της, στο ὅποιο τὸν εἶλεγε καθαρά πως ήταν ὀλάνοιχη ἡ καρδιά της ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθῆ κι' έτοιμη να θυσιάσει τὰ πάντα για τὴν αγάπη της. Δεν είχε όμως στο νου της τὸ γάμο και θάταν σκληρό να μὴν ανταποκρινόταν γι' αὐτὸ τὸ λόγο στο αίσθημά της.

Ο Φράνκο δέν έπρόσεξε και πολὺ αὐτὴ τὴ φράσι πως «δέν είχε στο νου της τὸ γάμο». Τὴν ξεθώρησε πολὺ ρομαντική, κι' έτσι από τὴν άλλη μέρα άρχισαν τὰ ραντεβού τους, σ' αὐτά ὅποια ἡ Έβελίνα, πῆγαινε φοβισμένη, σαν τὸ πουλί που ἔχασε τὴ φωλιά του.

Πολλές φορές όμως ἡ φωνὴ μιάς καμαριέρας τὸν εἰδοποιούσε από τὸ τηλεφώνο πως ἡ δεσποινὴς δέν θά μπορούσε να ὀγῆ έξω, γιατί ήταν αδιάθετη.

Κι' ο Φράνκο κατόπιν της ζητούσε εξηγήσεις κι' ήθελε να μάθῃ τὴν αἰτία της αδιαθεσίας της, πὸν τὴν ενόμιζε πως ήταν πρόφα-

σις. Ἡ αγάπη όμως γιγάντωσε μέσα του κι' ἡ επιθυμία να τὴν σφίξη ακόμη μιά φορά στην άγκαλιά του τὸν έκανε να περιμένῃ τὴν κα-

τάλληλη στιγμή.

Μιά μέρα, προσπάθησε να τὴν πείσει να τὸν έπισκεφθῆ στο σπίτι του, αλλά ἡ Έβελίνα έδίσταζε.

Μά κάποτε πὸν τὸν ξνοίωσε πὸν τολμηρόν από άλλοτε, άπότομο και σχεδόν κακό, τὸν υποσχέθηκε μιάν επίσκεψι στο σπίτι του, γιατί δέν ήθελε να τὸν χάσει.

—Αὐριο στις πέντε θάρθω στο σπίτι σου. Περιμένε με, τὸν εἶπε.

Ο Φράνκο δέν είχε δοκιμάσει στή ζωὴ του τόση χαρά, αλλά και τόση άγωνία, ὅσο αὐτὴ τὴ φορά. Στόλισε τὸ σπίτι του με λουλούδια κι' ύστερα στάθηκε στο παράθυρο κυττάζοντας τὸ δρόμο.

Τέλος, τὴν εἶδε νάρχεται. Περπατούσε με κόπο και σκυφτά. Έτρεξε στην είσοδο για να τὴν υποδεχθῆ.

Η Έβελίνα μπῆκε μέσα λαχανιασμένη και ταραγμένη.

—Φοβώμουν, τὸν εξήγησε μὴ με ἴδῃ ο θυρωρός.

Ήταν ὡχρή κι' έτρεμε. Ο Φράνκο τὴν παρακάλεσε να καθήσῃ σ' ένα ντιβάνι και προσπάθησε να τὴν συνεφέρει.

Η Έβελίνα ακούμπησε τὸ κεφάλι της επάνω στον ώμο του. Ἡ σιωπή, οι μαθιές σκιές τὸν δειλινού, ὅλα εκεί γύρω διέθεταν τις ψυχές τους για μιά έρωτική έκσταση, πράγμα που έκανε τὸν Φράνκο ν' αρχί-

—Ακίνητος, τότε, μπροστά της και μὴ μπορώντας να τὴν βοηθήσει έδάγκωνε τις γροθιές του. Για μιά στιγμή σκέφθηκε πως σε λίγα βήματα από τὸ σπίτι του κατοικούσε μιά φίλη της Έβελίνας.

Έτρεξε στο τηλεφώνο και τὴν εκάλεσε. Ἡ νέα ήρθε άμέσως στο σπίτι τὸν ζωγράφου.

Μόλις όμως αντίκρυσε τὸ ακίνητο κορμὶ της Έβελίνας, άφισε να της εφεύγη μιά κραυγὴ τρόμου.

—Πέθανε!;

—Όχι! Όχι! ξεφώνισε ο Φράνκο.

Άλλά ἡ φίλη στεκόταν μπροστά του άπειλητική κι' άποφασιστική.

—Γιατί με φωνάζατε; Τὸ ξερό πως αὐτὴ δέν ήθελε. «Εἶσθε φανηκατε σκληρός, άσπλαγχνος. Δεν έέρατε πως ἡ Έβελίνα υπέφερε από τὴν καρδιά της; Ο γιαντρός της εἶχε πῆ πως ἡ παραμικρὴ συγκίνηση θά τὴν θανάτωνε! Φτωχή Έβελίνα! Καλά εἶλεγε πως ποτὲ δέν θά μπορούσε να παντρευτῆ, ποτὲ δέν θά μπορούσε ν' αγαπήσῃ! Ἦρθε εδῶ κι' ἔχασε τὴ

ση να τὴν φιλή στο στόμα, στα μαλλιά, στους κροτάφους. Στὴν αρχή, ἡ νέα έδειξε πως άφηνόταν στα χάδια τὸν Φράνκο, αλλά άργότερα, φοβισμένη, έζήτησε να φύγη.

—Αφσέ με! Αφσέ με! Φοβοῦμαι!, μουρμούρισε άσθμαίνοντας.

Κι' εκείνος ήταν έτοιμος να τὴν αφήσει, μετανοιωμένος για τὴν τόλμη του, όταν τὴν ξνοίωσε να παραλή μεσα στην άγκαλιά του και να λιποθυμῆ. Τὸ κεφάλι της έγειρε επάνω στα ματηλάρια, πράγμα που έκαμε τὸν Φράνκο να φοβηθῆ και να ζητήσῃ να τὴν βοηθήσει. Άλλά ὁ φόβος κι' ἡ άγωνία του τὸν έμπόδισαν να κινηθῆ και περιωρίσθηκε στο ν' άρχίσῃ να της φωνάζῃ και να τὴν τραντάζει δυνατά. Οι στιγμές όμως περνούσαν

Λευκή ντέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Άφου ὁ ἀμαξῆς τοῦ κόμητος ντέ Μοράν καὶ ἡ παραμάνα Φραγκίσκα ἀδίκως ἀνεξήτησαν στὰ σπῖτια τῆς συνοικίας τοῦ Ἀγίου Δομνίκου τὸν κύριον τῶν καὶ τὴν κόρη του Λευκή, ξαναγύρισαν στὸ κατερειπωμένο σχεδὸν πιά ἀπ' τὴ φωτιά μέγαρο τοῦ κόμητος μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ξαναῤῥισκαν ἐκεῖ τ' ἀφεντικά τους. Ὅταν ὁμως πλησίασαν οἱς κιγκλίδες τοῦ μεγάρου ὁ σκοπὸς πυροσβέστης δὲν τοὺς ἐπέτρεψε τὴν εἰσὸδὸν λέγοντάς του ὅτι μέσα στὸ μέγαρο δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ζωντανή καὶ θάπρεπε νὰ ἀποταθοῦν στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀνύρεσι τοῦ κυρίου τῶν καὶ τῆς κόρης του. Στὴν ἀστυνομία τοὺς παρουσίασαν στὸν γραμματέα τοῦ ἀστυνομίου, σ' ἕναν τύπον ματαιόδοξον, γραφειοκράτην καὶ στενοκέφαλον, ποὺ ἀρεσκόταν νὰ παίζει τὸν ρόλον ἀνακριτοῦ στοὺς δυστυχισμένους ἀπλοϊκοὺς ποὺ παρουσιάζονταν μπροστὰ του. Ἐτοί, ἀφου ἐπὶ ὠραν, ὁ περιεργὸς αὐτὸς γραμματεὺς, ἄντουν Ταντιέ ἐβασάνισε τὸν ἀμαξῆ καὶ τὴν παραμάναν τοῦ κόμητος μὲ διάφορες θλακὰς, δειξ ἑρωτήσεις ἀρχὴς τέλους νὰ ἀνακρίνῃ τὴν παραμάναν Φραγκίσκαν Μπερέν, ἡ ὁποία ἐξέθεσε πὼς ἐρέθηκε κλειδωμένη μέσα στὸ ὑπόγειο τοῦ μεγάρου καὶ τί ἄκουσε μέσ' ἀπ' αὐτό. Συγκινημένη ἡ δυστυχὴ παραμάνα διηγῆθηκε ὅλα ὅσα ἔφερε καὶ τέλος ἐπρόσθεσε ὅτι ὕστερα ἀπὸ μιὰ πιστολιά ἄκουσε ἕνα διαβολέονο θόρυβον ποὺ νόμιξε πὼς τὸ σπῖτι ἦταν ἐννοίον γὰ γκρεμιστὸ καὶ κατέληξε κλαίνοντας: «ὦ! Θεέ μου!... Θεέ μου! Τὴ ἀνατριχιαστικὸς θόρυβος ἦταν αὐτός!...».

17ον

—Ἦταν ὁ θόρυβος τῆς πυρκαϊῆς, κυρὰ Φραγκίσκα μου! διέκοψε συγκινημένος ὁ ἀμαξῆς.

—Ἀχ, τὸ ξέρω. Τώρα τὰ ξέρω ὅλα. Καὶ γυρίζοντας μετὰ πλεγμένα τὰ χέρια σὰ σὲ παράκλησι στὸν γραμματέα εἶπε ἱκετευτικά:

—Βλέπετε, κύριε ἀστυνόμε, σὰς τὰ εἶπα ὅλα. Σὰς διηγῆθηκα ὅλα ὅσα ἡ-

ζωὴ τῆς!

Ὁ Φράνκο δὲν ἄκουγε πιά. Γονατιστὸς μπροστὰ στὴν Ἑβελίνα, τῆς ἐγείμισε τὸ πρόσωπο μὲ φιλία. Εἶχε σπάσει τὴν κρυστάλλινη ὑπαρξί τῆς.

Καὶ σιγά-σιγά ἀρχισε νὰ σκέπτεται τὶς τραγικὲς συνέπειες.

★

Ἡ φίλη τῆς Ἑβελίνας ἔσωσε εὐτυχῶς τὴν κατάστασι. Εἶπε πὼς εἶχε συνοδεύσει τὴν Ἑβελίνα στὸ σπῖτι τοῦ ζωγράφου, ὅπου θάκανε ἕνα πορτραῖτο γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσῃ ξαφνικά ὡς σουπριζ στοὺς γονεῖς τῆς.

Τὸ σκάνδαλο σκεπάστηκε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Ἡ ἀμωρη πάντως Ἑβελίνα γνώρισε τὸν ἕρωτά μόνο γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ μόνο μετὰ τὴ θυσία τῆς ζωῆς τῆς.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὁμως ἐκεῖνη ὁ Φράνκο ἔγινε ἀγνωρίστος.

Μάταια ζητοῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν μικρούλα ἐκεῖνη ὑπαρξί ποὺ πέρασε σὰν φευγαλέο ὄνειρο ἀπὸ κοντὰ του. Κάτι δικό του εἶχε μὴ στὸν τάφο μαζί τῆς.

Κι' οἱ θαυμάστριες τῆς τέχνης τοῦ ἀναρωτιῶνταν πὼς ἦταν τόχα δυνατὸν ἕνας νέος μόλις τριάντα χρόνων νὰ εἶναι τόσο λυπημένος καὶ τὰ μαλλιά του νὰνε ὁλόλευκα!

ΒΙΚΤΩΡ ΜΟΡΕΝΤΙ

28

Ξερα. Τώρα εἶνε ἀνάγκη νὰ ζητήσουν οἱ χωροφύλακες παντοῦ τὸν κ. κόμη καὶ νὰ μοῦ δώσουν πάλι τὸ ἀγγελουδι μου, τὴ μικρούλα Λευκή μου.

—Σιωπή! διέταξεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ποὺ πέταξε σὲ μιὰ ἄκρη τὶς σημειώσεις ποὺ κρατοῦσε κι' ἀρχισε τώρα νὰ χαράσῃ βιαστικὰ γραμμὲς πάνω σ' ἕνα μεγάλο φύλλο χαρτιοῦ ποὺ ἔφερε τὴ σφραγίδα τῆς ἀστυνομίας.

Οἱ δύο ὑπηρετὲς τοῦ κόμητος ντέ Μοράν ἔμειναν ἀκίνητοι καὶ πεπεισμένοι πιά ὅτι αὐτοὺς ποὺ νόμιζαν γιὰ ἀστυνομίον θὰ ἐνεργοῦσε ἀμέσως γιὰ νὰ ξαναβρεθῇ ὁ κύριός τους μετὰ τὴν ἀγαπημένη τους μικρούλα, τὸν κύτταξαν ἀμίλητοι μετὰ σεβασμό.

Ξαφνικά καὶ χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του ἀπ' τὸ χαρτί πάνω στὸ ὁποῖο ἐξακολουθοῦσε νὰ γράφῃ, ρώτησε τὴν Φραγκίσκα:

—Εἶσαι θεθαρία, θυμάσαι καλὰ, πὼς ἄκουσες πυροβολισμό;

—Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε!

—Ξέρεις ἂν ὁ κύριός σου εἶχεν ἀπάνω του κανένα πιστόλι;

—Ὁ κ. κόμης εἶχε ἕνα ρεβόλβερ, ἕνα πολὺ ὠραῖο ρεβόλβερ, ἔκαμε μετὰ ζωηρότητα ὁ Ζερόμ κι' ἀμέσως πρόσθεσε:

—Ξέρω μάλιστα ὅτι ὁ κ. κόμης εἶχε χαρδὰς ὁ ἴδιος τ' ὄνομά του ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ πιστόλι.

—Ναί... ἀλήθεια! ἐπιβεβαίωσε ἡ τροφός.

—Λαμπρά!... ὠραία! φώναξε ὁ ὑπάλληλος σὰν νὰ σκεπτόταν.

Ἐπὶ αὐτὸν ἔγραψε γιὰ λίγες στιγμὲς ποὺ φάνηκαν αἰῶνες στοὺς δύο δυστυχούς ὑπηρετὲς ποὺ περιμέναν μ' ἀνυπομονήσιν καὶ ξαφνικὰ ρώτησε:

—Σὲ ποιά διανοητικὴ κατάστασι θρῖσκόταν ὁ κύριός σου τὸν τελευταῖον καιρό;

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῇτε, κύριε ἀστυνόμε, τραύλισε ἡ Φραγκίσκα.

—Καὶ σύ; ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος τὸν ἀμαξῆ.

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, κύριε ἀστυνόμε, τόλμησε νὰ πῇ ὁ Ζερόμ, μὲ ὕψος ἀνθρώπου ποὺ φοβόταν μήπως πῇ καμμιὰ κουταμάρα, ὑποθέτω πὼς ὁ κύριος ἀστυνόμος μοῦ κάνει τὴν τιμὴ νὰ μ' ἐρωτᾷ ἂν, ὅπως θὰ λέγαμε... παραδείγματος χάριν... ὁ κ. κόμης βασανίζονταν ἀπὸ φροντίδες, ἀπὸ μελαγχολία... ἀπὸ...

—Ἀχ! ἂν βασανίζονταν... ἂν βασανίζονταν, διέκοψε ἡ Φραγκίσκα ὑμῶνοντας τὰ χέρια τῆς στὸν οὐρανὸν σὰν νὰ ζητοῦσε τὴν μαρτυρία τοῦ Θεοῦ, ἀμ' βέβαια! ἔλυωνε σὰν τὸ κερί, ὅπως λένε, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ κ. κόμης πέρασε! Ἀπὸ μελαγχολία; Ἀπὸ κάτι ἄλλο χίλιες φορὲς χειρότερο ἀπ' τὴ μελαγχολία κύρ' ἀστυνόμε, φώναξε πῶς ἔντονα τώρα ἡ παραμάνα ποὺ ἡ φωνὴ τῆς σφύδονταν μέσα στὰ δάκρυα

ποὺ δύσκολα συγκρατοῦσε. Ἐλυωνε, κύρ' ἀστυνόμε, ἀπὸ λύπη ἀπ' τὴ λύπη ἐκεῖνη ποὺ διαβάξεται στὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ὁποία κανένας δὲν μπορεῖ νὰ κρύψῃ!... Κι' ἦταν ἡ λύπη ποὺ εἶχε βαθεῖα μέσ' τὴν καρδιά, μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ ἐγώ, ποὺ ἤμουν τόσο συχνὰ κοντὰ του, σχεδὸν πάντοτε, μαζί μ' αὐτὸν καὶ μετὰ τὴ μικρή μας Λευκή...

Ἡ Φραγκίσκα σταμάτησε λίγες στιγμὲς, σκούπισε τὰ δάκρυά τῆς καὶ καθὼς ἔβλεπε ἐκείνον ποὺ ἐξελάμβανε γιὰ ἀστυνόμο, νὰ μὲν σκεπτικὸς, συνεχίσει μετὰ λυγμούς.

—Σοῦ ἔκανε λύπη, κύρ' ἀστυνόμε, νὰ τὸν βλέπῃς, ὅταν ἔμεινε καθισμένος ὄρθος δλόκληρος, κοντὰ στὴν κούνια καὶ νὰ κυττάξῃ τὴν κόρη του ποὺ κοιμῶταν, τὴν ἀγαπημένην του Λευκούλα ποὺ λάρτρει περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμον. Ἀχ! καὶ θεθαρία ὅτι εἶχε μεγάλη λύπη καὶ μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ αὐτὸ ἐγώ, ποὺ τὸν ἔπιασα πολλές φορὲς νὰ κλαίῃ... νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί.

—Καλά! ὠραία! ἔκαμε ὁ ὑπάλληλος, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του.

Πέρασαν λίγες στιγμὲς κι' ἀφου ὁ γραμματεὺς διέβασε τὶς γραμμὲς ποὺ χάραξε τόση ὥρα, ξαναρώτησε:

—Ὁ κύριός σου ἐλάτρευε τὸ παιδί του, εἶπατε;

—ὦ! ὅσο γι' αὐτό, μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἦταν ἀληθινὴ λατρεία! ἀπάντησε ὁ ἀμαξῆς.

—Ἄν ἀγαποῦσε τὴν κόρη του, τὴν μικρή του Λευκή! πρόσθεσε ἡ παραμάνα, μὰ πὼς μπορεῖτε νὰ μὲ ρωτᾶτε τέτοιο πράγμα κύρ' ἀστυνόμε; Τρελλαινόταν γι' αὐτήν. Μπορεῖτε νὰ πιστέψετε πὼς τὴν ἀγαποῦσε τόσο ποὺ σίγουρα θὰ πέθαινε ἀπὸ λύπη ἂν τὴν ἔχανε, ὅπως εἶχε χάσει καὶ τὴν κ. κόμης; Ὅταν ἡ κυρία πέθανε ὁ κ. κόμης ἀπεφάσισε νὰ ζήσει μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ τοῦ ἄφηνε τὴν μικρή νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὅσο θ' ἀγαποῦσε καὶ τὴς δύο μαζί. Ἄν ὁμως ὁ ἄγγελος αὐτὸς πέθαινε ὕστερ' ἀπ' τὴν μητέρα του, ἄχ... κύριε ἀστυνόμε μου, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ὁ κ. κόμης θὰ ἀκολουθοῦσε τὴν κόρη του πολὺ γρήγορα στὸν τάφο...

—Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ γνώμη μου, ὑπεστήριξε κουνώντας τὸ κεφάλι του κι' ὁ Ζερόμ.

—Λαμπρά! ὠραία! ἔκαμε γιὰ τρίτη φορὰ ὁ ὑπάλληλος σὰν νὰ μιλοῦσε μετὰ τὸν ἑαυτό του.

Σηκώθηκε ἀπ' τὴν θέσι του ἀκούμπησε σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ τραπέζιου τὸν κοντυλεφόρο καὶ παίρνοντας ὕψος ἀνωτέρου δικαστικοῦ ποὺ ἔκαμε μιὰ λαμπρὰ ἐπαγγελματικὴ ἐπιτυχία, εἶπε μετὰ νότον σοβαρό:

—Κατάλαβα τελείως τὴν ὑπόθεσιν! Κατάρθωσα νὰ σὰς ἀποσπᾷς μίαν πρὸς μίαν τὶς πληροφορίες ποὺ θὰ μοῦ ἔδιδαν τὴν θεατικότητα γιὰ κείνο ποὺ

ἀκριβῶς εἶχα μαντέψει ἀπ' τὴν ἀρχή! Ἐτοί ἀκριβῶς εἶνε, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλοιῶς!

Ἐτρίβε τὰ χέρια του εὐχαριστήμενος κι' ἔπαιρνε διάφορες στάσεις ποῦ-θελε νὰ κάμῃ μεγαλοπρεπεῖς, ρίχνοντας ποὺ καὶ ποὺ περιφρονητικὲς ματιές στοὺς δυστυχούς ὑπηρετὲς ποὺ τὸν κύτταζαν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ Κ. «ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ»

Μετὰ πῆρε ἀπ' τὸ γραφεῖο του τὰ χαρτιά ποῦγραφε τόση ὥρα, ἔβηξε διὰ τρεῖς φορὲς καὶ κυττάζοντας τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ βασάνισε τόσες ὥρες, ἀρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ μετὰ νότον θεατρικὸ στὴν καθαρὰς ἐπίσημο γλῶσσα:

«Ὁ κόμης ντέ Μοράν ὑπεσκάπτετο ἀπὸ μακροῦ ὑπὸ λύπης. Τὸ μόνον ὅν, τὸ ὁποῖον τὸν συνεκράτει εἰς τὴν ζωὴν, ἦτο τὸ τέκνον του...».

—ὦ! ναί, κύριε ἀστυνόμε, διέκοψε ἡ Φραγκίσκα, λέτε τὴν ἀλήθεια.

—Σιωπή! ἐθρυλήθη ὁ γραμματεὺς τῆς ἀστυνομίας, δὲν σὰς ἐπιτρέπω νὰ με διακόπτετε σὲ μιὰ τέτοια ἐπίσημον στιγμὴ. Καὶ μετὰ τὸν αὐτὸν θεατρικὸν νότον ἐσυνέχισε:

«Ἀπὸ τίνος, λοιπὸν χρόνου, ὁ δυστυχὴς κόμης ἔβλεπε σημεῖα ἀναμφισβήτητα διανοητικῆς ἀκαταστασίας...».

Ἡ Φραγκίσκα ὕψωσε τὰ χέρια τῆς στὸν οὐρανόν, ὁ Ζερόμ ἔκαμε σημεῖα διαμαρτυρίας, ὁ γραμματεὺς ὁμως συνεχίσε: «Ἐξάφνα θὰ κατέληφθῃ, θεθαρία, ἀπὸ στιγμιαίαν ἐκλειψιν ἐξεφροσύνης καὶ προσεκολληθῇ εἰς μίαν σκέψιν θιασίαν, ἀκαταγώνιστον: Τὴν αὐτοκτονίαν! Εἶνε λοιπὸν βέβαιον ὅτι, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν του, ὁ κόμης ντέ Μοράν, ἔλαβε τὶς προφυλάξεις ἐκεῖνες ποὺ λαμβάνουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ καταδιώκονται ἀπὸ μίαν ἔμμονον ἰδέαν. Ἐκλείδωσε λοιπὸν τὴν θύραν τῆς οἰκοδομήκης, ἐξασφαλιζόμενος οὕ-

τω ἀπὸ πάσης ἐκ μέρους τῆς τροφῆς Φραγκίσκας Μπερέν διακοπῆς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ του...».

Ἡ δυστυχὴ παραμάνα ἔτρεμε συγκορμη ἀκούοντας τὴν διήγησιν αὐτὴ ποὺ ἀρχισε νὰ φαίνεται κάπως πιθανὴ στὸ μυαλό τῆς καὶ πλησιάζοντας τὸν Ζερόμ τοῦ εἶπε χαμηλόφωνα:

—ὦ! Θεέ μου! ἂν εἶνε ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λέει ὁ κ. Ἀστυνόμος!

Ὁ γραμματεὺς τὴν ἀνεκάλεσε στὴν τάξι καὶ δεχνοτάς τῆς μιὰ γωνιά νὰ ἀποτραδηχθῇ, ξανάρχισε μετὰ ὑψωμένη φωνῇ:

«Ναί, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη λογική. Ὁ κόμης ντέ Μοράν ἠθέλησε νὰ τερματίσῃ τὸν βίον του. Ἡ ἰδέα αὐτὴ προφανῶς τὸν κατεδίωκε ἀπὸ μακροῦ. Τὴν ἐκτέλειον τοῦ ὀλεθρίου σκοποῦ του τὴν ἐπιβράδυνε κάπως ἡ μεγάλη ἀγάπη πρὸς τὸ τέκνον του, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ μόνον. Καὶ ἀκριβῶς ἡ ἀγάπη αὐτὴ συνεπλήρωσε τὴν πνευματικὴν ἐκτροχίαν τὸν κόμητος ὅστις ἀπεφάσισε νὰ λάθῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸ τέκνον του εἰς τὸν τάφον...».

Ἀδίκᾳ ἀνεπήδησαν ἀπ' τὶς θέσεις τους οἱ δύο δυστυχὲς ὑπάλληλοι τοῦ κόμητος ντέ Μοράν, ὁ γραμματεὺς ρίχνοντας τοὺς μὴ ἀγρία ματιὰ ἐξακολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεώς του:

«Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια! Μόνον ὁ κόμης ντέ Μοράν ἠδύνατο νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τῆς οἰκοδομήκης διὰ νὰ φυλακίσῃ τὴν Φραγκίσκαν Μπερέν, ἡ ὁποία ἠδύνατο νὰ προλάβῃ τοὺς σκοπούς του. Ὁ κόμης ντέ Μοράν ὑπῆρξε ἐκεῖνος ποὺ κατ' ἀρχὰς ἐφόνευσε τὸ τέκνον του, προφανῶς πνίγων αὐτὸ ἐντὸς τῶν κλινωσκεπασμάτων του καὶ ἔπειτα ἐπυροβόλησε κατὰ τῆς κεφαλῆς του. Ὁ κόμης ντέ Μοράν ἐπίσης, ἐν τρομερᾷ θέρειᾳ παραφορᾷ μανιώδους παραφροσύνης, καὶ πρὶν αὐτοκτονήσῃ, ἔθεσε πρὸς εἰς τὴν οἰκίαν του ἵνα ταφῇ ὑπὸ

— Ἐλα, σπουργιτάκο, θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὸν σηκώσῃς, εἶπε ὁ Λαστιέ

τὰ ἐρεῖπια τοῦ μεγάρου του!»

Περίτρομη ἡ Φραγκίσκα ἀπ' ὅλα ὅσα ἄκουσε καὶ ἀπὸ τὰ πολὺ λίγα ποὺ κατὰλαβε, ἦταν ἀνίκανη νὰ προφέρῃ πιά λέξι. Ἡ δυστυχὴ γυναῖκα δὲν μποροῦσε πιά οὔτε νὰ δοκρύσῃ καὶ πάνω στὸ πρόσωπό τῆς ζωγραφίζονταν ἕνα εἶδος ἐκμηδενίσεως ὅλων τῶν διανοητικῶν τῆς δυνάμεων. Πῶς πέρα ὁ Ζερόμ παρουσίαζε συμπτώματα ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἐνοιῶθε τί τοῦ γινόταν.

Κι' ὁ ματαιόδοξος γραμματεὺς ἀπολαμβάνοντας τὸ θέαμα ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀγωνιοῦσαν ὥσπου νὰ ἀκούσουν τί ἐπὶ τέλους θὰ γινόταν γιὰ νὰ ξαναβροῦν τὸν κύριό τους, συνέχισε θριαμβευτικά:

—Ἐπὶ αὐτὸ τὸ λογικώτατο αὐτὸ συμπεράσμα μου, καταλαβαίνετε θεθαρία πὼς εἶνε ὀλότελα περιττὸ νὰ τρέχουμε καὶ ν' ἀναζητοῦμε τὸν κύριό σας γιὰτὶ δὲν θὰ τὸν βροῦμε πουθενά. Τὸ πτώμα του καθὼς καὶ τοῦ παιδιοῦ του ποὺ τάφηκαν μέσ' τὰ ἐρεῖπια τοῦ μεγάρου ποὺ ὁ ἴδιος ὁ κόμης παρέδωσε στὴ φωτιά, θὰ τὰ θροῦμε ὅταν εἶνε καιρός, ὁπότε καὶ θ' ἀποδεχθοῦν ὅλα αὐτὰ ποὺ σὰς λέω...

—Θεέ μου! Θεέ μου! ἔκαμαν ἡ Φραγκίσκα κι' ὁ Ζερόμ μαζί.

—Σιωπή! φώναξε ἀπὸ συνήθεια τώρα ὁ γραμματεὺς. Εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ τηγαίνετε...

—Μὰς διώχνετε ἔτσι, κύριε ἀστυνόμε, ρώτησε ὁ ἀμαξῆς ποὺ δὲν μπορούσε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ ὑπόθεσις θὰ τελίωνε ἔτσι;

—Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν! Ἐξέφω- νισε ἡ Φραγκίσκα ποὺ δύναντο στὴν ἀπελπισία τῆς μιλοῦσε τώρα μετὰ θάρρους. Θέλουμε νὰ ζητήσετε παντοῦ τὸν κύριό μας...

—Ἀ, μάλιστα, πετύχατε τὴν ὥρα! ἔκαμε ὁ γραμματεὺς μειδιώντας εἰρωνικά. Νὰ σηκώσωμε δηλαδὴ ὅλο τὸν κόσμον στὸ ποδόρι, ἀστυνομία καὶ στρατὸ μαζί—δὲν εἶν' ἔτσι;—γιὰ νὰ σκαλίσουμε μέσ' τὰ ἐρεῖπια καὶ νὰ θροῦμε τὸ πτώμα ἐνὸς ἀνθρώπου ποὺ αὐτοκτόνησε καὶ σκότωσε καὶ τὸ παιδί του... Ἄιντε στὸ καλὸ ἄνθρωποι μου κι' ἔχουμε ἄλλα τομάρια τώρα ν' ἀργάσουμε...

Κι' ἐπειδὴ κανεὶς τοὺς ἀπ' τοὺς δύο ὑπηρετὲς τοῦ κόμητος ντέ Μοράν δὲν κουνήθηκε, ξαναπαίρνοντας τὸν ρόλο τοῦ αὐστηροῦ δικαστικοῦ ὁ γραμματεὺς τῆς ἀστυνομίας συνέχισε χειρονομώντας:

—Θὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ ὅταν θάχουμε κατορθώσει νὰ δαμάσωμε, νὰ συντρίψωμε, νὰ ἐκμηδενίσωμε, αὐτὰ τὰ καληόσकुла τοὺς ἐπαναστάτες, τοὺς ἀντάρτες. Καὶ πρέπει νὰσθε ἔτοιμοι γιὰτὶ θὰ σὰς χρειαστοῦμε ν' ἀναγνωρίσετε τὰ λείψανα τοῦ κυρίου σας καὶ τῆς κόρης του. Τότε πρέπει νὰ παρουσιασθῇτε ἀμέσως στὴν ἀστυνομία. Ἀλλά, ἀλήθεια, πρῶτα ἀπ' ὅλα πλησιάστε ἐδῶ.

Μόλις μετὰ κόπον πλησίασαν καὶ οἱ δύο κοντὰ στὸ γραφεῖο τοῦ, ὁ γραμματεὺς ἔδωσε στὴν Φραγκίσκα μιὰ πέννα:

—Βάλε τὴν ὑπογραφή σου, τὴν διέταξε μετὰ νότον αὐστηρό.

—Πῶς; τί νὰ υπογράψω, κύριε ἀστυνόμε; ρώτησε κατάπληκτη ἡ δυστυχισμένη.

—Νά, ἐκεῖ, τῆς εἶπε δείχνοντάς τῆς τὸ μέρος ποὺ ἔπρεπε νὰ υπογράψῃ πάνω στὸ χαρτί τῆς ἐκθέσεως ποὺ τοὺς εἶχε διαβάσει.

29

Πρώτα η Φραγκίσκα και ύστερα ο Ζερόμ. με χέρια που τρεμαν έβαλαν τὸ δνομά τους και κύτταξαν τὸν γραμματέα σὰν νὰ περιμέναν νὰ τοὺς ζητήσῃ κι' ἄλλη ὑπογραφή.

Ἐκεῖνος πήρε τὴν ἔκθεσι ἀπὸ μπροστά τους, τὴν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα φάκελλο και τοὺς ἔδειξε τὴν πόρτα:

—Τώρα μπορείτε νὰ πηγαίνετε κι' ὁ ταν θάρρῃ καιρὸς θὰ σὰς φανάξουμε. Χρειάστηκε ὅμως νὰ οδηγῇ μόνος του τὴν Φραγκίσκα ὡς τὴν ἐξοδὸ τοῦ γραφείου κι' ἐκεῖ νὰ τὴν παραδώσῃ στὸ Ζερόμ πού τῆς ἔλεγε μὲ γλυκεῖα φωνή:

—Πρέπει νὰ φύγουμε, καλὴ μου Φραγκίσκα, ἀφοῦ μᾶς διατάζει ὁ κ. ἀστυνόμος, πρέπει νὰ φύγουμε.

★

Μὲ τὴν συνοδεία τοῦ χωροφύλακος Φλαμανδῶ, ὅπως ἔλεγαν ἕναν ἀστυνομικὸ ὑπάλληλο πού ἦταν προσκολλημένος στὸ γραφεῖο τοῦ γραμματέως τῆς ἀστυνομίας κ. Ἀντουάν Ταρντιέ, ἡ Φραγκίσκα και ὁ Ζερόμ, νύχτα πιά, ἔφτασαν στὸ γνωστὸ τους παντοπωλεῖο ἀπ' ὅπου ψώνιζαν γιὰ τὸ μέγαρο τοῦ κόμητος.

—Οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, εἶπε ὁ Φλαμανδῶ, πού ἔμαθε στὸ δρόμο τὴν ἱστορία τους, θὰ μείνουν ἐδῶ γιὰ λίγες μέρες ὥσπου...

—Γιὰ ὅσο θελήσουν ὁ Ζερόμ κι' ἡ Φραγκίσκα! ἀπάντησε ὁ παντοπώλης ἀνοίγοντάς τους τὴν πόρτα ἀόπλστα:

—Ὅριστε μέσα κύρ' Ζερόμ, συνέχισε παραμερίζοντας γιὰ νὰ περάσῃ ὁ χοντρός ἀμαξῆς μὲ τὸν ὁποῖο συχνὰ ἔπινε τὸ καθεβραδυνὸ ἑκατοσταράκι.

Μετά χούφτισσε τὸ χέρι τῆς παραμάνας και τὸσφίξε μέσ' τὰ δικά του λέγοντας μ' ἐτόνο πού φανέρωνε ἀληθινὴ συγκίνηση:

—Εἶνε μεγάλη συμφορά, καλὴ μου κυρὰ Μπερέν. Ποιὸς νὰ πιστεῦε ἕνα τέτοιο πράγμα...

—Πῶς; τί ἐξέρετε; ρώτησε μὲ ζωηρότητα ἡ Φραγκίσκα πού τὸ κάθε πράγμα τῆς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωση.

—Ἐ, Θεέ μου, καυμένη κυρὰ Μπερέν, στέναξε ὁ μπακάλης, ξέρω ὅτι ὁ δὸς ὁ κόσμος λέει, τίποτε περισσότερο τίποτε λιγώτερο...

Ὁ ἀμαξῆς τινάχτηκε και τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

—Μὰ τὴν ἀλήθεια ναί, κύρ' Ζερόμ, πρόσθεσε ὁ μπακάλης πού ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τῶν ματιῶν τοῦ ἀμαξῆ κατὰλαβε τὴν ψυχικὴ ἀγωνία πού τὸν κατεῖχε. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ξανάπε, ἂν πιστέψῃ κανένας ὅτι λένε ἔξω...

—Καὶ τί λένε ἔξω; πετάχτηκε ὁ ἀστυνομικὸς ἐπεμβαίνοντας στὴ συζήτηση.

—Λένε ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν και θύματα.

—Ποῦ; ἔκαμε ὁ Φλαμανδῶς.

Ἡ Φραγκίσκα κλονίστηκε ἀφίνοντας μιά ὅλο ἀγωνία κρουγὴ πού ἔπινξε τὸ λαρυγγί της, κανεῖς ὅμως δὲν σκεπτόται νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ὁ Ζερόμ ὅλο συγκίνησι κι' ὁ ἴδιος μόλις μποροῦσε νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ χάμω.

Ὁ χωροφύλαξ Φλαμανδῶς πού πρῶτα βιάζονταν νὰ φύγῃ, ἄφησε τοὺς δύο δύστυχους ὑπηρετές τοῦ κόμητος ντὲ Μοράν νὰ προσπαθοῦν νὰ καθήσουν κάπου γιὰ νὰ μὴν πέσουν και τράβηξε μὲ οἰκειότητα τὸν μπακάλη πὸ πέρα:

—Ὅπως φαίνεται, σεις ἐξέρετε περισσότερα ἀπ' ὅσα μοῦ εἶπατε, τοῦ ψιθύρι-

σέ μὲ χαμηλὴ φωνή.

—Ἐ... νά...

—Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, πρέπει νὰ μοῦ πῆτε ὅσα ξέρετε... ὅλα ὅτι ξέρετε...

—Ναί, ἀλλὰ δὲν ἤθελα, ξέρετε, νὰ λυπηθῶ τὴν κυρὰ Φραγκίσκα και τὸν κύρ' Ζερόμ.

—Μιλάτε σιγὰ τότε!

—Ἐ, λοιπὸν, ἔκαμεν ὁ παντοπώλης μὲ τόνον ἐμπιστευτικόν, εἶνε θεθαίωμένον ὅτι ἔχουμε θύματα...

Τράβηξε πὸ μέσα τὸν συνομιλητὴ του και συνέχισε, φροντίζοντας νὰ χαμηλώνῃ ὁλόενα τὴν φωνή του:

—Φρικτὸ πρᾶμμα, κύριε ἀστυφύλακα, ἡ δυσωδία πού ἔβγαίνει ἀπ' τὰ ἐρείπια!

—Τί δυσωδία;...

—Μάλιστα, κύρ' ἀστυφύλακα, μιά δυσωδία σὰν ἀπὸ καμένα κρέατα, ἐπανέλαβε ἀνατριχιάζοντας ὁ παντοπώλης.

Ὁ Φλαμανδῶς δὲν μίλησε μὰ ἡ ματιά του ἔδειχνε πῶς τὸ νέο αὐτὸ δὲν τὸν ἐξέπληττε καθόλου.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Ζερόμ πλησίασε σιγὰ-σιγὰ χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ κοντὰ στοὺς δύο συνομιλητάς και ἀκούοντας τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ παντοπώλου:

—Χριστέ και Παναγιά! τί λέτε αὐτοῦ πέρα; ἔκαμε ἀναπνεύοντας.

—Δυστυχῶς, κύριε Ζερόμ, εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια...

—Βλέπετε, διέκοψε ὁ Φλαμανδῶς, ὅτι τὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ δικαιώνουν ἑκείνα πού σὰς ἔλεγε ὁ κ. Ταρντιέ, ἂ! τί νὰ σὰς πῶ, εἶνε σπουδαῖος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος αὐτοῦ πού σὰς ἀνέκρινε!...

Ὁ δύστυχος ἀμαξῆς τάχασε κυριολεκτικῶς και ἔμεινε λίγες στιγμὲς σὰν ἀποβλακωμένος. Ζητοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸ πού πῶς μπορεῖ νὰ γελιῶνται οἱ ἄλλοι...

Ὁ φίλος του ὅμως παντοπώλης κουδωντάς μὲ ἀληθινὴ θλίψη τὸ κεφάλι, συνέχισε μὲ χαμηλὴ φωνή:

—Αὐτὸς πού μοῦ τὰ εἶπε ἔχει κουβεντιάσει μὲ τὸν ἀξιωματικὸ και πολλοὺς πυροσβέστες και τὰ ξέρουν καλά αὐτὰ ὅλοι τους αὐτοί!...

—Τέλος πάντων! Θὰ ἰδοῦμε, θὰ ἰδοῦμε! ἔκαμεν ὁ Φλαμανδῶς πού ἔκρινε ὅτι ἔπρεπε ν' ἀτελειώσῃ πιά αὐτὴ τὴν θλιθερὴ συζήτηση. Καὶ δειχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό του τὴν Φραγκίσκα, εἶπε στὸν Ζερόμ:

—Καὶ κατὰ τὴν γνώμη μου, πρέπει νὰ προσέξῃς μὴν τὸ μὲθῃ ἡ δύστυχη αὐτὴ γυναῖκα. Ἀφῆσε τὴν στὴν ἀγωνία της... Θὰ ἔρθῃ πάντα μιά ὥρα πού θὰ μάθῃ τὴν συμφορά. Κι' ὅπως εἶπαμε, θὰ μείνεται ἐδῶ. Σὺμφωνοι;

—Μάλιστα, κύρ' ἀστυφύλακα, ἀπεκρίθηκε ὁ Ζερόμ, τρέμοντας σὺγκορμος.

—Ἐδῶ λοιπὸν θὰ στείλῃ νὰ σὰς ζητήσῃ ὁ κ. Ταρντιέ, ὅταν τὸ κρίνῃ κατὰλληλο.

Ὁ ἀμαξῆς κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά και ὁ ἀστυφύλακας ἀποχαιρετώντας τους ἕναν-ἕναν, εἶπε στὴ Φραγκίσκα καθὼς τῆς ἔσφιγγε τὸ χέρι:

—Ἐλα, καλὴ μου γυναῖκα, κάμε λίγο κουράγιο. Τί διάλογο! πρέπει νὰ γίνεται κανένας λογικὸς στὸ κάτω-κάτω.

—Ἀχ! κύριε, τί φρικτὸ δυστύχημα! ἐπιθύρουμε μὲ λυγμούς ἡ Φραγκίσκα.

—Ἐ! μάλιστα, τὸ παραδέχομαι, εἶνε δυστύχημα και δυστύχημα μεγάλο. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ πῶς ν' ἀφήσῃ τὴν ἀπελπισίαν νὰ κυριεύσῃ τὸν ἑαυτὸ

σου. Σκέψου ὅτι εἶσαι και σὺ μητέρα, κι' ἔχεις παιδιὰ και ἄντρα πού σ' ἀγαποῦν κι' ἔχουν τὴν ἀνάγκη σου, ὅπως μοῦ εἶπες...

Κι' ὁ Φλαμανδῶς εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴς ἐπιδοκιμαστικὲς χειρονομίες πού τοῦκαμαν ὁ Ζερόμ κι' ὁ παντοπώλης γιὰ αὐτὰ πού εἶπε στὴν ἀπληπισμένη παραμάνα, θγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ παντοπωλεῖο λέγοντας:

—Θὰ φροντίσω νᾶρθω κι' αὐριο νὰ σὰς ἰδῶ, ἂν δὲν μπορέσω ὅμως αἰγουρα θάρρῶ σὲ λίγες μέρες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

Ὁ ἰδιαιτέρως χωροφύλαξ τοῦ γραμματέως τῆς ἀστυνομίας Φλαμανδῶς, δὲν εἶχε ἄδικο ὑποθέτοντας πῶς ἴσως και νὰ μὴ μποροῦσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἄλλη μέρα τοὺς δύο δύστυχους ὑπηρετές τοῦ κόμητος ντὲ Μοράν πού ἀφήκε στὸ παντοπωλεῖο τῆς συνοικίας των.

Ὅταν ἀργὰ τὴν νύχτα γύρισε στὸ ἀστυνομικὸ κατάστημα, βρῆκε ἐκεῖ ὁλο τὸν κόσμο ἀναστατωμένο ὥστε νὰ ἀπ' τὴς κακὲς εἰδήσεις πού ἔφθαναν ἀπ' τὴς διάφορες συνοικίες ὅπου ὁ στρατὸς δὲν εἶχε ἀκόμη κατορθῶσει νὰ νικήσῃ τοὺς ἐπαναστάτες πού ὑπερήσπιζαν μὲ λύσσα τὰ ὁδοφράγματα τους.

Ὅταν μὲ τὸ κανόνι κατάρθωναν νὰ τοὺς ἐκτοπίσουν ἀπὸ μιά θέσι, ἔκείνοι ὑποχωροῦσαν σὲ ἄλλη χωρὶς ὅμως και ν' ἀποσυντεθοῦν οἱ τάξεις τους.

Τὸ ἴδιο συνέβη και μὲ τὴν ὁμάδα τῶν ἀνταρτῶν πού στὴν συνοικία τοῦ Ἁγίου Δομνίκου συναντήθηκε μὲ τὸν κόμητα ντὲ Μοράν πού μόλις εἶχε σωθῇ μέσ' ἀπ' τὴς φλόγες τοῦ μεγάρου του και μὲ ρούχα κουρελιασμένα και καμένα θάδιζε σὰν τρελλὸς χωρὶς νὰ ξέρῃ πού πῆγαινε. Ἀναγκασμένη ἡ ὁμάς αὐτὴ νὰ ὑποχωρήσῃ, ὅταν τὸ ὁδοφράγμα πού ὑπεστήριζε ἐξετέθη στὸ πῦρ τοῦ πυροβολικοῦ μετατοπίσθηκε λίγο πὸς κάτω και παρέσυρε μαζί τῆς και τὸν κόμητα ντὲ Μοράν πού τὸ παρουσιαστικὸ του φανέρωνε ἕνα σύντροφο πού ἐργάσθηκε καλά ὅλη μέρα.

Ἐξαντλημένος ὅμως ὁ κόμης ντὲ Μοράν ἀπ' τὴς τόσες συγκινήσεις και τὴν κούρασι, δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ περισσότερο και μόλις ἔφθασε στὸ πρῶτο ὁδοφράγμα πού βρέθηκε μπροστά του, σωριάστηκε σὰν ἀνίσθητος πίσω ἀπὸ κάτι πέτρες πούχανε ξεσκάψει οἱ ἐπαναστάτες.

Δὲν πέρασαν ὅμως πολλὰ λεπτά ἀπ' τὴ στιγμή πού ἐγκατεστάθηκαν στὸ ὁδοφράγμα αὐτὸ, ὅποτε μιά θόμβα πού ἔσκασε λίγα μέτρα πὸς πέρα τοὺς σκέπασε μὲ καπνοὺς, χῶματα και διάφορα συντρίμια.

Δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε! ἐδῶ περισσότερο, σύντροφοι, φώναξε κάποιος πού φαινόταν ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ὁδοφράγματος. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σκοτωθῶμε ἀπ' τὴς θόμβες πού μᾶς ρίχνουν οἱ ἀχρεῖοι αὐτοί!

—Ἐχεις δίκιο Γκυγιό! οἱ ὑπερασπιστὰς τῆς πατρίδος πρέπει νὰ φυλάγουν τὴ ζωὴ τους!

—Καλὰ λές, Λαρντιέ, ἂν μᾶς σπάσουν κανένα χέρι πῶς θὰ βγάζουμε τὸ ψοφί μας!

ΞΩ ἀπὸ τὸ ἀδμαντοπωλεῖο τοῦ Ροῦντολφ Γκόσμπαχ, σταμάτησε ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο. Μιά κομψὴ κυρία πού κατέβηκε ἀπ' αὐτὸ, διευέθυνε πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ καταστήματος. Φοροῦσε ἕνα καφέ ταγεράκι μὲ μιά γκρι ἀρζαντὲ ρενάρ και εἶχε θάλει στὸ ξανθὸ της κεφάλι, μὲ μεγάλην ἐπιμέλεια μιά μοντέρνα τόκα. Ἀνοῖξε τὴν πόρτα και προχώρησε πρὸς τὴν ἐσωτερικὴ προθήκη. Ὁ ὑπάλληλος τὴν ὑποδέχθηκε μ' εὐγένεια:

—Τί ἐπιθυμεῖ ἡ κυρία;

Ἡ ἀγνωστὴ τράβηξε τὴ γούνα της ἀπὸ τὸ λαμὸς τῆς και κάθησε στὴ μικρὴ πολυθρόνα. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα ἀρωματισμένον τσιγάρο, πού ἀφοῦ τῆς τὸ ἔδωκε ὁ ὑπάλληλος, εἶπε:

—Θὰ ἤθελα νὰ δῶ μερικὰ μπριγιάν σὲ δαχτυλίδια.

—Εὐχαρίστως, κυρία.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα τῆς παρουσίασε μέσα σὲ μιά μαρὴ βελουδένια θήκη μιά σειρὰ ἀπὸ ἀκριβὰ κοσμήματα. Ἡ κυρία τὰ περιεργάσθηκε ἀδιάφορα κι' ἀπὸ τὴν ἔκφρασι πού τῇ ῖε τὸ πρόσωπό της, φάνηκε πῶς δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένη.

—Θὰ ἤθελα κάτι καλύτερο, εἶπε.

—Παρντὸν μιά στιγμὴ, ἐπρόφερε ὁ ὑπάλληλος και χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ καταστηματοῦ. Τότε παρουσιάσθηκε ὁ Ροῦντολφ Γκόσμπαχ μὲ τὸ μέτριο ἀνάστημά του και τὰ γκριζὰ του μαλλιά. Ἐκαμε μιάν ὑπόκλισι μπροστὰ στὴν κομψὴ κυρία.

Σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω, παρακαλῶ;

—Ἦθελα κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ. Αὐριο ἔχω τὰ γενέθλιά μου και ὁ ἄντρας μου θέλει νὰ μοῦ κάμῃ δῶρο ἕνα μεγάλο μπριγιάν. Ἐπειδὴ ὅμως εἶνε ἀπαραίτητος μὲ τὴν ἐργασία του, μοῦ ἀνέθεσε τὴν ἐκλογή.

—Πολὺ φυσικὰ. Ἀλλῶστε οἱ ἄνδρες δὲν ἔχουν τόσο λεπτὸ γοῦστο, ἔστω

κι' ἂν ἔχουν ὅσον καιρὸ θέλουν γιὰ νὰ διαλέξουν ἕνα κοσμημα. Ἐχω γιὰ σὰς τὸ μεγαλύτερο μπριγιάν τῆς Εὐρώπης. Χθὲς μόλις τὸ παρέλαβα και δὲν ἐπρόφθασα ἀκόμη νὰ τὸ παραδώσω στὰ θησαυροφυλάκια τῆς Τραπεζῆς. Θὰ σὰς τὸ δείξω ἀμέσως.

Ἐπεκρίθη κι' ἀφοῦ μπῆκε στὸ γραφεῖο του και πήρε μέσα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιό του μιάν ἀσημένια θήκη, τὴν ἀνοῖξε και ἔδωσε στὴν κυρία ἕνα μεγάλο μπριγιάν πού ἦταν δεμένον ἐπάνω σ' ἕνα κομψὸ πλατινὲ δαχτυλίδι.

—Πῶς σὰς φαίνεται, κυρία;

Ἡ ἀγνωστὴ ἄφησε νὰ ξεχυθῇ στὸ πρόσωπό της μιά λάμψις θαυμασμοῦ και χαρᾶς.

—Θαυμάσιο, εἶπε μὲ τὴ μουσικὴ φωνή της και κυττώντας ἀχόρταγα τὴν πολυτίμη πέτρα. Εἶνε ὅτι πρέπει. Καὶ ποῖα εἶνε ἡ τιμὴ του, κύριε Γκόσμπαχ;

—Κυρία μου, ὅπως βλέπετε, πρόκειται γιὰ ἕναν πραγματικὸ θησαυρὸ και θὰ ἦταν δίκαιο νὰ πληρωθῇ μὲ 800 χιλιάδες μάρκα. Ὅταν πρόκειται ὅμως νὰ στολίσῃ τὸ ἀδρό σας χέρι, τότε ἡ ἀξία του μπορεῖ νὰ πέσῃ κατὰ 50 χιλιάδες.

—Πολλὰ, πάρα πολλὰ, κ. Γκόσμπαχ! εἶπε ἡ κυρία, ζαρώνοντας τὰ χεῖλη. Τὸ πράγμα θὰ ἦταν συζητήσιμο, ἂν τὸ πῶς περιστρεφόνταν τοὐλάχιστον στὶς 650 χιλιάδες. Τί λέτε ἐσεῖς γι' αὐτὸ;

Ἡ ἀρχὴ τοῦ καταστήματος μου εἶνε νὰ μὴ φαῖδωμαι ὀρισμένων κοντυλιῶν, προκειμένου νὰ ἱκανοποιῶ τὰ γοῦστα τῶν πελατῶν μου. Σὺμφωνοι, κυρία.

Ἡ ἀγνωστὴ σηκώθηκε κι' ἀνοίγοντας τὴν τσάντα της, ἔδωσε στὸν κοσμηματοπώλῃ μιά κάρτα, πού ἐπάνω της ἦταν τυπωμένο «Κυρία Ἐλίσα Μιγχογερ, Λεωφόρος Χάγκς 327».

—Ἄν εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ φέρετε τὸ κοσμημα στὸ σπίτι μου...

—Μεγάλῃ μου τιμῇ, κυρία, πού μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξυπηρετήσω τὴν

σύζυγο τοῦ διασήμου φρενολόγου κ. Μιγχογερ.

Ἡ κυρία ἐπρόσφερε τὸ χέρι της και ὁ κοσμηματοπώλης τῆς τὸ φίλησε, κάνοντας μιάν ὑπόκλισι.

—Ὁρεβουάρ, κ. Γκόσμπαχ, αὐριο τὸ πρῶτὸ στὶς 11 ἀκριβῶς θὰ σὰς περιμένω.

—Μείνεται ἡσυχη, κυρία. Ὁρεβουάρ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ, στὶς ἑντεκα παρὰ τέταρτο, χτυποῦσε ἡ πόρτα τοῦ μεγάρου, στὸν πρῶτον ὄροφο τοῦ ὁποίου ἦταν ἡ κλινικὴ και στὸν δεῦτερο ἡ κατοικία τοῦ καθηγητοῦ Μιγχογερ.

Ὁ θυρωρὸς, πού ἀνοῖξε σὲ μιά ξανθὴ κυρία, τὴν ὡδήγησε στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου του, ἐπειδὴ ἐκεῖνη εἶχε ἐκδηλώσει τὴν ἐπιθυμία νὰ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως στὸν φρενολόγο.

Ὁ καθηγητὴς σηκώθηκε και τῆς φίλησε τὸ χέρι:

—Σὲ τί ὀφείλεται ἡ τιμὴ τῆς ἐπισκέψης σας, κυρία;

Στὸ λυπημένο πρόσωπο τῆς ἐπισκέπτριας διεγράφη μιά κάποια ἀνακούφισις και εἶπε στὸν καθηγητὴ, καθὼς ἐκάθησε στὴν πολυθρόνα πού τῆς ὑπέδειξε ἐκεῖνος ἀπέναντι στὸ γραφεῖο του.

—Κάποιο ἀτύχημα πού συνέβη στὸν ἄντρα μου μὲ κάνει νὰ καταφύγω στὴν ἱκανότητά σας. Εἶμαι ἡ γυναῖκα τοῦ ἀδμαντοπώλου Ροῦντολφ Γκόσμπαχ. Ὁ ἄντρας μου πρὸ ἡμερῶν ἀρχισε νὰ γίνεται ἀνήσυχος, σὲ σημεία πού ἔπαψα πιά νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴ λογικὴ του.

—Τί συμπτώματα παρουσιάζει ἡ περίπτωση;

—Θὰ σὰς πῶ. Ἐχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι δίνει σὲ διαφόρους πελάτες κοσμήματα και πηγαίνει κατόπιν και τοὺς ἐνοχλεῖ ζητώντας τους τὴν ἀξία τῶν κοσμημάτων τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε ποτὲ παραδώσει. Θεέ μου! εἶνε φρικτὸ.

Κύτταξε τὸ ρολογάκι τοῦ χεραιοῦ τῆς.

—Σὲ πέντε λεπτά τὸν περιμένω νὰ ἔρθῃ ἐδῶ. Ὁ μόνος τρόπος πού ἐναπόμεινε γιὰ νὰ κατορθῶσιν νὰ τὸν πείσω νὰ σὰς ἐπισκεφθῇ, χωρὶς φυσικὰ νὰ τοῦ ἀναφέρω τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως, ἦταν νὰ τοῦ πῶ πῶς τὸ ὀφείλεται ἕνα μεγάλο ποσὸν γιὰ ἕνα κοσμημα πού ἀγοράσατε.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε βγάλεϊ τὸ καπελλάκι και τὰ γάντια της και τὰ εἶχε ἀκουμπήσει ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ γιαιτροῦ.

—Νὰ εἰστε θεθαία πῶς θὰ ἐπιμεληθῶ τῆς ἀσθενείας τοῦ συζύγου σας, κυρία μου, καί...

Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου χτύπησε και παρουσιάστηκε ἡ μορφή τοῦ ὑπηρετῆ:

—Ὁ κοσμηματοπώλης κ. Γκόσμπαχ ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ τὸν δόκτορα.

—Ἄς περιμένῃ δύο λεπτά, ἐπρόφερε μὲ κάποιαν ἀγωνία ἡ ξανθὴ κυρία.

—Ναί, ἂς περιμένῃ στὸ σαλονάκι, ἐπανάλαβε ὁ καθηγητὴς.

Ὅταν ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του ὁ ὑπηρετὴς, ἡ κυρία παρακάλεσε τὸν φρενολόγο:

—Ἐπιτρέψατέ μου νὰ τὸν δῶ προτὸν τὸν κρατήσετε γιὰ τὴν θεραπεία, γιαιτρέ.

Σηκώθηκε ἀφίνοντας τὰ πράγματά της ἀπάνω στὸ γραφεῖο κι' ἀφοῦ ρώτησε πού βρισκόταν τὸ σαλονάκι, μὴ κε μέσα σ' αὐτὸ και ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ὁ ἀδμαντοπώλης τῆς φίλησε τὸ

χέρι κι' έβγαλε από την έσωτερική τσέπη του σακκακιού του την θήκη με το περίφημο μπιργιάν.

—Βλέπω ότι είστε συνεπέσιμος στα ραντεβού σας, κ. Γκόσπαχ. Σας ευχαριστώ πολύ. Έπιτρέψατέ μου να το δείξω στον άντρα μου. Παρντόν μια στιγμή.

—Σας παρακαλώ, αγαπητή μου, κυρία...

Έκείνη ξαναγύρισε στο γραφείο του γιατρού, πήρε τα πράγματά της, και αφήνοντας την διεύθυνσή της, παρεκάλεσε τον καθηγητή να την κρατά ενημέρη για την κατάσταση του συζύγου της.

★
Μόλις έφυγε η κυρία, ο καθηγητής χτύπησε το κουδούνι και όταν παρουσιάστηκε ο υπρέτης, του είπε να οδηγήσει τον κοσμηματοπώλη στο γραφείο του.

—Καλημέρα σας, κ. καθηγητά, είπε χαμογελώντας. Ασφαλώς θα μείνατε κι' έσεις ικανοποιημένος από την έκλογή της συζύγου σας, δεν είναι έτσι; Είπε ο κοσμηματοπώλης, μόλις αντίκρισε τον γιατρό. Τό μπιργιάν που έδωσε λέξε, είχε από τα καλύτερα που υπάρχουν στον κόσμο.

—Ναι, ναί... βέβαια... μουμύρισε ο γιατρός. Ποιά είναι η αξία του;

—Έκλεισε στην τιμή των 650 χιλιάδων μάρκων με την αξιότιμη κυρία σας.

—Α! έτσι;... Μα τί πράγματα είναι αυτά που λέτε, κ. Γκόσπαχ, έσεις, ένας λογικός άνθρωπος;

—Ο άλλος δεν μπορούσε να καταλάβει.

—Γιατί; Είναι πολλά; Επρόφερε με δισταγμό.

—Μά, βρε αδερφέ, για ποιο μπιργιάν μου μιλάτε; Αυτά είναι πράγματα που δημιουργεί η φαντασία σας, δεν το καταλαβαίνετε, λοιπόν;

—Ασφαλώς θα άστειεύεστε, κ. καθηγητά. Πρό όλγλου το παρέδωσα στη σύζυγό σας.

—Ο γιατρός αγρίεψε:

—Σας λέω πως όλα αυτά είναι φαντασίες και τίποτε άλλο! Πρώτα-πρώτα δεν είμαι παντρεμένος! Βλέπετε πως όλα αυτά είναι φαντασιοπληξίες;

—Ο Γκόσπαχ τότε έλασε την ύπομονή του κι' άρχισε να φωνάζει:

—Αυτό είναι απάτη! Απάτη προμελετημένη! Θά σας καταγγείλω άμέσως στην αστυνομία! Θέλω το μπιργιάν μου!

Και σηκώθηκε να φύγει.

Έν τω μεταξύ, όμως, ο γιατρός είχε χτυπήσει το κουδούνι και μέσα στο γραφείο παρουσιάστηκαν δυο πανύψηλοι νοσοκόμοι. Ο κοσμηματοπώλης άρχισε να τους χτυπά, καθώς του επιτίθενταν την έξοδο.

—Υστερα από λίγα λεπτά, ο Ρούντολφ Γκόσπαχ βρισκόταν κλεισμένος σ' ένα κελλί, έσπλωμένος σ' ένα λαστιχένιο κρεβάτι και άναίσθητος από μιάν ένεση που έφερνε ύπνο.

★
Όταν είδε ο καθηγητής πως ύστερα από δεύτερη και τρίτη πρόσκληση, δεν κατώρθωνε να έπικοινωνήσει με την κ. Γκόσπαχ και βλέποντας εκ παραλήλου του υπολλήλου από κοσμηματοπώλη, ο οποίος διεθεβαίωσε πως ο κ. Γκόσπαχ δεν ήταν παντρεμένος, τότε μόνον κατάλαβε το μέγεθος της απάτης μέσα στην οποία είχε μπερδευτεί το τίμιο όνομά του. "Αθελά του,

Ο 14ος ΠΡΟΣ-ΚΕΚΛΗΜΕΝΟΣ

Τό τακτικό δήγημα
του ΜΑΡΙΝΟ

ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΑ σ' όλους τους φίλους και γνωστούς που κατοικούν στις γειτονικές ειλές, αλλά δεν θήκα κανέναν που να μπορεί νάρθ: ο ένας είν' έξω, γιατί είναι καλεσμένος σε γεύμα, ο άλλος είν' άρρωστος, ο άλλος θα πάει στην πόλη... Συνεπώς δεν μπορούμε να υπολογίσουμε σε κανέναν απ' αυτούς. Για να φέρουμε κανέναν από τις Βρυξέλλες δεν πρέπει καν να το σκεφθούμε, γιατί θαπρεπε να πάρη άεροπλάνο για να προφτάση. Και δεν μπορούμε να παρακαλέσουμε κανέναν να φύγη, γιατί όλοι είνε πρόσωπα καθώς πρέπει και που τά θέλει ο κύριος ύπουργός.

—Τότε πως να κάνωμε για να διορθώσωμε το κακό; Καλά για τον ύπουργό, αυτός δεν παύει στις προλήψεις, αλλά η κυρία... που είναι γεμάτη προλήψεις και θά προτιμούσε να τους διώξη όλους παρά να καθήση στο τραπέζι με δέκα τρείς...

—Ο Μωρίς Φοσιέ κύτταζε τη γυναίκα του με ένα θλέμμα γεμάτο άγωνία και έπεσε θάρους σε μιά καρέκλα, ριχνώντας άνάμεσα στις παλάμες του το κεφάλι του με απόγνωση.

—Πάει κι' άλλη μιά ευκαιρία χαμένη... μουμύρισε. Δεν έχει παράσημο ούτε κι' αυτή τη φορά!

—Η Μπέρτα ακούμπησε το λευκό και παχού...

—Μην κινηθής όποιος θέλει να ζήσει.

—Ο χέρι της έπάνω στο κεφάλι του σαν νάθελε να τον προστατεύσει.

—Θάρρος... κάποιος άγιος θά μάς προστατεύσει, του είπε.

—Άλλα κατά βάθος κι' η καλή κυρία Φοσιέ δεν ήταν αισιόδοξη πως θαέρισκαν κάποια λύση στην προκειμένη δύσκολη περίπτωση. Σιγά-σιγά απομακρύνθηκε από την Ισόγειά αίθουσα της ειλάς και έβηκε στον κήπο για ν' άναψήνι λίγο καθαρόν άέρα. "Ενοίωσε κάτι να την πνίγη. Εύλογημένο γεύμα! Μά ποιος μπορούσε να φαντασθί πως, την τελευταία στιγμή, ένας από τους δέκα τέσ-

είχε γίνει συνεργός σε μιά κλοπή εις βάρος ενός τίμιου έμπορίου, όπως ο Ρούντολφ Γκόσπαχ. Και είδοποίησε άμέσως την αστυνομία.

★

—Υστερα από έξη μήνες σ' ένα ταξίδι του στο Παρίσι, ο άδοξοκοσμηματοπώλης Γκόσπαχ είδε στην αίθουσα του ξενοδοχείου «Σουπεριονιτέ» την άγνωστη ξανθή κυρία και την κατέδωσε στον σκοπό άστυφύλακα που έκοβε βόλτες στο πεζοδρόμιο.

—Η άνάρκριας έφερε εις φώς ότι η άρραία εκείνη γυναίκα ήταν χήρα του πρεσβευτού της Τσεχοσλοβακίας στο Βερολίνο. Τά διάφορα όμως ναρκωτικά που έπαιρνε μετά τον θάνατο του συζύγου της, της είχαν δημιουργήσει μιά ψυχική άνωμαλία. Είχε γίνει κλειπτουμένη. Την έκλεισαν σ' ένα ψυχιατρείο, όπου σκοτώθηκε πέφτοντας από το παράθυρο, ύστερα από μιά δυνατή κρίση

KONPANT NTHA

σερις προσκεκλημένους θά έλειπε; Μ' αυτή την άδυστηρή σκέψη, πήρε ένα δρομάκι σκεπασμένο με κισσό, ως που έφθασε στη σιδερένια έξωπορτα. Στάθηκε εκεί, άνοιξε την πόρτα και κυττούσε το δρόμο μηχανικά.

Για μιά στιγμή τότε αντίκρισε κάποιον που καθόταν έπάνω σ' έναν χαμηλό τοίχο και που έτρωγε κάτι. Τον παρατήρησε προσεκτικά: θά ήταν ως τριανταπέντε χρόνων και παρ' όλο που δεν ήταν καλοντυμένος, έν τούτοις είχε μιά φυσιογνωμία άρκετά εύγε-νική.

—Συγγνώμη, κύριε θέλετε να μπητε μιά στιγμή στον κήπο; Έχω να σας ζητήσω κάτι... του είπε η κυρία Φοσιέ, που νόμισε πως θήρκε μιά σωτηρία λύση.

—Ο άγνωστος έπήδησε από τον χαμηλό τοίχο και πηλίσασε.

—Αν σας προσκαλούσα σε γεύμα, στη ειλά μου, θά δέχοσαστε;

—Δεν ξέρω...

—Δεχόμενος την πρόσκλησή μου, θά έδναζατε τόσο έμένα όσο και τον άνδρα μου τον Μωρίς Φοσιέ από μιά πολύ δύσκολη θέσι.

Και με άλλα λόγια του έξηγησε το γεγονός.

—Όστε, λοιπόν, έγώ πρέπει να συμπληρώσω τον δέκατο τέταρτο συνδιατημόνα στο τραπέζι του ύπουργού της Δικαιοσύνης! Θεέ μου! Μά είναι πάρα πολύ για μένα!

—Δέχεσθε, λοιπόν;

—Βεβαίως.

—Ευχαριστώ... θά σας δείξωμε κατόπιν την εύγνωμοσύνη μας. Θά παρουσιασθίτε ως έξάδελφός μας περαστικός από τον τόπο μας και άνθρωπος με λίγα λόγια. Και σαν τελειώσωμε το γεύμα, θά φύγετε. Θά όνομά-ζεσθε...

—Λοι! Βινιάλ!, συνετήλησε ο έξενος.

—Πολύ καλά, άκολουθήστε με, γιατί θέλω να σας παρουσιάσω στον άνδρα μου, ο οποίος έλπίζω πως θά σας δεχθί. Έπίσης έλέπω πως έχετε σχεδόν το ίδιο άνάστημα και ένα από τα δυο του φράκα θά σας πηγαίνει πολύ καλά.

—Ο κύριος Φοσιέ δέχθηκε τον εξέδελφο Βινιάλ και τον παρουσίασε άκόμη και στον ύπουργό.

Τό γεύμα πέρασε με χαρά και ο Μωρίς με λοχή ματιά και χαμόγελα προς τη γυναίκα του την εύνοιστούσε για την καλή της ιδέα.

—Έτσι έδειχνε πως είχε σωθί η κατάσταση, όταν για μιά στιγμή, ο άγνωστος προσκεκλημένος σηκώθηκε με μιά κίνηση ανθρώπου που θέλει να κάμη πρόποσι και είπε:

—Αξιωματικές κυρίες, έξοχώτατε κύριε ύπουργε και κύριοι! Καθώς θά έχετε αντίληψη, έγώ είμαι ένας άνθρωπος με λίγα λόγια, αλλά δεν μπορείτε να φαντασθίτε πόσο ταχύς είμαι στις αποφάσεις μου. Και ίδου ή απόδειξίς...

Και με μιά κεραυνόβολο κίνηση, τράβηξε ένα πιστόλι από την τσέπη του και σκοπεύοντας άργά έναν έναν από τους προσκεκλημένους, τους διέταξε:

—Μά μην κινηθής όποιος θέλει να ζήση! Οι κύριοι άς μου ρίξουν έπάνω στο τραπέζι το περιεχόμενο των πορτοφολιών τους και οι κυρίες τά κοσμήματά τους! Σας είδοποιώ πως στην παραμικρή κίνηση, θά πυροδολήσω.

Μιά θαθεία σιωπή φέσου άπλώθηκε στην αίθουσα. "Υστερα, ο ύπουργός είπε με φωνή ταργαμένη:

—Κύριε, αν πρόκειται για άρτείο, σας είδοποιώ πως είναι κάκιστο και σας παρακαλώ να τό σταματήσετε.

—Ο Βινιάλ χαμογέλασε.

—Κυτίο-τε τά πρόσωπα του ζεύγους Φοσιέ, άπήντησε και θά πιστήτε άμέσως ότι πρόκειται για πραγματικότητα.

Πράγματι η Μπέρτα, κάτωχρη σαν πτώμα, έπεφτε λιποθύμη σε μιά καρέκλα και ο άνδρας της ήταν άνικανος να προφέρη έστω μιά λέξη.

Τότε όλοι έσπευσαν να ύπακούσουν, και άμέσως άρχισε μιά όρση από χρήματα και κοσμήματα γύρω από τον Βινιάλ, που με τό άριστέρο χέρι τά μάζευε και τά έβαζε στην τσέπη του.

Σαφηνά άντήχησε στην αίθουσα στριγγιλάρικα ή φωνή του κυρίου Φοσιέ:

—Για τό Θεό, Ζαΐξερ, μη πυροδοτήση!

Με μιάν άπότομη κίνηση, ο Βινιάλ στράφηκε πίσω του, ψάχνοντας για να σκοπεύση τον νέο έχθρό του, με τό πιστόλι, αλλά ο άλλος τον άπειλούσε με τό δικό του παραμεινόντας άθέατος.

—Ένας πυροβολισμός άντήχησε και ο Βινιάλ σωριάστηκε έπάνω στο τραπέζι αιμόφυρος.

Τότε ο κύριος Φοσιέ άρπαξε ένα μπουκάλι και χτύπησε τον κακοποιό στο κεφάλι.

—Έγχε, κύριε Φοσιέ!, φώναξε ο ύπουργός. Βλέπω πως είστε ένας άνθρωπος με θάρρος και πνεύμα. Θά σας έχω όπ' όψει μου μόλις έπιστρέψω στην πρωτεύουσα.

Λίγο άργότερα οι υππρέτες έπαιρναν τό πτώμα του δέκατου τέταρτου προσκεκλημένου για να τό θάψουν.

MAPINO

Τό δαχτυλίδι Της Βασιλίσσης

16ον

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ
ΤΟΥ

Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

αφήστε τά πράγματά σας για να θεβαιωθείτε ότι δεν σας έκλεψαν τίποτα. Έδώ είναι τά όπλα σας. Οι δυο εκείνες καμήλες είνε φορτωμένες με τά κιβώτιά σας που θήρκαμε στα σήλαια. Δεν τά άνοιξαμε και δεν ξέρουμε τί περιέχουν. Οι δυο άλλες καμήλες είνε φορτωμένες με την άμοιβή που σας έδωσε ή Κόρη Βασιλέων. Οι άλλες καμήλες είνε φορτωμένες με τρώφίμα, κι' άλλες δυο καμήλες είνε ελεύθερες για βοηθητικές. Έμπρός τώρα!

—Ανεθήκαμε στις καμήλες και ξεκινήσαμε για τό μυστικό μονοπάτι.

—Ξέρετε, γιατρέ, ψιθύρισε ο Χίγκς μ' ένθουσιασμό. Έκεί μέσα στα κιβώτια κρύβονται οι καλύτεροι άρχαιολογικοί θησαυροί της Μούρ. Μην άργοπορούμε λοιπόν να φύγωμε μήπως τό μετανοήσουν κι' άνοιξουν τα κιβώτια.

Τό στόμιο της μυστικής διόδου θεήκαμε τον Ίωσια που μάς περίμενε.

—Χαίρετε, τυχοδιώκτες, είπε. Σας εύχομαι καλό ταξίδι. Και σε σένα, ό "Ορμ, θέλω να μεταβιδάσω ένα μήνυμα της Κόρης Βασιλέων. Μου είπε να σου πώ ότι ή έδώ παρουσία σου θά σου δίδαξε ένα καλό μάθημα, ότι δηλαδή στο μέλλον δεν πρέπει να πιστεύης ότι κάθε γυναίκα που σε χρησιμοποιεί για τους σκοπούς της, τρελλαίνεται κι' όλος για σένα. Άγριο τό θράδυ και μεθαύριο τό θράδυ, σε παρακαλώ, θυμίσω την εύτυχία μας και πιές ένα ποτήρι κρασί στην ύγεια της Βάλντα

Τό ζήτημα αυτό τό έλυσε ο Ρόδερικ, παρατηρώντας ότι αν προχωρούσαμε προς βορράν ύπήρχε μεγάλη πιθανότης να συναντήσωμε τους Φούγκ. Τόν έρώτησα τί έννοούσε και μου άπάντησε ότι κατά την άναγνώρισιν του εδάφους που έκανε, αν και δεν άτήντησε κανένα, παρατήρησε ίσχη ένός μεγάλου στρατού. Αυτός ο στρατός του Μπαρούγκ, ο οποίος θά είχε περάσει από εκεί όχι άργότερα των δώδεκα ώρών.

—Ίσως να είνε μαζί κι' ή γυναίκα μου και δεν θέλω να βρεθώ πάλι στα χέρια τους.

—Μά που άράγε πηγαίνουν; ρώτησα.

—Δεν ξέρω, μά νομίζω ότι πηγαίνουν να χτυπήσουν την Μορ από κάποιο άλλο μέρος.

—Θά άκολουθήσωμε τον παλιό δρόμο, είπε ο "Ορμ.

Κατά τις δυο τά μεσάνυχτα σηκωθήκαμε και πάλιν φθάση ή αύγή είχαμε φορτώσει πάλι τις καμήλες και ξεκινήσαμε. Προχωρούσαμε γρήγορα και κατά τό μεσημέρι φθάσαμε στο ποτάμι Έμπούρε, τό όποιον περάσαμε με δυσκολία. Την ίδια εκείνη νύκτα κατασκηνώσαμε στις παρυφές του δάσους.

Είναι ένα καταπληκτικόν
άνάγνωσμα
έρωτος, περιπετειών
και μυστηρίου,
άφθάστου πλοκής και
άδιαπτώτου ένδιαφέροντος.

—Έλάτε, είπε ο άξιωματικός, και με-

Ναγκάστα και του συζύγου της. "Ελα, δεν θέλεις να μ' εύχηθής;
"Ο "Ορμ του έριξε μιά άγρια ματιά και προσπέρασε.

★
Βγήκαμε από τό στόμιο του μυστικού μονοπατιού και κατεβαίναμε προς τις πεδιάδες. Δεξιά μας άπλώνόταν ή μεγάλη πόλις Χαράμ, έρημη κι' έγκαταλελειμμένη. Ήταν φανερό ότι οι Φούγκ είχαν έγκαταλείψει την πεδιάδα. Έκεί κάτω φάνταζε ή βάση του ειδώλου των Φούγκ, ένώ τό λεονταρίσιο κεφάλι άναπαύοταν καθισμένο στην προεξοχή του γκρεμού που έδέσποζε του καμένου παλατιού της Κόρης Βασιλέων.

Προχωρούσαμε όλη την ήμέρα ως ότου ένύχτωσε κοντά στο μέρος όπου ο Σαντράχ είχε προσπαθήσει να δηλητηριάση τον Φαραώ. Με τις πρώτες σκιές του σκοταδιού ξεφορτώσαμε τις καμήλες και πάλιν άκόμα νυχτώση όλος διόλου, ο Ρόδερικ έπληξε να κάμη άναγνώρισεις του εδάφους. Σε λίγο επέστρεψε κι' άνέφερε ότι δεν είχε δή ψυχρή ζωσαν.

—Αφού γευματίσαμε, συγκεντρωθήκαμε για να αποφασίσωμε ποιο δρόμο έπρεπε να πάρωμε. Τόν δρόμο από τον όπου είχαμε έλθει στην Μορ ή να προχωρήσωμε προς βορράν από έναν άλλο δρόμο που μάς είχε ύποδείξει ο Σαντράχ, ο όποιος ήταν συντομότερος.

Τό ζήτημα αυτό τό έλυσε ο Ρόδερικ, παρατηρώντας ότι αν προχωρούσαμε προς βορράν ύπήρχε μεγάλη πιθανότης να συναντήσωμε τους Φούγκ. Τόν έρώτησα τί έννοούσε και μου άπάντησε ότι κατά την άναγνώρισιν του εδάφους που έκανε, αν και δεν άτήντησε κανένα, παρατήρησε ίσχη ένός μεγάλου στρατού. Αυτός ο στρατός του Μπαρούγκ, ο οποίος θά είχε περάσει από εκεί όχι άργότερα των δώδεκα ώρών.

—Ίσως να είνε μαζί κι' ή γυναίκα μου και δεν θέλω να βρεθώ πάλι στα χέρια τους.

—Μά που άράγε πηγαίνουν; ρώτησα.

—Δεν ξέρω, μά νομίζω ότι πηγαίνουν να χτυπήσουν την Μορ από κάποιο άλλο μέρος.

—Θά άκολουθήσωμε τον παλιό δρόμο, είπε ο "Ορμ.

Κατά τις δυο τά μεσάνυχτα σηκωθήκαμε και πάλιν φθάση ή αύγή είχαμε φορτώσει πάλι τις καμήλες και ξεκινήσαμε. Προχωρούσαμε γρήγορα και κατά τό μεσημέρι φθάσαμε στο ποτάμι Έμπούρε, τό όποιον περάσαμε με δυσκολία. Την ίδια εκείνη νύκτα κατασκηνώσαμε στις παρυφές του δάσους.

33

Κατά τὰ ξημερώματα τῆς δευτέρας αὐ-
τῆς νύχτας, ὁ Χίγκς, ποὺ ἦταν βάρδεια,
γιὰ νὰ προσέχη τὶς κα-
μῆλες, ἦλθε καὶ μετ' ἐξ-
πνήσε.

—Λυπάμαι ποὺ σὲ ξυ-
πνάω, γέρο μου, ἀλλὰ πί-
σω μας βλέπω μιὰ ἀνα-
λαμπή στὸν οὐρανὸ κι' ἐ-
νόμισα πὼς θὰ ἦθελες νὰ
τὴν ἰδῆς.

Σηκώθηκα καὶ κύτταξα.
Στὸν καθαρό, κατάσπρω
οὐρανὸ διεγράφετο εὐ-
κρινῶς τὰ βουνὰ τῆς
Μοῦρ. Ἐπάνω ἀπὸ αὐτά,
τὸ στερέωμα ἀντανάκλου-
σε κατακόκκινο.

—Πᾶμε νὰ τὸ ποῦμε
στὸν Ὄρη, εἶπα.

Ὁ Ὄρη δὲν κοιμῶταν.
Ἐκεῖνη ἡ νύχτα ἦταν ἡ
νύχτα τῶν γάμων τῆς Μα-
κίδας κι' ὁ Ὀλιβερ φαί-
νοταν πὼς δὲν εἶχε κλεί-
σει μάτι. Καθόταν σὲ μιὰ
πέτρα καὶ κυττούσε πέρα,
μακριὰ στὰ βουνὰ τῆς
Μοῦρ καὶ τὴν κατακόκκι-
νὴ ἀντανάκλασιν.

—Ἡ Μοῦρ πυρπολεῖ-
ται, εἶπε ἐπίσημα. Ὁ
Θεὸς μου, ἡ Μοῦρ πυρπο-
λεῖται.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή πλη-
σίασε ὁ Ρόδερικ.

—Οἱ Φοῦγι ἐμπήκαν
στὴν Μοῦρ, εἶπε, καὶ τὰ
ρα κόβουν τὸ λαμπρὸ τῶν
Ἀμπατί.

—Φτωχὴ Μακίδα, εἶπα
στὸν Χίγκς. Τί νὰ γίνε-
ται ἀρὰ γέ;

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ
Χίγκς, ἀλλὰ ἂν καί, ὅπως
δοιοι μας, ἀγαπούσαμε αὐ-
τὴ τὴν κοπέλλα, ὁμολογῶ
ὅτι τῆς ἀξίζει ὅ,τι παθαί-
νει.

★

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα δὲν
προχωρήσαμε ἀρκετά, γι-
ατί θέλαμε ν' ἀναπαυθου-
με ἀρκετὰ καὶ ν' ἀφήσου-
με τὶς καμῆλες νὰ τρα-
φοῦν πολὺ, πρὶν μποῦμε
στὴν ἀπέραντη ἔρημο. Τὸ
βράδυ κατασκευάσαμε σ'
ἓνα βαθούλωμα τοῦ ἐδι-
φους κοντὰ σ' ἓνα ποτα-
μῆκι ποὺ ἔτρεχε στὴ βάσι
ἐνὸς λοφίσκου. Κατὰ τὰ
ξημερώματα ξυπνήσαμε ἀ-
πὸ τὶς φωνὲς τοῦ Ρόδε-
ρικ, ὁ ὁποῖος ἦταν φρου-
ρὸς στὴν κορυφὴ τοῦ λο-
φίσκου. Τινανθήκαμε ὁρ-
θιοι κι' ἀρπάξαμε τὰ ὅ-
πλα μας.

—Τί εἶνε; Τί τρέχει;
—Νά, ἐκεῖ κάτω, εἶπε
ὁ Ρόδερικ, δείχνοντας ἓ-
να μικρὸ λοφίσκο, στὴν
κορυφὴ τοῦ ὁποίου φαί-
νοταν ἓνας μοναχικὸς ἄν-
θρωπος, καθάλα σ' ἓνα
κουρασμένο ἄλογο, ὅπως
φαινόταν.

Ὁ Χίγκς σήκωσε τὸ ὅ-
πλο του καὶ πυροβόλησε,
ἀλλὰ ὁ Ὄρη, ποὺ στεκόταν
κίονα τὴν κἀννη πρὸς τὰ
σφαίρα ἔφυγε στὸν ἀέρα.

Ὁ Κόσμος τῆς αὐτοῦ

№ 9. - ΣΕΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Ὁ ὁρος ἐκεῖ-
νος τῆς διαθήκης
τοῦ ξενιτεμένου
μακαρίτη θ ε ι ο υ
σας, ποὺ σὰς ἐπέ-
βαλε, γιὰ νὰ μπο-
ρέσετε νὰ εἰσπρά-
ξετε τὴν τεράστια
σὲ πλατινὲς δολ-
λάρια κληρονομία
τοῦ ἀπὸ τὴν Τρά-
πεζα τῆς Νέας Ὑ-
όρκης, νὰ ἐπισκε-
φθῆτε πρῶτα, μιὰ-
μιὰ, ὅλες τὶς Πο-
λιτείες τῶν Ἠνω-
μένων Πολιτειῶν,
νὰ γνωρίσετε κα-
λύτερα τὸν κόσμο,
σὰς ἔφερε τώρα
σ' τὸ Χόλλυγουντ
τῆς Καλιφορνίας.
Πρὶν ἀπὸ μισὸ καὶ
πλέον αἰῶνα στὴν
πολι αὐτὴ εἶχε ἀρ-
χίσει ἡ παραγωγὴ
κινηματογραφικῶν
ταινιῶν «βουζόν»,
ὅπως τὴν ὠνόμα-
σαν, μετὰ, ταινιῶν
μαύρων κι' ἀσπρῶν
τῶν δυὸ διαστάσε-
ων μετ' ἐκτετατοῦ
ἤχο ποὺ ἀπεκλή-
θησαν «ὁμιλοῦσαι», καὶ σημε-
ρα συνεχίζεται ἡ παραγωγὴ χρω-
μογραφικῶν ταινιῶν τῶν τριῶν
διαστάσεων μετ' ἐπίσης τριῶν δια-
στάσεων ἤχο. Ὁ παρὰ τὸν ὁ-
ρος τῆς διαθήκης τοῦ πασιγνω-
στοῦ Ἑλληνοαμερικανοῦ θεοῦ
σας, σὰς ἔχει κάμει ἄνθρωπον
τῆς ἡμέρας κι' ἔτσι σὰς ἐπιτρέ-
πουν τὴν εἰσοδὸ σ' ἓνα ἀπ' τὰ
μεγάλαια στούντιο, αὐτὸ τὸ ἡλιό-
λουστο ἀπογευματάκι. Μπαίνετε
ἀπὸ ἓνα πολυτελέστατο διαδρο-
μὸ καὶ πηγαίνετε καὶ στέκεσθε
σ' ἓνα γαγγκελλόφραχτο μπαλκό-
νι, ἀπ' ὅπου θέλετε θαυμάσια
τὴν ἐκεῖ, στὸ βάθος γιγαντιαία
σκηνή, ποὺ εἶναι ἐτοιμὴ ν' ἀπο-
δώσῃ μιὰ ταινία ποὺ λέγεται
«Σεισμὸς στὸν Ἀέρα».

Φυσικὰ, σεισμὸς στὸν ἀέρα, μετ'
τὴν κυριολεξίαν τοῦ πράγματος,
δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Τυπικὰ
μόνον δόθηκε ὁ τίτλος αὐτοῦ
στὴν ταινία, ποὺ θὰ γυριστῇ σὲ
λίγο, τ' ἀποτελέσματα ὅμως αὐ-
τῆς τῆς ὑπερφυσικῆς καὶ θρυλι-
κῆς, ὑπὸ σχετικὴν κλίμακα, σκη-
νῆς, εἶνε σχεδὸν ὅμοια μετ' ἡ-
ἀποτελέσματα ἐνὸς καταστρεπ-
τικὰτου σεισμοῦ. Ὁ θεοπρόβι-
θυνοὺς ποὺ ὀρίζεται διπλα
σεαὶ καὶ δὲν εἶνε ἀπαραχώρητος
αὐτῇ τῇ στιγμή, σὰς λέει:

«Γιὰ τὴν ταινία αὐτὴν ἐνδιαφέ-
ρεται πολὺ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν
Στρατιωτικῶν μας, διότι πρόκει-
ται ν' ἀποδείξητ' ἐμπράκτως ἡ ἀ-
ξία τοῦ μεγαλύτερου ἠχοδότη-
κοῦ κανονιοῦ ποὺ ἔχει κατασκευ-
ασθῇ ὡς σήμερα καὶ τὸ ὁποῖο τὸ
ἔχομε μεταφέρει ἐκεῖ ἐπάνω».

Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ μιὰν ὑ-
ποθετικὴ πολεμικὴ εἰκόνα, ἡ ὁ-
ποία δείχνει τὸν πόλεμο κατὰ
τὸ ἔτος 2.000, ποὺ δὲν εἶνε καὶ
τόσο πολὺ μακριὰ στὸ μέλλον.
Ὁ κόσμος διεξάγεται μεταξὺ
τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐ-
νὸς ἀκαθορίστου ἄλλου κράτους
καὶ γιὰ νὰ προξενήσῃ μεγαλυτέ-
ραν ἐντύπωσιν καὶ φρίκην ἡ εἰκόνα
ἔχει ἀναρτηθῇ κατὰ πιστὸν ἀντί-
γραφον, μέσα στὴν γιγαντιαία
σκηνὴ τοῦ θεάτρου, ἐδῶ μπροστὰ
σεαὶ, ἓνα τμήμα γνωστοτάτης ἡ-
δοῦ ἀμερικανικῆς πόλεως.

Τὰ κτίρια εἶνε ἀπὸ στερεοῦς
δίπλα του, σή-
σης, κι' ἂν εἶνε πολλοὶ θὰ τοὺς προκα-
λέσῃ ἐναντίον μας!

Ὁ καθάλας ἀνάγκασε τὸ κουρασμέ-
νο ἄλογο, ποὺ προχωροῦσε ἀργὰ νὰ τρέ-
ξῃ, καὶ ὅταν πλησίασε περισσότερο, ἀν-
τελήφθην ὅτι ὁ καθάλας
ἦταν μικρό-
σωμος, ἴσως κάποιον παιδί
ποὺ μᾶς ἔφερνε κάποιον
μῆνυμα.

Ὁ καθάλας, σκεπα-
σμένος ὁλόκληρος μ' ἓναν
μανδύα μετ' κουκούλα μᾶς
ἐφθασε, ξεπέζεψε κι' ἐ-
μεινε ἀκίνητος.

—Ποῖος εἶσαι ἐσύ; εἶ-
πες ὁ Ὄρη, ἐξετάζοντας
τὴν σκεπασμένη ἐκείνη
μορφή.

—Κάποιος ποὺ σοῦ φέ-
ρει κάτι, κύριε, εἶπε ὁ
καθάλας μετ' ἀμνηστίας
πασμένη φωνή. Πάρτε το!

Κι' ἓνα χέρι, ἓνα πολὺ
ντελικάτο χέρι, ἀπλώθηκε
κρατώντας στὰ δάχτυλα
ἓνα δαχτυλίδι. τὸ δαχτυ-
λίδι τῆς Μακίδας.

Ὁ Ὄρη χλώμιασε στὴ
θέα τοῦ δαχτυλιδιοῦ.

—Πῶς βρίσκεται στὰ
χέρια σου; εἰπὴς βρα-
χνά. Μήπως αὐτὴ ποὺ
πρέπει νὰ τὸ φορῇ εἶνε
νεκρή;

—Ναί... ναί... μουρμού-
ρισε ἡ σκεπασμένη φωνή.
Ἡ Κόρη Βασιλέων ποὺ ἐ-
γνώριζες εἶνε νεκρή, κι'
ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἀνάγκη
πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἀρχαίου
μυθολογικοῦ τῆς δυνάμεως
τῆς, σοῦ τὸ γαριζεῖ γιατί
σὲ θυμῶταν ὡς τὴν τελευ-
ταίαν τῆς στιγμῆς...

Ὁ Ὄλιβερ ἔκουψε τὸ
πρόσωπο μετ' ἡμέραν
καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ κε-
φάλι...

Ἀλλὰ, ἐξηκολούθησε ἡ
φωνή, ἡ κυρὰ Μακίδα,
ποὺ λένε ὅτι κάποτε ἀγά-
πησε...

Ὁ Ὄλιβερ ἄφησε τὰ
χέρια του νὰ πέσουν καὶ
κύτταξε τὴν σκεπασμένη
μορφή μετ' ὁ δόγμα τρελ-
λοῦ.

—...αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἡ Μα-
κίδα, ποὺ λένε ὅτι κάπο-
τε ἀγάπησε... ἔξ ἀκόμα.

Ἡ κουκούλα γλύστη-
σε στοὺς ὤμους καὶ στὸ
φῶς τοῦ ἀνατέλλοντος ἡ-
λίου ἴδανε τὸ κρυμμένο
πρόσωπο.

Ἦταν ἡ ἴδια ἡ Μακίδα
Ὅλοι μείναμε σιωπη-
λοί, κατὰπληκτοί.

—Κυριέ μου Ὄλιβερ,
εἰπὴς ἡ Μακίδα ἔαφνι-
κὰ, δέχεσαι τὸ δῶρο μου,
τὸ δαχτυλίδι τῆς Βασι-
λίσσης τοῦ Σαβᾶ;

Καὶ τὸ ὁραῖο κεφάλι
κρυφτηκε στὸ στήθος τοῦ
Ὄλιβερ.

πληθόλιθος καὶ
μέταλλα καὶ μερι-
κά ἀπ' αὐτὰ ἔχουν
περισσότερο ἀπὸ
40 καὶ 50 πατώ-
ματα. Ὁ δρόμος
τώρα εἶνε κατὰ-
μεστος ἀπὸ κόσμο.
Ὁ πρωταγωνιστὴς
καὶ ἡ πρωταγωνί-
στρια βρισκόνται ἰ-
στὴν ἀρχὴ τοῦ δρό-
μου ἐνῶ μιὰ ὁμάς
ρωτογραφικῶν μη-
χανῶν καὶ μικρο-
φῶνων εἶνε γυρι-
ζόμενα κατ' ἐπὶ
τοῦς. Καὶ πολὺ πῶ
ἔξω, μακριὰ, στὴν
μιά πλευρά, στὴν
κορυφὴ ἐνὸς λοφί-
σκου, εἶνε στήμενο
τὸ ὑπεργιγαντιαίο
«ἀνόνι». Δυὸ μονά-
χα ἄνθρωποι τοῦ
χθροῦ τὸ χειρί-
ζουνται.

Μιὰ ἡλεκτρικὴ φω-
νὴ βρυχάται ἔαφνι-
κὰ: «Σ ε ι ο π ἦ!»
Τὸ γύρισμα ἀρχί-
ζει. Τὸ πλῆθος στὸ
δρόμο ἀλλοιάζει,
κραυγάζει, τρέ-
χει καὶ ὁρμᾷ πανικόβλητο, ἐ-
νῶ τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἐχθρικό
κανόνι ἐξαποστέλλει τὴν τρομα-
κτικὴν βοή - ἐκρηξὴ τοῦ κατ' εὐ-
θείαν συγκεντρωμένου ἤχου του.
Εἶνε μιὰ δέσμη ἀκτινοβολίας, ὁ-
χι πλατυτέρη ἀπὸ τὸν δρόμο:
Ἀράστοι παλμοῦ ἤχου, τόσο σφο-
δροὶ καὶ ἐντονοὶ ποὺ πλήττουν ὁ-
πως μιὰ στερεὰ ἐκρηκτικὴ ὁ-
εἶδα.

Ἀκούτε μόνο μιὰν ὑπόκοψη
βοή, φοβερὴ, ἀπαίσια καὶ ἐπί-
μονη, σὰν ὁμαδικὸ χροατισμὸ
χιλιῶν ἀλόγων. Τὰ πανύψηλα
στερεώματα μετὰλλινὰ κτίρια τρε-
μουλιάζουν μετ' ἐκτετατοῦ ὁ-
νήσεως ἐπὶ πέντε δευτερόλεπτα.
Κλονίζονται καὶ πηγαίνονται
σὰν δαιμονισμένα ἐπὶ ἄλλα πέντε
δευτερόλεπτα ἀκόμη!

Σεισμὸς στὸν Ἀέρα! Μ' ὅλο
ποὺ τὸ ἔδαφος δὲν ὑπέστη καμ-
μιὰν ἀπολύτως ἐπίδρασιν ἀπ' τὴν
ὑπερκόσμια ἠχοβοή, ἡ πόλις -
δρόμος σωριάζεται παταγωδῶς
κι' ὁλόκληρη ἡ ἀχανὴς σκηνὴ ἰ-
σοπεδοῦται σ' ἓνα νεοφανὲς χάος.

Ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἐσώθηκαν,
ἐξέσπασαν, ἀπὸ τὴν ἐκτετατὴν
καταφυγίαν τους, ἡ εἰκόνα ὅμως
δείχνει ὅτι 10.000 ἄνθρωποι σκο-
τώθηκαν μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ 10
δευτερόλεπτα. Ἐπιστρέφοντας στὴ
Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ εἰσπράξετε
τὴν κολοσσία κληρονομία τοῦ
θεοῦ σας καὶ νὰ ἐξαγοράσετε
στὴν Ἑλλάδα, δὲν μπορεῖτε νὰ
συγκρατήσετε τὴν ταραχὴν σας
στὴ σκέψιν τοῦ τί θὰ μπορούσαν
νὰ κάμουν δυὸ τέτοια κανόνια
σὲ πραγματικὸν πόλεμον...

Φανταστικοῦ; Καὶ ὅμως στὴν
πόλιν τῆς Νέας Ὑόρκης, σήμε-
ρα, ἐν ἔτει 1938 — καίτοι πρωτογι-
νε τὸ 1935 — ἀνεκαλύφθησαν
βροντόφωνα μεγάφωνα ἱκανὰ νὰ
ἐκστομίουν «στερεόν», ὅπως ὁ-
νομάσθῃ, «ἤχον» μετ' ἐυθείαν κα-
τεύθυνσιν, ὁ ὁποῖος στὴν ἐπι-
στροφὴν τοῦ σπᾶει τὰ τῶμα καὶ
ἐπιφέρει ρωγμὰς στοὺς τοίχους
τῶν ἐργαστηρίων ὅπου γίνονται
τὰ πειράματα. Αὐτὰ πᾶς δὲν εἶνε
«αἰθρία». Εἶνε τ ὁ ρ α ἰ !

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΑΚΙΔΑΣ

Ὁφείλω νὰ γράψω τὰ
λίγα αὐτὰ λόγια γιὰ νὰ
εὐχαριστήσω τὸν ἀγαπητὸν μου Ὀλιβερ,
σύζυγο καὶ κύριό μου.

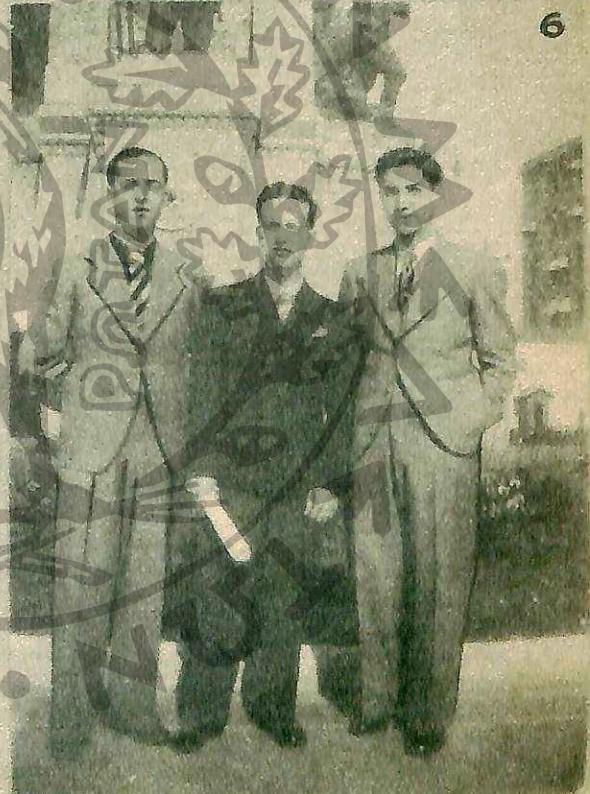
ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Τὸ τέλος.

Τὸ ἄλμπουμ τοῦ θησαυροῦ

1.—Ἐνα γκρουπ παραθεριστῶν στὸ Κανταλίδι Πάρνηθος. Με-
ταξὺ ἄλλων διακρίνονται ἡ κ. Ἑλένη Κ. μετ' οὓς νεαροὺς βλα-
στούς της Χριστάτην καὶ Κωστάκη, ἡ δις Τούλα Α. καὶ ὁ κ.
Γερ. Κορ. 2.—Ὁ «Φοιτητικὸς Ὀμίλος Πειραιῶς» στὸν Ὑμηττό.
Ἀποστολ. Στέφανος Στίνης. 3.—Στὴν ἄκρην τοῦ Κουρμπανλί-
της Πόλης. Ἀποστολεὺς: Α. Δ. 4.—Στὰ Τέμπη, διασχίζοντας
τὸν Πηνειό. Ἀποστ. Μόνις Ἀντζελ. 5.—Ἐκδρομὴ τοῦ συλλόγου
«Υπαίθριος Ζωὴ» Λαρίσης, στοὺς καταρράκτες τῆς Ἑδέσης.
Ἀποστ. Γ. Πατσούρης. 6.—Στὴν πλατεῖα Ἀνεξαρτησίας Κων-
σταντινουπόλεως. Ἀποστολεὺς: Δ. Πίκουλος.

ΛΥΝΤΙΑ ΜΠΑΡΟΒΑ

ΓΚΟΝΣΤΑΦ ΦΡΑΙΛΙΧ

ANNY ONTPA

ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΑΝΓΟΝΙΚ

Ένας άηττός περήφανος, ένας άηττός λεβέντης
 από την περηφάνεια του κι' από τη λεβεντιά του
 δεν πάει τὰ κατώμερα νὰ καλοξεχειμάση,
 μόν' μένει άπάνω στὰ βουνά, ψηλά στὰ κορφοβούνια.
 Κι' έρριξε χιόνια στὰ βουνά και κρούσταλλα στους κάμπους,
 έμάργωσαν τὰ νύχια του κι' έπεσαν τὰ φτερά του.
 Κι' άγνάντια βγήκε κι' έκάτσε, σ' ένα ψηλό λιθάρι
 και με τόν ήλιο μάλωνε και με τόν ήλιο λέει:
 — Ηλιε, για δε βαρείς κι' έδω σ' τούτη την άποσκιούρα
 νά λυώσουνε τὰ κρούσταλλα, νά λυώσουνε τὰ χιόνια,
 νά γίη μια άνοιξη καλή, νά γίη καλακαίρι,
 νά ζεσταθούν τὰ νύχια μου, νά γιάνουν τὰ φτερά μου,
 νάρθουνε τ' άλλα τὰ πουλιά και τ' άλλα μου τ' άδέρφια...;

(Δημοτικό τραγούδι)

Ένας περίπατος με τὸ ήλιοβασίλεμα

Η ΤΑΝ ένα εξαίσιο Σεπτεμβριανό βράδυ.
 Πάνω στην καταγάλανη θάλασσα, καθρεφτίζονταν οι
 τελευταίες χρυσορρόδινες άχτίδες του ήλιου. Η κοσμο-
 ξακουσμένη ώραία Νίκαια, νοχελική και λαγγεμένη, θαρρού-
 σες πώς έντρυφούσε στο μαγικό εκείνο βράδυ, και ή νύχτα
 άργούσε ακόμα νά σκεπάση με τούς πέπλους της τη γοητευ-
 τική πολιτεία.

Σ' ένα δρόμο κάποιας συνοικίας της παλῆς Νίκαιας, στην
 όδo Νιτρούατ, μιὰ λεπτή σιλουέττα προχωρούσε άργά.

Ήταν ένα κοριτσόπουλο, ντυμένο σεμνά. Κι' όμως τὸ ά-
 πλοϊκό της ντύσιμο δὲν έμείωνε καθόλου τὸ βαθύ θέλητρο
 που άνέδινε τὸ λυγρὸ σωματάκι της, τὸ ντελικάτο λευκὸ πρό-
 σωπό της, με τὰ καστανόμαυρα σαν τὸν έβено μαλλιά της και
 τὰ ρόδινα χείλη της, που έτοι καθὼς μισάνοιγαν άφηναν νά
 φαίνωνται δυὸ σειρές μαργαριταρένια δόντια. Τὸ βάδισμά
 της ήταν λιγνιστικό και χαριτωμένο.

Η όδoς Νιτρούατ, που την εξύμνησε ὁ Άντρέ Τεριέ, εἶνε
 μιὰ από τις γραφικότερες άσχημιές της παλῆς Νίκαιας. Ή
 παράδοξη και τόσο γοητευτική αὐτή συνοικία, φύλλαζε μέ-
 σα στην καρδιά της φημισμένης για τὰ πλούτη και την πολυ-
 τέλειά της σαγηνευτικής πολιτείας, όπου όμως ὁ ήλιος εἶνε
 σπάνιος στὰ στενά δρομάκια της, και ή ζωή τῶν πτωχῶν κα-
 τίκων της περνά ήρεμη και μονότονη.

Βαδίζει μ' ένα δῆμα άργὸ και κανονικὸ κρατώντας
 στο λεπτοκαμωμένο χέρι της ένα μπουκέτο φθινοπο-
 ρινά τριαντάφυλλα.

Εἶχε κάνει τὸ απόγευμα ένα μακρινὸ περίπατο,
 στους κήπους τοῦ Άλδέριου τοῦ Ιου, στὸν «Περίπα-
 το» τῶν Άγγλων, στη λεωφόρο Νίκης, στὸ δουλε-
 διάριο τῶν Ἑνωμένων Πολιτει-
 ῶν, και στη γραφική προκυμαία
 τοῦ παλιοῦ λιμανιοῦ.

Και τώρα, κουκλίτσα χαριτω-
 μένη, μέσα στο φωτεινὸ απόβρα-
 δο, ξαναγύριζε στὸ πατρικό της
 σπίτι, στην όδo Νιτρούατ, που,
 μολονότι δὲν εἶχε τὴ μεγαλο-
 πρέπεια και τὸν πλοῦτο της
 «Λευκῆς Βίλλας» που κατοικοῦσε με τούδε γονεῖς της,
 εὐτυχισμένη πριν από λίγα χρόνια, ήταν όμως τόσο
 συμπαθητικό, που τ' άγαπούσε ὡς και τὸ άλλοτινὸ
 μέγαρό τους.

Εἶχε φτάσει τώρα στην πόρτα τοῦ ἱσογείου κι' ά-
 νοίγοντας μπήκε μέσα:

— Εσύ εἶσαι Λίτσα; άκούστηκε μιὰ αδύνατη φωνή.

Αὐτοτελής
 αἰσθηματική

ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ὑπὸ ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΙΖΑΡ

Μετάφρασις Κ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

—Ναι, μητερούλα μου, εγώ είμαι, απήντησε η κόρη με τη γλυκεία τραγουδιστή φωνή της.

Κι έτρεξε να φιλήσει τη μητέρα της, που αν και δεν την είχαν ακόμα πάρει τα χρόνια, το φοβερό όμως εκείνο κατρακύλισμα από τα πλούτη και την πολυτέλεια, στη σημερινή σχεδόν φτωχική ζωή, είχε αποτυπώσει στο ευγενικό πρόσωπό της βαθιά τα ίχνη των δοκιμασιών.

Στα τρία τελευταία χρόνια τα πλούσια κατάμαυρα μαλλιά της, έγιναν άσπρα σαν το χιόνι, το περίφανο ανάστημά της έγειρε, και στέκετο δέμα της χοράχθηκαν βαθιές οι ρυτίδες, του πόνου και της αναπάντεχης συμφοράς.

Και νάταν μόνο η οικονομική καταστροφή δεν θα είχε και τόση σημασία. Όπως τόσοι άλλοι, μεγαλέμποροι, έφοπλιστές, τραπεζίτες, μεγαλοβιομήχανοι, έπληθυναν ξαφνικά στη φοβερή οικονομική κρίση του 1929, σχεδόν, πτωχοί, έτσι και ο Έωσήφ Φλαβιό, ο άντρας της, στην καταγίδα έκείνη, που συνεκλόνησε ως τα έγκατά της την παγκόσμιο οικονομική ζωή, βρέθηκε ξαφνικά, από ιδιοκτητή μεγαρών, έπαυλων, γιάτ, πολυτελών αυτοκινήτων, από δομολύοντος τραπεζίτη, με ένα διώροφο σπίτι μονάχα στην οδό Ντρούατ, και με κάτι μικροεισοδήματα από κάποιο κτήμα που του άπομεινε στα περίχωρα της Νίκαιας. Ο μεγάλος όμως πόνος που τόσκισε κυριολεκτικά τον άδάμαστο χαρακτήρα και την απέραντη δραστηριότητα του μεγαλοτραπεζίτη Φλαβιό και της γυναίκας του, ήταν ο τραγικός θάνατος του Ζάν, του αγαπημένου παιδιού τους. Τον Δεκέμβριο του 1928, σε κάποια χιονοθύελλα, γκρεμίστηκε με το αυτοκίνητό του σ' ένα βάραθρο, και όταν μετά δυό ημερών αγωνιώδεις αναζητήσεις τον βρήκαν, το όμορφο παλληκάρι δεν ήταν πια παρά μια άμορφη μάζα.

Η πατρική καρδιά απ' την αγίαρτερη έκείνη πληγή, όπως και η καρδιά της μητέρας εξακολουθούσε να ματώνει, μ' όλο που πέρασαν τρία χρόνια. Το παιδί τους, ο αγαπημένος τους Ζάν δεν υπήρχε πιά, και τον θρηνούσαν ακόμα κάτω απ' τον γαλάζιο φωτερό ούρανό της Νίκαιας...

Το μεγαλύτερο απ' τα παιδιά τους, η κόρη τους Τερέζα, που είχε παντρευτεί πριν τέσσερα χρόνια με τον μηχανικό Μάρκ Ντεβιέν, κατοικούσε στο Παρίσι, εύτυχισμένη με τον άντρα της και τα δυό της παιδιά, τον Λουκιανό, τριών ετών, και τη Σουζάνα δεκαπέντε μηνών κουκλίτσα. Στις διακοπές έρχονταν τακτικά στη Νίκαια να περάσουν λίγο καιρό «με τους γέροντες». Ήταν η μόνη χαρά που ένοιωθαν οι Φλαβιό ξαναβλέποντας για λίγες έστω ημέρες την πρωτότοκη κόρη τους με τα χαριτωμένα έγγονά τους.

Εύτυχως τους έμενε η μικρότερη, η Λίζα, ένα κορίτσι ωραίοτατο, μια μελαχροινούλα δεκαοχτώ χρονών, με σπάνιο μουσικό ταλέντο. Το χρόνο εκείνο είχε πάρει το δίπλωμά της στο πιάνο, και για να βοηθήσει τον πατέρα της, φρόντιζε και βρήκε παραδόσεις σε διάφορα άριστοκρατικά σπίτια. Έτσι με την εργασία της κόρης του και το μικροεισόδημα που είχε από το κτηματάκι που του απέμεινε, ο άλλοτε μεγαλοτραπεζίτης κατόρθωνε ν' αντιμετώπιζε τις ανάγκες της οικογενείας του.

Όταν η Λίζα μπήκε στο σαλονάκι, η μητέρα της καθόταν κυλοιομένη στο παράθυρο και θαύμαζε το υπέροχο ήλιοβασιλευμα. Γύρισε το λευκό της κεφάλι και κύτταξε την κόρη της με βλέμμα στοργικό, και με το αιώνιο θλιμμένο χαμόγελο στα χείλη της.

—Αργήσες, παιδάκι μου... κι' άρχισα ν' άνησυχώ.

—Η Λίζα έτρεξε και την φίλησε τρυφερά:

—Έκανα ένα θαυμάσιο περίπατο στην άκρογιαλιά, θαναμάζοντας τη δύση. Είπε ένα θέαμα που ποτέ δεν το χορταίνει το μάτι. Έπειτα, ήταν και μια ξεκούραση, ύστερα από τις τρεις άπογευματινές μου παραδόσεις.

—Κι' εγώ το ίδιο έκανα, παιδί μου. Κυττούσα απ' το παράθυρό μου τη θάλασσα και σε συλλογιζόμουν με έννοια. Γιατί τώρα ο κόσμος έγινε κακός, κι' ένα κορίτσι μονάχο διατρέχει χίλιους δυό κινδύνους. Άν ξούσε το άδελφάκι σου... Θα πήγαινες πάντα μαζί του... και θάμουν ήσυχη. Ο πατέρας σου δεν μπορεί να σε συνοδεύσει. Τώρα τελευταία τσάκισε πολύ...

Και απ' τα μάτια της κ. Φλαβιό, κύλισαν δυό σιωπηλά δάκρυα.

—Δεν θέλω να κλαίς, καλή μου μαμά. Έγώ ξέρω να υπερασπισθώ τον εαυτό μου, αν παρουσιασθώ ανάγκη. Ο μπαμπάς από μικρούλα μ' έμαθε ν' αντιμετώπιζω τον κίνδυνο με θάρρος και ψυχραιμία. Κι' αν κανένας αναιδής τολμήσει να με προσβάλει, θα βρω το δάσκαλό του, ή μάλλον τη δασκάλα του!...

Η κ. Φλαβιό, χαμογέλασε με καυαρί. Η ανατροφή που έδωσε με τον άνδρα της στα παιδιά της, την έκανε να υπερηφανεύεται.

Σόφισαν, και μητέρα και κόρη θυθίστηκαν η κάθε μια στις σκέψεις της. Η Λίζα συλλογιζόταν με κρυφή χαρά, πως κι λίγους μήνες, όταν ο Έρρίκος Λερουά, ο άραβωνισατικός της, θάπαινε το βαθύ του σιγήνασι, στην πολυτελή άρροπορία όπου υπηρετούσε, το όνειρό της θα γινόταν πραγματικότητα.

Τον αγαπούσε τόσο τον Έρρίκο της, το ξανθό παλληκάρι, το γενναίοφυγο με τα φωτεινά μάτια, το κυταρισμένο ανάστημα, τη θερμή και ήρωική καρδιά, που το μέλλον άνοιγόταν διάπλατα μπροστά του.

Σε λίγους μήνες η Λίζα θα ξεκινούσε άκουμπισμένη στο δυνατό μπράτσο του για το ταξίδι της ζωής.

Στο σημείο αυτό συνέπιπταν οι σκέψεις μητέρας και κόρης. Μόνο που η κ. Φλαβιό αισθανόταν χαρά και λύπη μαζί, χαρά για τη μελλοντική εύτυχία της κόρης της, και λύπη γιατί θα χωριζόταν από το μόνο παιδί που της άπαινε.

Κατόπιν, όταν το σκοτάδι απλώθηκε σιγά-σιγά, μέσα στη σιαπλή κόρσρα, η Λίζα άναψε το ηλεκτρικό, πήρε το εργόχειρό της, και άρχισε να κεντά, ένα κομμάτι λινό, από τα προικιά της, ενώ η μητέρα της, ξαπλωμένη στη σαλζ-λόγκι, θυθίστηκε στην άναγνώσι κάποιου ρομάντσου του Ντεκονμπρά.

Μία άπρόοπτη περιπέτεια

ΕΙΧΑΝ περάσει τρεις μέρες.

Έκείνο το πρωινό η Λίζα δεν είχε παραδόσεις κι' έμεινε στο σπίτι να βοηθήσει τη μητέρα της που ήταν λιγάκι κουρασμένη. Ο πατέρας της ο Φλαβιό, καθόταν στο περιβόλι με την αιώνια πίπτα του στο στόμα και διάβαζε τα πρωινά νέα. Και η Λίζα την ώρα που έκανε το νοικοκυριό του σπιτιού, κάθε τόσο, εύρισκε και μια άφορμή ν' αναφέρει το όνομα του αγαπημένου της Έρρίκου, του Έρρίκου που ήταν γι' αυτήν η χαρά κι' η εύτυχία της ζωής της.

Άξαφνα η πόρτα χτύπησε. Η Λίζα άνοιξε και ο ταχυδρόμος της έδωσε μια έπιστολή. Γνώρισε άμέσως από την επιγραφή το γραφικό χαρακτήρα της αδελφής της Τερέζας, κι' έτρεξε με χαρά στη μητέρα της:

—Μαμά! γράμμα απ' την Τερέζα!...

—Τί να μάς γράφουν άρα γει; Διάβασέ το, παιδί μου!...

Η Λίζα έσχισε το φάκελλο, και είδε με χαρά ότι η Τερέζα έφθανε σε δυό μέρες με τα παιδιά της στη Νίκαια, όπου υπελογίζαν να μείνουν δυό μήνες περίπου. Τα παιδιά είχαν ανάγκη αλλαγής του αέρος. Έπειτα επιθυμούσε πολύ να γνωρίσει και τον άραβωνισατικό της Λίζας, τον Έρρίκο, για τον όποιον τόσοις έπαίνους της έγραφαν σε κάθε τουσγράμμα. Ο γέρο Φλαβιό συγκινήθηκε πολύ όταν διάβασε με τη σειρά του την εύχρηστη είδηση. Μόνο που ο γαμπρός του ο κ. Ντεβιέν, θα έφθανε στη Νίκαια μετά δεκαπέντε μέρες, γιατί είχε να τελειώσει στο Παρίσι ένα δυό έπείγουσες έργασίες του.

Μετά δυό μέρες έφθασε η Τερέζα με τα παιδιά της. Η κ. Ντεβιέν ήταν ήψηλόσωμη, ντελικάτη, και μολονότι δεν είχε την έξωτική όμορφη της αδελφής της Λίζας, είχε όμως την Παριζιάνικη έκείνη χάρι, που δίνει ιδίως στη γυναίκα ή μακριά διαμονή στην πόλη των φώτων.

Ο κ. και η κ. Ντεβιέν, με τα δυό τους άγγελούδια, ήταν ένα ζευγάρι ταιριαστό και εύτυχισμένο, και η Λίζα ώνειρευόταν να απολαύσει με τον Έρρίκο της την ίδια εύτυχία.

Τους δέχτηκαν με άνοιχτή την άγκαλιά, ενώ από τα μάτια των Φλαβιό κυλούσαν σιωπηλά δάκρυα συγκινήσεως και στοργής.

Η Τερέζα, για να μην άνησυχήσει τους «γέροντες» και έπειδή το σπίτι της οδού Ντρούατ δεν ήταν αρκετά ευρύχωρο, διέταξε και μετέφεραν τις άποσκευές της στο ξενοδοχείο «Εξέλσιορ». Τό περισσότερο όμως διάστημα της ημέρας το περνούσε με τα παιδιά της στο ταπεινό σπίτι, στο λείψανο αυτό της άλλοτε κολοσσιαίας περιουσίας των Φλαβιό.

Η Λίζα πρωί κι' άπόγευμα πηγαίνοντας για τις παραδόσεις της, περνούσε από το «Εξέλσιορ» να φιλήσει την αγαπημένη της αδελφή και τα χαριτωμένα άνηπάκια της. Κάποτε τα παιχνίδια της και τα χάδια που έκανε στο Λουκιανό και τη Σουζάνα την ξελόγιαζαν και πήγαινε καθυστερημένη στα μαθήματά της. Ένα άπόγευμα άργησε περισσότερο. Έφυγε διασπτική και προχωρούσε με βήμα γρήγορο στη μεγάλη ασφαλτοστρωμένη παραλιακή λεωφόρο, όταν άκουσε το βόμβο κάποιου ύδροπλάνου που διέσχισε σαν πελώριο άσπρο βαλασσοτούλι τον γαλάζιο άνώνατο αίθέρα.

Η Λίζα σταμάτησε μια στιγμή στο δρόμο και κυττούσε γρη-τευμένη το περίφανο πέταγμά του. Το βλέμμα της το άγνάλαζε έρωτικά. Ποιος ξέρει; Μπορεί να πιλοτάριζε ο Έρρίκος! Και του έστειλε δυό φανταστικά φιλήματα. Στο σημείο εκείνο ο δρόμος έκανε μια έλαφρά καμπή. Η Λίζα θυθίστηκε στην άνειροπόλη-σί της, έκανε ν' αλλάξει κατεύθυνση. Μα τη στιγμή εκείνη, έα πελώριο ιδιωτικό άμάξι, ένα τορπέντο, σωστό μεγαθήριο, φρά-γοντας από την αντίθετη κατεύθυνση, κορβάρισε τρομακτικά και στοπάρισε άπτομα.

Η Λίζα έβγαλε μια κραυγή τρόμου και λήχθηκε στην άκρη του δρόμου. Παρ' όλη όμως την ταχύτητα με την όποιαν προ-ετέθηκε να ξεφύγει, ήταν πολύ έργα. Πάνω στη λεωφόρο η Λίζα κοιτώταν τώρα ξεπλωμένη άναίσθητη ένώ από το λευό της μέτωπο έτρεχε στο γλωρό της μάγουλο μια σιματηρή γραμμή.

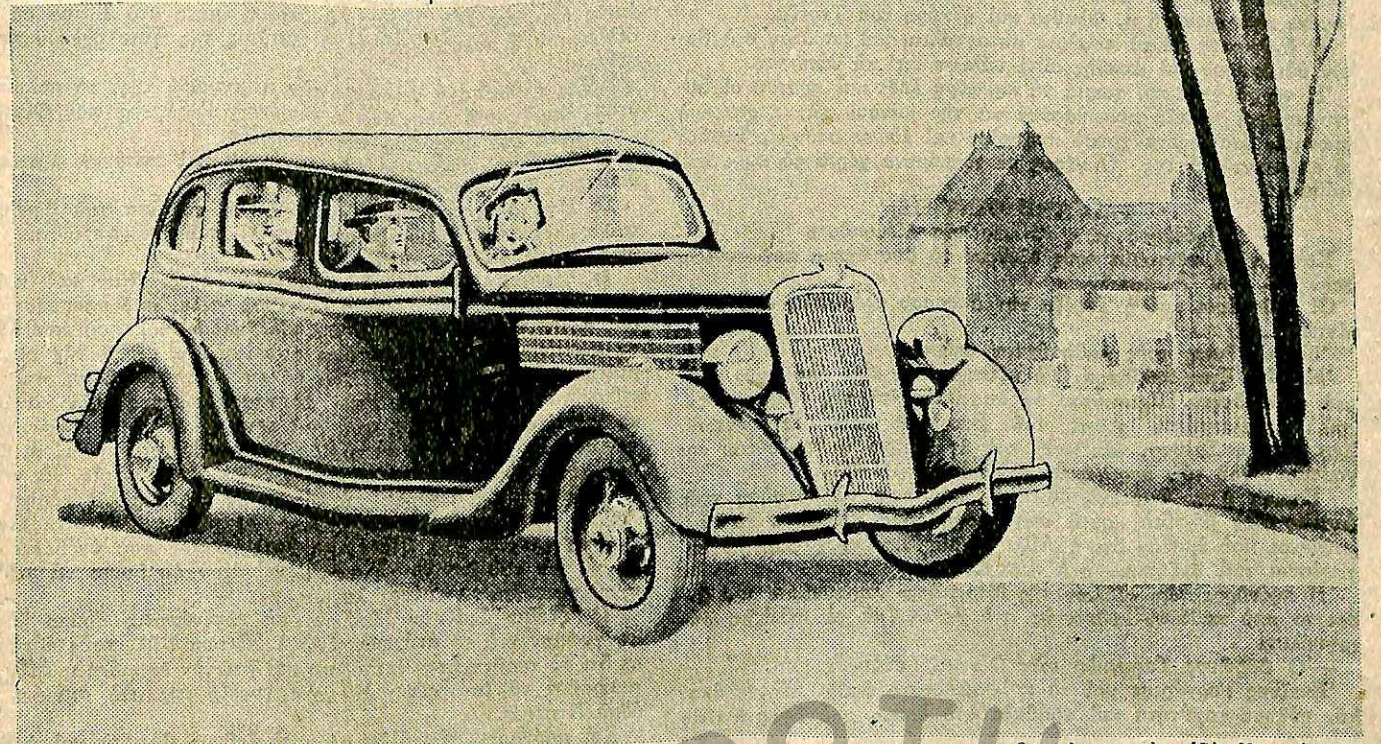
Μερικά μέτρα μακρότερα, το αυτοκίνητο είχε σταματήσει.

Ήταν ένα άμάξι πολυτελέστατο. Ένας άντρας και δυό γυναίκες κατέβηκαν έντρομοι.

Οι τρεις έπιβάται του αυτοκινήτου στεκόνταν μπροστά της σαν χαμένοι, και συζητούσαν σε ξένη γλώσσα, χειρονομώντας ζωηρά.

Ο άντρας ήταν ύψηλός, ξανθός, αίματώδης, με χαρακτηριστικά του προσώπου κανονικά, και έπιδερμίδα χαλκόχρωμη, μίγμα παράδοξο, άγγλοανατολίτικο. Οι δυό γυναίκες, ήταν γοητευτικές, με χαρακτηριστικά λεπτότητα, ή πρώτη ύψηλη και λεπτοκαμωμένη, με ύφος άγέρωχο και ή άλλη μικρούλα, σαν άιγυπτιακό άγαλματάκι, με χρώμα μπρούτζινο, μάτια, μαύρα ζωηρά, παιχνιδιάρικα, άνήσυχα. Η τελευταία αυτή άνηκε άσφαλώς στην πιο ραφινάτη άιγυπτιακή φυλή.

Έσκυψε στην άναίσθητη Λίζα. Ξανάρχισε τότε άνάμεσα σε κείνην, στον άντρα που ώδηγούσε το άμάξι και στη συνοδό του, ή συζήτηση, που δεν κατέληγε σε κανένα συμπέρασμα. Η Λίζα δεν κρατούσε επάνω της κανένα πιστοποιητικό ταυτότητας. Δεν

Έξαφνα στο έάθος του δρόμου είδε να ξε προβάλλει ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο, που προχωρούσε άργα στην οδό Ντρούατ.

ήξεραν ούτε ποιά ήταν ούτε πού κατοικούσε. Δεν μπορούσαν όμως και να την αφήσουν έτσι, μέσα στη λεωφόρο των Άντι-μπών.

Με μεγάλη προσοχή, ο άντρας και ή μικρούλα έπιασαν τη Λί-ζα με χίλιες δυό προφυλάξεις, και την ξάπλωσαν στο αυ σκί-νητο. Δεν έδειχνε σημεία ζωής. Κατόπιν το μεγαθήριο ξεκί-νησε.

Το αυτοκίνητο διέσχισε τώρα με μεγάλη ταχύτητα, τον θαυ-μάσιο έξωτικό δρόμο, και σε λίγη ώρα έφθασε στις Κάννες. Προχώρησε με μικρότερη ταχύτητα στη γεμάτη κόσμο προκυ-μιά, έφθασε στο λιμάνι όπου και σταμάτησε.

Ο άντρας κατέβηκε και φώναξε:

—Γκρεγκόρ!

Ένας άνθρωπος ήλικιωμένος και τρεις ναύτες έφθασαν, τρέ-χοντας πάνω στην άποβάθρα, στο τέμα της όποιας ήταν έραγ-μένο ένα πολυτελέστατο γιάτ, και στην πρυμνή ξεχώριζε με ο-λόχρονα γράμματα, το όνομα «Μέμφις».

Η Λίζα εξακολουθούσε να είναι άναίσθητη.

Δυό ναύτες την σήκωσαν και την μετέφεραν στο γιάτ. Τους άκολουθούσαν στην άποβάθρα ο Γκρεγκόρ, και οι δυό γυναίκες που είχαν κατεβεί από το αυτοκίνητο.

Στο μεταξύ, στο μπουλεβάρ της Κροαζέ, είχαν συγκεντρω-θή όμιλοι περιέργων και σχολίαζαν το άπρόοπτο περιστατικό. Ο άνθρωπος που ώδηγούσε την πολυτελέστατη τορπέντο φαι-νόταν στενοχωρημένος. Έπειτα ανέβηκε, κάθισε στ' όβολάν, προχώρησε μερικά μέτρα, έως το γκαράζ, που βρισόταν έ εί κοντά στην προκυμιά, και ξαναγύρισε αφήνοντας εκεί το ά-μάξι του. Προχωρούσε με βήματα άργα, και σκυφτό το κεφάλι. Ήταν πολύ συλλογιμένος.

Πέρασε κοντά από τον κύκλο των περιέργων και προχώρησε στη μεγάλη άποβάθρα. Ο ήλιος έγεργε στο όρίζοντα...

Φυσούσε ένα λεπτότατο δροσερό άεράκι, και το «Μέμφις» με τη Λίζα τραυματισμένη και άναίσθητη καθεφτιζόταν στα άση-μογάλανα νερά του λιμανιού.

Η κ. Πρόεδρος των «Φίλων της Μέμφιδος»

ΤΗΝ ίδια μέρα... δέκα ή ώρα, το βράδυ...

Στο σπίτι των Φλαβιό, ή άγωνία είχε επιστρέψει ακόμα. Είχε φύγει τις πρώτες άπογευματινές ώρες. Δεν ήξεραν τί να ύποθίσουν. Η Τερέζα προσπαθούσε να τους καθησυχάσει, μ' όλο που ή ίδια άγωνία της έσφιγγε το λαιμό. Η άδικαιολόγητη αυτή άρ-γοπορία δεν ήταν άσφαλώς καλό σημάδι. Η Λίζα ήταν πάντα τακτική στις ώρες της. Στις έπτά, το άργότερο, έπρεπε να είναι στο σπίτι. Ο γέρο Φλαβιό όταν είδε πως ή ώρα είχε περάσει έφυγε σε άναξήτησί της. Ρώτησε παντού, στους άστυνομικούς σταθμούς, στους σταθμούς Πρώτων Βοηθειών, στα γραφεία των έφημερίδων, στα Νοσοκομεία, κανείς δεν μπόρεσε να του δώσει την παραμικρή πληροφορία. Κατακουρασμένος και με την άγωνία στην ψυχή ξαναγύρισε στο σπίτι με κρυφό καρδιοχτύπι,

πέλλο, καί, χωρίς να πη λέξει, προχώρησε στην εξώθυρα. Την άνοιξε και στάθηκε στο κατώφλι, ενώ ο λογιμός του παράδενε ναυαγιασμένος. Πού να κατευθυνθής;

Αξαφνα στο βάθος του δρόμου προς το μέρος της προκυμίας είδε να ξεπροβάλλει ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο, που προχωρούσε αργά, στην οδό Ντρουάτ. Κάθε τόσο σταματούσε για λίγες στιγμές και κατόπιν ξανάρχιζε το δρόμο του. Σε λίγο έφθασε μπροστά στην πόρτα, που ο Φλαβίος στεκόταν σαν άπολιθωμένος, με άδρα χαρακτηριστικά, ξυρισμένος δόλοτα, και με πελώρια ματογυάλια από ταρταρούγα. Ο οδηγός του αυτοκινήτου δεν κουνήθηκε απ' τη θέσι του. Μόνο μια κυρία κομψή και παρφουμαρισμένη που καθόταν πλάι του κατέβηκε κι' έπληρωσε το γέρο τραπέζι.

—Ο κύριος Φλαβίος; ρώτησε.

—Εγώ είμαι, απάντησε σαστισμένος ο πατέρας της Λίζας, και παραμέρισε με σεβασμό.

Η μυστηριώδης άγνωστος προχώρησε στο διάδρομο και συνοδευόμενη από τον άλλοτε μεγαλοεπιχειρηματία, μπήκε στο σαλόνάκι που έμενε η κ. Φλαβίος και η κόρη του Τερέζα.

Ο άνθρωπος με τα πελώρια ματογυάλια που καθόταν στο βολάν αδιάφορος και απαθής ούτε σάλεψε απ' τη θέσι του.

Η νεαρή γυναίκα, χωρίς να προσέχει λέξη και προτού οι δυο στυχισμένοι γονείς προφθάσουν να της κάνουν την παραμικρή ερώτηση, άνοιξε ένα χρυσό πορτοφόρι και έδωσε στον κ. Φλαβίο το έπισημοτηρό της. Ο γέρος με τρεμάμενα χέρια το πήρε και διάβασε:

ΦΑΒΙΑΝΗ ΦΙΝΤΚΙΖ

Πρόεδρος των «Φίλων της Μέμφιδος»

Κατόπιν με συντομία τους εξέθεσε το δυστύχημα που συνέβη στην οδό των Άντιμπών.

Οι δυο γέροι και η Τερέζα την άκουσαν τρέμοντας από συγκίνηση.

Εκείνη όμως τους καθυσήχασε άμέσως:

Η Λίζα ήταν καλύτερα. Το κύτπημα δεν είχε απόλύτως καμιά σοβαρότητα. Βρισκόταν εν άσφαλεια επί της «Μέμφιδος», του πολυτελέστατου γιότ, του Βασιλέως των Σιγαρέττων, Σερ Τζέιμς Σμιθσον Μπίλις, του εν Καίρω βαθυπλούτου εργοστασιάρχου των περιφημών σιγαρέττων «Μπίλις».

Επειτα η κ. Φαβιανή Φίντκιζ, έπρότεινε να οδηγήσει τους έκστατικούς Φλαβίους κοντά στην κόρη τους. Εκείνοι καταχρούμενοι που έμαθαν ότι η Λίζα ξαναβρέθηκε, δέχθηκαν με ευχαρίστηση και ανέβηκαν στο αυτοκίνητο.

Η πρόεδρος των «Φίλων της Μέμφιδος» παρουσίασε τον άνθρωπο που καθόταν εύθυμη στο βολάν, με τα πελώρια ματογυάλια:

—Ο βαρώνος Γκρεγκόρ φόν Φίντκιζ, σύζυγός μου.

Εκείνος κορνάρισε και το πολυτελέστατο άμάξι κύλισε άπαλά, ηύξησε ταχύτητα και τράβηξε στο δρόμο που έφερνε στις Κάννες.

Μία εύγενική πρόσκλησις

ΣΤΗΝ αρχή οι επιβάτες του αυτοκινήτου έμεναν σιωπηλοί. Όταν πλησίασαν στο τέμα, η Φαβιανή προσπάθησε να τους καθησυχάσει δόλοτα: Η Λίζα είχε τρομάξει υπερβολικά και ο φόβος αυτός υπήρχε άφορη της μακράς λιποθυμίας της. Επειτα, όταν συνήλθε πέρασαν αρκετές ώρες για να καταλάβει τι της είχε συμβή. Και έπειτα πέφτοντας στην άκρη του δρόμου, είχε χτυπήσει στο κεφάλι, μόνο τις πρώινες ώρες κατόρθωσε να μιλήσει και να δώσει το όνομά της και τη διεύθυνση. —Ωστε πληγώθηκε σοβαρά; ρώτησε με τρομαγμένη φωνή η κ. Φλαβίος.

—Μην ανησυχείτε, απάντησε η Φαβιανή, το πράγμα δεν είναι σοβαρό. Ο γιατρός του γιότ, ο κ. Νήλ, έπλυνε το τραύμα, και όταν βεβαιώθηκε ότι ήταν επιδόλαιο, της έκανε την απαιτούμενη άσηψία και έδωσε το μέτωπό της με τον επίδεσμο.

Επειτα η Φαβιανή έκανε στους Φλαβίους μια μικρή περιγραφή του γιότ «Μέμφις» και των επιβατικών του και γελούσε γι' την έκπληξη της Λίζας όταν προτάιναζε τα μάτια της και βλέθρε στο παραμυθένιο εκείνο πλοίο.

Το πλήρωμα του άποτελείτο από δεκαπέντε λευκοφορεμένους ναύτες, και οι φιλοξενούμενοι άνθηκαν σε όλες τις εθνότητες. Ο ιδιοκτήτης του γιότ και ο αϊτιος του δυστυχήματος της Σμιθσον Μπίλις, ο εργοστασιάρχης των Σιγαρέττων «Μπίλις» με τα έπιστάμια από οδοπέταλλα, τα γλυκά σαν το μέλι και με από πατέρα Άγγλο και μητέρα Αιγυπτία, και σπούδασε πρώτγησης την κολοσιαία περιουσία του.

Κατόπιν, πάνω στο γιότ, φιλοξενώταν αυτή η Φαβιανή Φίντκιζ, Γαλλίς, που παντρεύτηκε ένα σοφό Γερμανό άρχετα μεγαλύτερό της, τον βαρώνο Γκρεγκόρ φόν Φίντκιζ. Η Φαβιανή με την έμπιστη γραμματέα της, τη Δίδα Σίπιους, την Αιγυπτία, μια κοπέλλα παράδοξη και έξυπνη, βρισκότανε μέσα στο αυτοκίνητο του Τζέιμς, όταν έγινε το δυστύχημα. Το κορίτσι αυτό με τη θερμή ιδιοσυγκρασία του, αϊθαύθησε από την πρώτη στιγμή για τη Λίζα, βαθύτατη συμπάθεια και αγάπη, και η Λίζα την ανταπέδιδε με την ίδια φιλία.

Το γιότ είχε ακόμα φιλοξενούμενους του, έναν Ιταλό ζωγράφο, τον Φερνάντο, καλλιτέχνη μεγάλης φήμης, μια διάσημη Ισπανίδα ήθοποιό, εκτάκτου καλλονής, με φλογερά μαύρα μάτια και φλογερή ψυχή. Ένα Ρώσσο συγγραφέα, με την κόρη του την Ματούσκα, λουλούδι σπάνιων χιονισμένων στεπών των όχθων του θρυλικού Βόλγα, ένα μεγαλοβιομήχανο Σουηδό, εργοστασιάρχη ύφασμάτων, και τέλος ένα βαθυπλούτο Τούρκο Πασά, τον Έρσεφ, ιδιοκτήτη απεράντων κτημάτων στην περιοχή της Κιουτάχειας.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς κατοικούσαν στην Άλεξάνδρεια, εκτός από τον Σερ Τζέιμς, ο οποίος έμενε στο Κάιρο σε μια βίλλα που η πολυτέλεια και ο πλούτος της ήταν σχεδόν παραμυθένια.

Μόλις η Φαβιανή τελείωσε την περιγραφή της, το πολυτελέστατο άμάξι που οδηγούσε ο βαρώνος Γκρεγκόρ φόν Φίντκιζ, ξεπρόβαλε στο μπουλβάρ της Κρουαζέ.

Ο βαρώνος λιγόστεψε την ταχύτητα και κατόπιν φρενάρισε απότομα. Το αυτοκίνητο σταμάτησε.

Σε λίγο ο τραπέζιτης Φλαβίος και η γυναίκα του βρέθηκαν στο κατάρωμα του εξαίσιου γιότ, που καθρεφτιζόταν σαν κύκνος στα γαλήνια νερά.

Ο γέρο-Φλαβίος θυμήθηκε παλιές δόξες, όταν και κείνος ήταν ιδιοκτήτης του «Ζεφύρου», ενός γιότ, που μπορούσε χωρίς φόβο να συγκριθί με την «Μέμφις» και που πολυήθηκε σε πλειστηριασμό, για να αντιμετωπίσει ένα μέρος της οικονομικής του καταστροφής. Ένα δάκρυ σιωπηλό κύλισε στα ρυτιδωμένα μάγουλά του. Τους ώδηγησαν άμέσως στην κατάλευκη καμπίνα του πλοίου, που μια τριανταφυλλένια κουσέττα ήταν ξαλωμένη η Λίζα με τον επίδεσμο στο μέτωπο. Η κ. Φλαβίος την άγκάλιασε πρώτη και την φιλούσε, χωρίς να μπορεί ν' άρθρώσει λέξη ενώ απ' τα μάτια της μητέρας και κόρης, κυλούσαν μαργαριταρένια δάκρυα. Ο γέρο-Φλαβίος κρατούσε σφιχτά το χέρι της Λίζας, με ένας κόμπας που ανέβαινε στο λαιμό του του έπνιγε τη φωνή, κι' όταν δοκίμασε να μιλήσει, άκούστηκε ένα πνιγμένος λυγμός.

Ο Τζέιμς Σμιθσον Μπίλις, με εύγενέστατο τρόπο ζήτησε συγγνώμη για το άτύχημα, ενώ ο δόκτωρ Νήλ, τους έβεβαίωσε ότι το τραύμα ήταν επιδόλαιο και ότι την επομένη η Λίζα, θα μπορούσε να έπιστρέψει με τους γονείς της στο σπίτι της οδού Ντρουάτ.

Και πράγματι, την άλλη μέρα το ζεύγος Φλαβίος και η Λίζα έφευγαν, εύχαριστώντας τον εργοστασιάρχη Μπίλις για τις περιποιήσεις του.

Τη στιγμή του άποχαιρετισμού, η Σίπιους, η γραμματέας της Φαβιανής, άγκάλιασε τη Λίζα, την φίλησε τρυφερά και την ρώτησε σιγανά:

—Δεν θα ξαναρθής, δις Λίζα;

Εκείνη την κύτταξε με άπορία και δεν απάντησε, γιατί τη στιγμή εκείνη ο Τζέιμς είχε πιάσει το χέρι της κόρης του τραπέζιτου και τόφερε με έξαιρετική λεπτότητα στα χείλη του, λέγοντας:

—Δεσποινίς, δεν πιστεύω να μου κρατήσετε μνησικακία για το άθελτο άτύχημα. Όποιοδήποτε έγω εύχαριστώ το περσμένο που έγινε άφορη να γνωρίσω μια κόρη τόσο γοητευτική, κι' έλπίζω ότι θα έχω την τιμή να σ'ας δεχθώ και πάλι στη «Μέμφιδα», αλλά υπό συνθήκας διαφορετικές...

Η Σίπιους που άκουσε την πρόσκληση του πολυκατομυριούχου, έρριξε μια άνεξιχνίαστη ματιά στη Λίζα και πρόσθεσε:

—Η δεσποινίς, θα προσπαθήσει να εκπληρώσει την επιθυμία σας, κύριε Τζέιμς, έφ' όσον φυσικά συγκαταθέσουν και οι γονείς της...

—Α! όσο για κείνους, δεν έχω καμιά άμφιβολία, δις Σίπιους, ότι θα της το επιτρέψουν.

Μία ολόημερη έκδρομη

ΕΙΧΑΝ περάσει οχτώ μέρες από το δυστύχημα της οδού των Άντιμπών. Η Λίζα είχε θεραπευθί τελείως και μόνο στο λευκό μέτωπό της, μια έλαφρά ούλη θύμιζε στο γέρο τραπέζι και στη γυναίκα του, την τρομερή αγωνία της περασμένης έβδομάδας.

Στο μεταξύ έφθασε από το Παρίσι ο άντρας της αδελφής της Τερέζας, ο μηχανικός Μάρκος Ντεβιέν, και πληροφορήθηκε με μεγάλη λύπη τον κίνδυνο, που ως εκ θαύματος διέφυγε η γυ-

ναικαδέλφη του. Εκείνος όμως που δοκίμασε πραγματικό άλγος, ήταν ο νεαρός άεροπόρος, ο Έρρικος Λερούα, ο οποίος μόλις έμαθε το δυστύχημα της μηστής του, καθώς και την άφιξη των Ντεβιέν, που δεν τους έγνώριζε προσωπικά, έζητησε από την άεροπορική υπηρεσία μια όλιγοήμερη άδεια, και έφθασε στην Νίκαια, όπου τον έλπιροφόρησαν για τα δραματικά γεγονότα των τελευταίων ημερών.

—Θα σου πω κάτι, αγαπημένε μου, έλεγε η Λίζα στον άρσωνιστικό της, όταν έμειναν μόνοι, που θα σου φανή παράξενο. Είμαι εύχαριστημένη και μπορώ να πω, πως εύλογα τη στιγμή που έγινε αυτό το μικροδυστύχημα, γιατί έτσι σου δώθηκε η ευκαιρία να πάρης την άδεια, και σε μένα ή χαρά να σ' έχω για λίγες μέρες κοντά μου...

Εκείνος την έσφιξε στην άγκαλιά του και φιλώντας την τρυφερά, έλεγε:

—Μ' αν το μικροδυστύχημα αυτό, είχε πιο τρομερές συνέπειες, δεν λογαριάζεις καθόλου την άπελπισία μου; Αλήθεια, η καρδιά της γυναίκας είναι ένα σκοτεινό και άνεξιχνίαστο μυστήριο...

—Απ' εναντίας... είμαι φωτεινή και άπλη. Όταν, ένα κορίτσι αγαπά πραγματικά, άδιαφορεί για όλα, άδιαφορεί για τους δικούς της κινδύνους, περιφρονεί τις κοινωνικές συνθήκες, επαναστατεί ακόμα και μπροστά στην αντίδραση των δικών της. Εγώ όταν συνέβη το δυστύχημα, είχα σταθή στη μέση του δρόμου παρακολουθώντας το πέταγμα κάποιου ύδροπλανου, και ο νους μου ταξίδευε κοντά σου, αγαπημένε μου!... Μ' άς τ' αφήσουμε τώρα αυτά. Άύριο που είναι Κυριακή, και έφ' όσον τελειώνει η άδειά σου τη Δευτέρα, δεν θάθελες να πάμε με το βαποράκι ως τον Άγιο Ραφαήλ; —Είπε η μόνη μου χαρά, να βρίσκωμαι κοντά σου... Έχω τη γνώμη να πάμε απ' το πρωί και να γυρίσουμε με το τελευταίο!

Την άλλη μέρα το έργοτεμένο ζευγάρι, πήρε το πρώτο πρωινό βαποράκι και ξεκίνησε για τη μαγευτική άκρη του Άγιου Ραφαήλ. Πέρασαν εκεί μια άλησμόνητη μέρα. Πήραν το μπάνιο τους στην εξοσία πλάι, και η Λίζα, που ήταν δυνατή κομμοβάρια, παρέσυρε τον Έρρικο στ' ανοιχτά, και επί δυο σχεδόν ώρες χάθηκαν το δροσερό άγκάλισμα της γαλάζιας θάλασσας που την ρυτιδώνει άπαλά η πρωινή αύρα. Κατόπιν γεμάτοι με έρεξι σ' ένα έξοχικό κέντρο, ξάπλωσαν στον ίσκιό κάποιας πυκνόφυλλης φτελιάς και το βραδάκι, την ώρα που το φεγγάρι ανέβαινε σιγανά στον ξάστερο ουρανό και τα έσημνια κυάκια παιγνίδιζαν με το κάτωσπρο σαν κύκνο βαποράκι, ξαναγύρισαν εύτυχημένοι στη Νίκαια.

Μόνοι τους στη μαγική άκρη του Άγιου Ραφαήλ, η Λίζα και ο Έρρικος πέρασαν μιαν άλησμόνητη μέρα με παχνίδια στη θάλασσα.

Ξεις το σκοπό της επισκέφσεως του. Ο Άγγλοαιγύπτιος μεγαλοβιομήχανος Τζέιμς Μπίλις διοργάνωσε για κείνο το βραδυ πάνω στο γιότ «Μέμφις» μια ένετική χορευτική έσπερίδα, και προσέκαυσε την οικογένεια Φλαβίος να παρευρεθί. Και όπως έξηγησε ο Γκρεγκόρ, την έσπερη την είχε οργανώσει προς τιμήν της διασωθείσης Λίζας.

Η κ. Φλαβίος έδίστασε, το ίδιο και η κόρη της. Ένα προαίσθημα σκοτεινό την έμπόδιζε να δεχθί, ενώ έξ άλλου μια άκατανίκητη επιθυμία, να ξαναδθί το έκλεκτο εκείνο περιβάλλον, και ιδίως την αγαπημένη της Σίπιους την ώθουσε να μην άποκρούση την πρόσκληση, που με τόση εύγένεια είχε διατυπώσει ο Γερμανός διανοούμενος.

Ο βαρώνος Γκρεγκόρ φόν Φίντκιζ, τελειώνοντας, συνέπερανε:

—Μετά το γεύμα, δεσποινίς, θα έλθω να σ'ας πάρω. Έλπίζω τι δεν θα βελήσετε ν' άρνηθίτε. Αυτό θα μ'ας λυπήσει όλους, και ιδιαιτέρως τον κ. Τζέιμς...

Έκαμε μια βαθιά υπόκλιση και χωρίς να περιμένη απάντησι, πνικ έξω, συνοδευόμενος από τη Λίζα.

Ξαναγύρισε μετά τρεις ώρες.

Η Λίζα ανέβηκε γελαστή στο αυτοκίνητο. Ο γέρο-Φλαβίος έν έφερε καμιά αντίρρηση, απ' εναντίας, χάρισε πολύ όταν πνικε την πρόσκληση, με τη σκέψη ότι το αγαπημένο του παιδί έπαιρνε λίγες ώρες εύάριστες μέσα σ' ένα τόσο έκλεκτο και άριστοκρατικό κύκλο. Το ζεύγος Φλαβίος, έκρινε περιττό ν' την συνοδεύσει.

Έτσι η Λίζα, καθισμένη πλάι στο βαρόνο, μέσα στο φωτειρό άποκοσμήμερο, μεθούσε με την ιλιγγιώδη ταχύτητα του ύπερο-

μάτια μισόκλειστα, σ' ένα υπέροχο σασμύ κτηνώδους πάθους. Ένα ένστικτο άγριο και πρωτόγονο γιγαντώνταν μέσα του, κάθε φορά, που το θήλυ κεντούσε τις όρξεις του, σ' οποιαδήποτε κοινωνική τάξη και αν άνηκε, είτε ήταν κόρη του δρόμου, είτε πωλήτρια άγαλμάτων στην προκυμία της Νεαπόλεως, είτε μντινέτα των μεγάλων καταστημάτων πολυτελείας του Παρισιού, είτε άνθοπώλης στο βουλεβάρτο των Ήνωμένων Πολιτειών στη Νίκαια, είτε κόρη άριστοκρατών που περνούσε περίφανη με την πολυτελή της κούρσα. Και γι'α την ικανοποίηση των κτηνώδων του ένστικτων, δεν λογαριάζε ποτέ του τα έμποδια που θα του παρουσιάζονταν. Σκοπούσε άφθονο το χρήμα, δεν ώπισθοχωρούσε μπροστά σε τίποτε, ακόμα και στο έγκλημα, έφτανε να άπολαύση το άντικείμενο που κέντησε τις σκοτεινές χορδές των βδελυρών του πόθων.

Έτσι και τώρα με την ωραία Λίζα, ο πόθος του αυτός, έβαλε σε κίνηση το σατανικό σχέδιό του.

Και χωρίς καμιά χρονοτριβή, δίσταξε τον πλοίαρχο της «Μέμφιδος» να μετασταθεί από τις Κάννες στη Βιλεφράνς, κοντά στο Μόντε Κέ λιο.

Εκεί διοργάνωσε ζάνο στο πολυτελέστατο γιότ, μια πρωτοφανή ένετική γιορτή, και χωρίς την παραμικρή άργοπορία, έστειλε στη Νίκαια τον Γκρεγκόρ Φίντκιζ να καλέσει έκ μέρος του τη δίδα Λίζα και τους Φλαβίους.

Όταν η τορπέντο σταμάτησε στην οδό Ντρουάτ, μπροστά στο ταπεινό σπίτι του έπεσμένου μεγαλοτραπέζιτη, η Λίζα, στα άκουσμα των γνώριμου κλάξον, έτρεξε ν' άνοίξη την πόρτα.

Δεν πόρεσε να κατσειλή μια κραυγή έκπληξης. Άνεγνώρισε άμέσως την αλύγιστη σιλουέττα, με τα έπιβλητικά και παγερά χαρακτηριστικά του βαρώνου Γκρεγκόρ φόν Φίντκιζ.

Ο Γερμανός φιλόσοφος, με βήμα σταθερό προχώρησε στην είσοδο, έκανε μια γρήγορη υπόκλιση μπροστά στη Λίζα και μτ'αυτο έστειλε την έσπερη. —Όταν βρέθηκε στο σαλόνι, άποτεινόμενος να διατίερω στη Λίζα, έξηγησε με λίγες λέξεις το σκοπό της επισκέφσεως του. Ο Άγγλοαιγύπτιος μεγαλοβιομήχανος Τζέιμς Μπίλις διοργάνωσε για κείνο το βραδυ πάνω στο γιότ «Μέμφις» μια ένετική χορευτική έσπερίδα, και προσέκαυσε την οικογένεια Φλαβίος να παρευρεθί. Και όπως έξηγησε ο Γκρεγκόρ, την έσπερη την είχε οργανώσει προς τιμήν της διασωθείσης Λίζας.

Η κ. Φλαβίος έδίστασε, το ίδιο και η κόρη της. Ένα προαίσθημα σκοτεινό την έμπόδιζε να δεχθί, ενώ έξ άλλου μια άκατανίκητη επιθυμία, να ξαναδθί το έκλεκτο εκείνο περιβάλλον, και ιδίως την αγαπημένη της Σίπιους την ώθουσε να μην άποκρούση την πρόσκληση, που με τόση εύγένεια είχε διατυπώσει ο Γερμανός διανοούμενος.

Ο βαρώνος Γκρεγκόρ φόν Φίντκιζ, τελειώνοντας, συνέπερανε:

—Μετά το γεύμα, δεσποινίς, θα έλθω να σ'ας πάρω. Έλπίζω τι δεν θα βελήσετε ν' άρνηθίτε. Αυτό θα μ'ας λυπήσει όλους, και ιδιαιτέρως τον κ. Τζέιμς...

Έκαμε μια βαθιά υπόκλιση και χωρίς να περιμένη απάντησι, πνικ έξω, συνοδευόμενος από τη Λίζα.

Ξαναγύρισε μετά τρεις ώρες.

Η Λίζα ανέβηκε γελαστή στο αυτοκίνητο. Ο γέρο-Φλαβίος έν έφερε καμιά αντίρρηση, απ' εναντίας, χάρισε πολύ όταν πνικε την πρόσκληση, με τη σκέψη ότι το αγαπημένο του παιδί έπαιρνε λίγες ώρες εύάριστες μέσα σ' ένα τόσο έκλεκτο και άριστοκρατικό κύκλο. Το ζεύγος Φλαβίος, έκρινε περιττό ν' την συνοδεύσει.

Έτσι η Λίζα, καθισμένη πλάι στο βαρόνο, μέσα στο φωτειρό άποκοσμήμερο, μεθούσε με την ιλιγγιώδη ταχύτητα του ύπερο-

Μόνοι τους στη μαγική άκρη του Άγιου Ραφαήλ, η Λίζα και ο Έρρικος πέρασαν μιαν άλησμόνητη μέρα με παχνίδια στη θάλασσα.

Έρωσ και πόθος

ΩΣΤΟΣΟ, ενώ στην καρδιά των δύο νέων βλάστανε το έξαισιο λουλούδι της πιδ ιδανικής και άγνης αγάπης, σ'α στήθη κάποιου άλλου, είχε ριζώσει το φαρμακερό άνθος του πόθου.

Ο άλλος αυτός ήταν ο Σερ Τζέιμς Μπίλις, ο βασιλεύς των Σιγαρέττων, ο πολυκατομυριούχος Άγγλοαιγύπτιος. Από τη στιγμή που είδε τη γοητευτική κόρη, του άλλοτε μεγαλοτραπέζιτη Φλαβίος, ξαλωμένη άναίσθητη στην άκρη του δρόμου, ένά απ' το χλωμό μέτωπό της κυλούσε μια αίματηρή γραμμή, αϊσθάνθηκε μια άκατανίκητη επιθυμία, ένα άνομολόγητο σαρκικό πάθος, που δεν είχε καμιά σχέση με τον άληθινό έρωτα. Λαχταρούσε το τωρινού της σώμα με τις προκλητικές καμπυλότητες, ποθούσε να ρουφήσει απ' τα θεία της χείλη, το νέκτωρ της ήδονης. Στις όγτώ εκείνες μέρες που πέρασαν, η επιθυμία του γιγαντάθηκε. Έφερνε μπροστά στα μάτια του την όπτασία της κόρης, με λυτά τα μαλλιά, τα χείλη μισανοιγμένα, τα

χου αυτοκινήτου.
Σε λίγη ώρα έφθασαν στη Βίλεφραντς—σέρ—μέρ.

Πάνω στη «Μεμφίδα»

Ο ΤΑΝ ή Λίζα, προπορευόμενου του βαγόνου, ανέθηκε στο κατάστημα της «Μεμφίδας», όλος ο κόσμος την υποδέχθηκε με εκδηλώσεις χαράς. Μόνο ή Φαβιανή Φίνικις και ή Σίπιους, φαινονταν συλλογισμένες και δεν συνεμερίσθηκαν καθόλου τη γενική εὐθυμία.

Η Λίζα στην αρχή δεν τὸ πρόσεξε αυτό. Μετά μισή ώρα όμως, όταν σεργίλισαν τὸ θαυμασμό φαίθ-ο-κλόκ μέσα στην πολυτελέστατη τραπέζαρία, τὸ κατάρκευτο γιὼτ, ή Λίζα, σὲ κάποια στιγμή πὸν ὅλοι μιλούσαν θαρρυδωδῶς και σὲ ὅλες τίς γλώσσες τοῦ κόσμου, ἐπωφελήθηκε τὴν εὐκαιρία, πήρε ιδιαιτέρως τὴ Σίπιους και τὴν ρώτησε:

—Μὰ τί ἔχεις λοιπόν;

Η μικρή Αιγυπτία ἀνοίξε τὸ στόμα της ν' ἀπαντήσῃ, μὰ αἰσθάνθηκε ἄξαφνα νὰ βαραίνει πάνω της, τὸ σκληρὸ βλέμμα τοῦ Σέρ Τζέιμς Σμιθσον. Τότε κούνησε ἀρνητικὰ τὸ λεπτοκαμωμένο κεφάλι της και θγήκε ἔξω ψιθυρίζοντας σιγανὰ τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια:

—Σὰν τὴν Μίνα!

Η Φαβιανή σηκώθηκε κι' ἐκείνη με τὴ σειρά της και πήγε νὰ συναντήσῃ τὴ γραμματέα της:

—Σίπιους, της εἶπε ή Φαβιανή, ὅταν ἀνέθηκαν στὴ γέφυρα τοῦ γιὼτ, πρέπει με κάθε θυσία νὰ σώσουμε τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ κορίτσι ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ σατύρου. Ἄν ή Θεία Ἰρρόνοια τὸ προφύλαξε ἀπὸ τὸν πιδ φρικτὸ σωματικὸ θάνατο, ἀπόψε, ὁ ἀνισόροπος αὐτός, θὰ θελήσῃ νὰ θανατώσῃ τὴν ψυχὴ του, θεθλώνοντας τὸ κορμί της.

—Ναί, σὰν τὴν Μίνα... Τὸ προαισθάνομε... Θυμᾶσθε τὴ γοητευτικὴ ἐκείνη Ἰταλίδα, τὴ χαριτωμένη Μίνα, πὸν ἔκαψε τὰ φτερά της, στὴ φλόγα τοῦ διαβατικὸ τοῦ πάθους, ὅταν τὸ γιὼτ ἦταν ἀραγμένο στὴ Νεάπολι:

—Δὲν πρέπει, Σίπιους, νὰ ἐπιτρέψομε ἓνα παρόμοιο ἐγκλημα. Μιὰ φορὰ πὸν τὴν σώσαμε ἀπὸ τὸν σωματικὸ θάνατο, πρέπει νὰ τὴν σώσουμε και ἀπὸ τὸν ψυχικὸ... Φύλακες! ἀγρυπνεῖτε!...

Η Φαβιανή δὲν ἔλειψε σχεδὸν στιγμή ἀπὸ κοντὰ της, σ' ὅλο τὸ διάστημα πὸν κράτησε τὸ δεινὸ, και ή σαμπάνια ἄρχισε νὰ θολώνῃ τὴ σκέψι, νὰ μεθᾶ τίς αἰσθήσεις και νὰ ἐξάπτῃ τοὺς σαρκικούς πόθους. Τὴν ἐμπόδιζε νὰ πίνη τὸ ἀφρώδες ποί, παρὰ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ βασιλέως τῶν Σιγαρέττων.

Μὰ ὅταν τὸ ραδιόφωνο τοῦ πλοίου, σκοροπούσε τὰ μεθυσιὰ παγκὸ και τὰ ὄνειρώδη βάλες, πὸν ἔστελναν τὰ αἰθέρια κύματα ἀπὸ τὸ ραδιοσταθμὸ τῆς Βιέννης, και τὰ ζεύγη ἄρχισαν νὰ στροβιλίζονται ρυθμικὰ στὸ παρκέτο τῆς σάλας, ή Φαβιανή κάποια στιγμή τὴν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια της.

Όταν ή Λίζα ξαλιμένη κάπως ἀπὸ τὴ σαμπάνια και τὸ στρόβιλλο τοῦ βάλε, εἶχε παρτήσει τὸ αἰθέριο κορμί της στὴν ἀγκαλιά τοῦ γερακιῦ, ἀνύποπτη γιὰ τὸ φοβερὸ κίνδυνο πὸν διέτρεχε, ὁ Τζέιμς δώδηγσε τὴν ντάμα του τάχα γιὰ ν' ἀναπαυθῇ σὲ μιὰ πολυτελέστατη καμπίνα, και τὴν ἔβαλε νὰ γείρῃ γιὰ λίγη ὥρα, σ' ἓνα ὡραϊότατο ντιβάνι σκεπασμένο με δέρμα τίγρης τῆς Βεγγάλης, δώρο κάποιου Μαχαργιά στὸ βασιλεῖα τῶν αἰγυπτιακῶν σιγαρέττων.

Η Σίπιους πὸν παραμόνευε κάθε κίνησί του, εἶχε δεδαιωθῇ πιά γιὰ τοὺς βδελυροὺς σκοποὺς του, ἀπὸ τὸ φεγγίτη τοῦ διαδρόμου. Εἶδε τὴν κόρη υιοσυκοιμισμένη, σχεδὸν ἀναισθητὴ, και κείνον με τὰ μάτια θολὰ, τὴν ἀναπνοὴ λαχανιασμένη, τὰ χέρια κατόπιν νὰ γονατίζῃ μπροστὰ στὸ ντιβάνι και νὰ πλησιάζῃ τὰ χεῖλη του στὰ παρθενικὰ χεῖλη τῆς Λίζας. Στὸ ἀποκρουστικὸ νὰς τὴν ἐπαφὴ βδελυροῦ ἔρπετο. Καί ή Σίπιους μετεβίβασε στὴν προϊστάμενὴ τῆς Φαβιανῆς, τὴν ἀφήγησι τῆς ἀποκρουστικῆς σκηνῆς:

«Ἐκείνος πρόλαβε και τὴν κράτησε σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του. Η πάλι δὲν κράτησε πολὺ. Τὸ δυστυχισμένο κορίτσι θὰ ὑπέκυπτε ἀσφαλῶς στὶς πληνῶδεις ὁρέξεις του, ἂν τὴ στιγμή ἐκείνη δὲν ἀνοίγε ξαφνικὰ ή πόρτα τῆς καμπίνας.

—Καὶ ποὺς ἦταν αὐτός ὁ ἀπὸ μηχανῆς Θεός, πὸν τὴν ἔσωσε;

—Ο ἄντρας σὰς... ὁ Γκερεγκόρ...

—Κατόπιν τί ἔγινε; ρώτησε ή Φαβιανή με ἀγωνία.

—Ο Σέρ Τζέιμς, μόλις τὸν εἶδε, ἐγκατέλειψε τὸ θῦμα του και με φωνὴ πὸν ἐδενεινε ὁργὴ και κατάπληξε μαζί: «Τί θέλετε, φόν Φίνικις;» τὸν ρώτησε. Ἐκείνος χωρίς νὰ ταρανθῇ καθόλου, ἀπήντησε! «Αὐτὸ πὸν ζητᾶτε νὰ κάμετε, φίλε μου, εἶνε ἀκατόνομαστο. Οὔτε ταιριάζει στὴν ἀξιοπρέπιά σας. Λησμονεῖ-

τε τελείως ὅτι ἐγὼ εἶμαι πὸν ἔφερα τὴ δίδα κατὰ παράκλησίν σας στὸ πλοίο, και ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν προστατεύω ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Ἐλάτε, ἀφήστε τὴ δεσποινίδα, και πηγαίνετε νὰ πονχάσετε. Σὰς πειράζει φαίνεται ή σαμπάνια, και κάμετε πράγματα, γιὰ τὰ ὁποία ὅταν σὰς περάσῃ ή μέθη, ἀσφαλῶς θὰ κοιμηνίσετε ἀπὸ ἐντροπή».

Τὰ αὐστηρὰ αὐτὰ λόγια πὸν ὁ ἄντρας τῆς Φαβιανῆς εἶπε με τόνο ἐξαιρετικὰ εὐγενικὸ, φαίνεται ὅτι ἐπέδρασαν ἀποτελεσματικά. Ο Σέρ Τζέιμς προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο, ρίχνοντας μιὰ τελευταία ματιά στὸ θῦμα του, πὸν ἔκλειψε με λυγμοὺς γυμνὸ πάνω στὸ μπράτσο τοῦ ντιβανιοῦ, και θγήκε χωρίς νὰ πῇ λέξη, ἐνῶ ὁ κ. Γκερεγκόρ τὸν ἀκολούθησε κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα τῆς καμπίνας.

—Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ γίνῃ; πῶς θὰ τὴν σώσουμε ἀπὸ τὰ νύχια αὐτοῦ τοῦ δαιμονισμένου; εἶπε ή Φαβιανή με ἀγωνία.

—Ἐγὼ κατέστρωσα τὸ σχέδιό μου. Ἐσεῖς προστάξτε νὰ λήξῃ τὸ ταχύτερο, ή γιορτὴ, και νὰ πάνε ὅλοι στὶς καμπίνες τους. Μετὰ μιὰ ὥρα ἔλατε νὰ με συναντήσετε στὸ σαλονάκι τῆς πρῶτης.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὅσο ή ὥρα περνοῦσε και ή Λίζα δὲν ἐπέστρεψε στὸ πατρικὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Νιρουάτ, τόσο ή ἀγωνία τῶν Φλαβιδῶν και τῆς κόρης τῶν Τερέζας ἄρχισε νὰ κορυφώνεται.

—Μὴν ἀνησυχεῖτε, ἔλεγε ὁ ἄνδρας τῆς Τερέζας, ὁ μηχανικός Ντεβιέν. Εἶνε πολὺ φυσικὸ ή Λίζα ν' ἀργήσῃ λιγάκι στὸ γιὼτ, με τὴ χαρούμενη γιορτὴ πὸν διοργανῶνταν πρὸς χάριν της. Ἐπειτα ή Βίλεφραντς—σέρ—μέρ, ἀπέχει ἔρρετὰ ἀπὸ τὴ Νίκαια. Η ὥρα εἶνε ἐννιά, δὲν πιστεύω ν' ἀργήσῃ ή Λίζα. Ἀλλὰς τε θὰ τὴν φέρουν με τὸ αὐτοκίνητο. Δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀνησυχοῦμε γιὰ τὴν ἀργοπορία της.

Πάνω στὸ «Μέμφις» βασίλευε τώρα ἀπόλυτη σιγὴ. Ο πολυκατοικησιὸς Μπίλιτς, ἀφοῦ ἔδωσε μιὰ σύντομη οιαταγὴ στὸν πλοίαρχο, ἀποσύρθηκε στὴν ἰδιαιτέρη καμπίνα του, και ἔκλειψε στὴν κοπέττα του χωρὶς ν' ἀλλάξῃ φορέματα. Σὲ λίγο ή κόρη και τὸ οἰνόπνευμα ἔκλεισαν τὰ ματόκλαδά του σ' ἓνα ὕπνο βαθύ, και βαρὺ, ὕπνο πὸν κατὰ κανόνα καταλαμβάνει τοὺς ὁπιομανεῖς. Γιατὶ πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅτι τὰ συμβαρέττα «Μπίλιτς» πὸν κατασκεύαζε εἰδικῶς τὸ ἐργαστάσιο γιὰ ἀποκλειστικὴ χροῖσι τοῦ μεγαλοβιομηχάνου, περῆσαν και ἀρκετὴν ποσότητα, ἀπὸ τὸ ναρκωτικὸ αὐτὸ, δηλητήριο.

Δὲν εἶχαν ἀκόμη περάσει τὰ μεσάνυχτα, ὅταν στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας, ή ἀγκυρα τοῦ γιὼτ, ἄρχισε νὰ τυλίγεται σχεδὸν ἀθόρυβα, ή μηχανὴ τοῦ πλοίου κινήθηκε με τὸν ἴδιο ρυθμὸ, και σὲ λίγο τὸ «Μέμφις» εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ λιμάνι τοῦ Βίλεφραντς—σέρ—μέρ, και ἔπλεε με κατεύθυνσι πρὸς τίς ἀφρικανικὲς ἀκτῆς.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες πὸν φιλοξενούσε τὸ γιὼτ, δὲν ἀντελήφθηκε τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησι τοῦ πλοίου.

Μέσα στὴ χλιαρὴ νύχτα, πάνω στὴ γαληνεμένη θάλασσα, ὁ λευκὸς κύκνος τοῦ βασιλέως τῶν σιγαρέττων ἀμμένει ἀπαλὰ με τὴν πλώρη πρὸς τὴ μακρινὴ ἀκτὴ τοῦ Ἀλγερίου. Πάνω στὴν ἔρημη γέφυρα, σάλευαν οἱ ἱσκιὸι πὸν σχηματίζαν οἱ ἀργυρῆς ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ με τὰ ἔξαρτα τοῦ πλοίου. Πίσω στὴν πρῶτη ἀνοίγε ἓνα χερσὸ αἰλάνι. Σὲ λίγο οἱ ἀκτῆς ἄρχισαν νὰ θαμπώνουν και νὰ σέβνωνται στὴν ἀσπρηνία νύχτα. Ο σύρρανος καθρέφτιζε στὴ λεῖα ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας τίς μυριάδες τῶν διαμαντίνων ἀστεριῶν του...

Παντοῦ μυστήριο... παντοῦ γαλήνη...

Η Λίζα, ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι, στριφογυρίζε, ἐνῶ κάποιο ἀόρατο χέρι τῆς ὤφειγε τὸ λαιμό, και δὲν τὴν ἄφηνε ν' ἀναπνεύσῃ. Προσπάθησε πολλὰς φορὲς νὰ σηκωθῇ, νὰ φωνάξῃ, νὰ ζητήσῃ βοήθεια, μὰ ή ἴδια μυστηριώδης δύναμις παρέλυνε τὰ μέλη τοῦ σώματός της, και ή φωνὴ ἔσβυνε στὰ χεῖλη της. Ἀσφαλῶς ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σαμπάνιας και τῶν δυνατῶν λιγερῶν σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὴν εἶχε ποτίσει, ὁ ἀνισόροπος χερσοκάνθαρος. Αἰσθανόνταν τὸ κεφάλι της βαρὺ, ἐνῶ ἐπείθε τὰ στήθη της ἓνας φριχτὸς ἐφιάλτης.

Σιγὰ—σιγὰ ἄρχισε νὰ συνέρεχεται. Η ἐπιδράσεις τοῦ ἀλκοόλ, ὑποχωροῦσε, και ή σκέψις της λίγο—λίγο μπόρεσε νὰ λειτουργήσῃ. Ἐφανε στὸ νοῦ της τὴν ἀγωνία και τὴν ἀνυσυγία πὸν θὰ ἀνασάττωνε τοὺς δυνούς της ἐκεῖ κάτω στὴν παλινά Νίκαια, και τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ θρέχουν και πάλι τὰ χλωὰ μάγουλά της. Μέσα στὴ θολούρα τοῦ μυαλοῦ της, μιὰ εἰκόνα πολυγαμπιμένη, ἄρχισε σιγὰ—σιγὰ νὰ διαγράφεται. Ἦταν ή μορφή τοῦ λατρευτοῦ της Ἑρρίκου πὸν μετὰ χαμόγελο στὰ χεῖλη, τὴν κυττοῦσε ἐρωτικά, τῆς ἔδινε θάρρος...

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἓνα εἶγος διέτρεξε τὸ σῶμα της, τὰ μέλη της δυνάμων, ή ἀναπνοὴ της εἶχε κοπῇ και ὁ φάρος παρέλυνε τίς δυνάμεις της. Κάποιος προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς καμπίνας. Ἐνα ἐλαφρότατο τριέτιο ἀκούσθηκε και ή πόρτα ἀνοίξε τελείως ἀθόρυβα. Ποὺς ἄλλος μπορούσε νὰ εἶνε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀγγλοαἰγύπτιο πλουτοκράτη; Η Λίζα εἶχε κι' ὁ-

λας σηκωθῇ ἀπ' τὸ ντιβάνι και ἦταν ἔτοιμη νὰ ὁρμήσῃ πάνω στὸ ἀνθρωπόμορφο τέρας, νὰ τὸ κατασπαράξῃ με τὰ νύχια της, με τὰ δόντια της... παρὰ νὰ αἰσθανθῇ τὰ ἀποκρουστικὰ χεῖλη του νὰ σμίγουν τὰ ἀγνὰ παρθενικὰ της κάλη. Ὁχι! καλύτερα νὰ πέθαινε. Προτιμοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ πλοῖο στὰ δυὸ και νὰ τοὺς καταπνίξῃ ή θάλασσα, παρὰ νὰ νοιώσῃ αὐτὴ τὴ βεβήλωσι, αὐτὸ τὸν ἐξευτελισμό.

Μὰ σταμάτησε ἀπὸτομα, και μιὰ χαρούμενη πνιγμένη κραυγὴ ἔσβυσε στὰ χεῖλη της.

Μέσα στὴν καμπίνα πὸν τὴν φώτιζε ἃ δρὰ, μιὰ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ, πὸν ἔμπαινε ἀπὸ τὸν κρυσταλένιο φεγγίτη, ή Λίζα διέκρινε μιὰ γυναικεία μικροκαμωμένη και λεπτὴ σιλουέττα πὸν χροχωροῦσε διστακτικὰ.

Ἦταν ή Σίπιους! ή ὁποία με τὸ δάχτυλο στὰ χεῖλη τῆς ἔκανε νόημα νὰ μὴ βγάλλῃ μιλία.

Μὲ φωνὴ ψιθυριστὴ σχεδὸν ἔξπνοη, ή Αιγυπτία εἶπε στὴν κόρη τῶν Φλαβιδῶν:

—Μὴ φοβάσαι, δεσποινὶς Λίζα! Ἀκολούθησέ με ὅσο τὸ δυνατόν ἀθόρυβα! Ἀπὸ τὴν ψυχραιμία σου ἑξαετᾶται ή σωτηρία σου...

—Θὰ κάμω ὅ,τι θελήσῃς, δις Σίπιους... φθάνει νὰ σωθῶ ὑπὸ τὰ νύχια τοῦ κακούργου... Πῆς μου τί πρέπει νὰ κάνω...

—Ἀπλούστατα, νὰ με ἀκολουθήσῃς.

Και οἱ δυὸ σιῆς, ή μιὰ κατόπιν τῆς ἄλλης, θγήκαν ἀπὸ τὴν καμπίνα, και σὲ λίγο, ἔφθασαν ἀπαρτήρητες στὴν πρῶτη τοῦ γιὼτ.

Ἐνα σύννεφο εἶχε σκεπᾶσει τώρα ὁλότετα τὸ φεγγάρι, και πάνω στὸ κατὰστρωμα ἀπλώθηκε ἓνα σκοτάδι βαθύ.

Η κόρη τοῦ Νείλου, σταμάτησε κι' ἔκανε νόημα στὴ Λίζα, πὸν τὴν ἀκολουθοῦσε, λίγα βήματα πίσω της, νὰ πλησιάσῃ.

—Ἀνεβήτε, δεσποινίς, της εἶπε ή αἰνιγματικὴ, ἀπόγονος τῆς Ἰσιδος. Ἀνεβήτε με προσοχὴ στὸ παραπέτο τοῦ πλοίου, και καθήστε στὴν πρῶτη τοῦ κανὸ—ὀτομοπιλ. Ἐχω φροντίσει γιὰ ὅλα. Μέσα σ' ἓνα μικρὸ βαλιτσάκι θὰ βρῆτε μερικὰ τρόφιμα, φρούτα και σάντουιτς. Θὰ βρῆτε ἀκόμα, σ' ἓνα δοχεῖο νερὸ και μιὰ μπουτίτσα με κονιάκ. Τὸ ντεπόζιτο τῆς βενζίνης εἶνε γεμάτο. Ὅταν θ' ἀφῆσω νὰ κατέβῃ τὸ κανὸ στὴ θάλασσα, θὰ ἐλευθερώσετε τίς ἀρπᾶγες πὸν τὸ συγκατοῦν. Προσέξτε μόνο νὰ μὴ βάλετε σὲ κίνησι τὸ μοτέρ παρὰ μονάχα, ὅταν τὸ «Μέμφις» θὰ ἔχει ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὰ κι' αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ τὸν κρότο ὁ πλοίαρχος. Ἀλήθεια, λησμόνησα νὰ σὰς ρωτήσω ἂν ἔχετε πῶς λειτουργεῖ ή κινητήριος μηχανή. Ο χειρισμὸς της εἶνε εὐκολώτατος...

—Προτοῦ καταστραφῇ οικονομικῶς ὁ πατέρας μου, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ή κόρη τοῦ μεγαλοτραπεζίτου, εἶχε δικὸ του γιὼτ. Νομίζω πῶς σὰς τὸ εἶπα πὸν πρὶν τραυματίσθηκα, και με περιποιηθήκατε τόσο. Μὲ εἶχε μάθει, λοιπὸν, νὰ κυβερνῶ μονάχη μου τὸ κανὸ και νὰ κάνω βόλτες στὸ λιμάνι τῆς Νίκαιας.

—Ἐμπρός, λοιπὸν, δις Λίζα, μὴ χάνετε καιρό. Η στιγμὴ εἶνε πολὺτιμες.

Τὰ δυὸ κορίτσια ἀγκαλιάστηκαν σφιχτὰ, και τὰ χεῖλη τους ἔσμιξαν σ' ἓνα τελευταῖο φιλή...

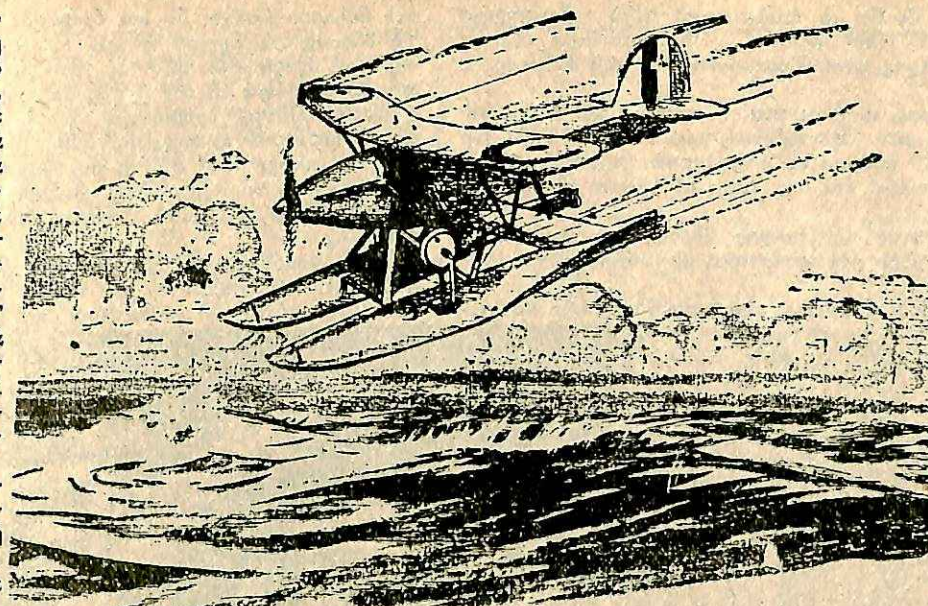
—Η εὐγνωμοσύνη μου, δις Σίπιους, γιὰ τὸ καλὸ πὸν μοῦ κάνατε θὰ σβύσῃ με τὴν τελευταία μου πνοή.

—Οὐ! ἐγὼ θὰ σὲ λησμονήσω ποτέ, ὡραῖο κορίτσι τῆς Νίκαιας. Καλὸ ταξίδι, δις Λίζα...

Και με τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὴν βοήθησε ν' ἀνεβῇ στὸ παραπέτο. Ὅταν μπῆκε στὸ κανὸ, ή Σίπιους ἔλυσε τὰ σχοινία πὸν τὸ συγκατοῦσαν και τὰ ἄφησε σιγὰ—σιγὰ νὰ γλιστρήσουν πάνω στοὺς τροχαλίες τῶν γερανῶν. Ο μηχανισμὸς ἦταν εὐκολώτατος. Κι' ἓνα μικρὸ παιδί θὰ μπορούσε νὰ κατεβάσῃ τὸ κανὸ στὴ θάλασσα.

Η Λίζα αἰσθάνθηκε πῶς κατέβαινε σιγανὰ. Κατόπιν, ὅταν τὸ κανὸ ἀγγίξε στὰ κύματα, κι' ή κόρη τοῦ τραπεζίτη ἔβγαλε τοὺς γάντζους πὸν τὸ συγκατοῦσαν, ή μικροσκοπικὴ βενζινακιὰς ἐλευθερώθηκε, και σὲ λίγο, ὅταν ἔχασε τὴν κεντημένη ταχύτητα τοῦ γιὼτ, σταμάτησε ἀκίνητη στὴ μέση τοῦ ἔρημου πελάγους.

Τὸ «Μέμφις», ἀκολουθώντας τὸ δρόμου τοῦ πρὸς τὴν ἀραβικὴ ἀκτὴ, ἀπομακρυνόταν σὰν ἀστραπή. Η Λίζα ἐνοιωσε νὰ

Σήκωσε τὸ βλέμμα της ψηλά και σχεδὸν ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της εἶδε ἓνα τεράστιο ὑδροπλάνο σὲ χαμηλὸ ὕψος ἔτοιμο νὰ προσθαλασσωθῇ.

τῆς δροσίσῃ τὰ ξαναμμένα μάγουλα, ή νυχτερινὴ δροσιά τοῦ πελάγους. Ἦταν ἐλεύθερη, ὁ ἐφιάλτης ἔπαυσε νὰ πιέξῃ τὰ στήθη της, και ή κόρη ἀνέπνευσε θάλασσα.

Ὅπως τὴν εἶχε συμβουλεύσει ή Σίπιους, ή κόρη τῶν Φλαβιδῶν ἔβαλε σὲ κίνησι τὸ μοτέρ τοῦ κανὸ, μόνον ὅταν ὁ λευκὸς κύκνος εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὰ, και διηύθυνε τὸ τιμόνι της πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Νίκαιας, πὸν μάντευε ἀπὸ τὸ ἀμυδρὸ ἀντιφάγγισμα πὸν ἔστελναν τὰ ἠλεκτρικὰ της φῶτα, στὸν ἀστροφώτιστο οὐρανὸ.

Η Λίζα γύρισε κι' ἔβριξε μιὰ τελευταία

ματιὰ στὸ κατάρκευτο γιὼτ, πὸν ἀπὸ στιγμή πὸν ἀπὸ στιγμή ή κομψὴ σιλουέττα τοῦ ὅλο και μίκραινε στὰ βάθη τῆς θάλασσας.

Ἐπειτα δυνάμωσε τὴν ταχύτητα τοῦ κανὸ, πὸν διέσχισε ἀνάλαφρα τὴ λεῖα ἐπιφάνεια τοῦ πελάγους, φέροντάς την, στὴν ἀκτὴ τῆς Νίκαιας, στὴν ἀπολύτρωσι, στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της Ἑρρίκου.

Τὸ φεγγάρι εἶχε τώρα πιά βασιλέψει κι' ἀπ' τὴν ἀντίθετη μεριά τοῦ ὁρίζοντα ἄρχισαν νὰ γλυκοχαράζουν οἱ πρῶτες λάμψεις τῆς Σεπτεμβριανῆς αὐγῆς.

Ἐνα τηλεγράφημα «λίαν κατεπεῖγον»

ΣΤΟΣΟ στὴ Νίκαια, στὸ σπίτι τοῦ Φλαβιδῶν, ή ἀνησυχία εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο. Τὰ μεσάνυχτα εἶχαν περάσει πρὸ πολλοῦ. Η Τερέζα ἐπέστρεψε με τὰ παιδιά της στὸ ξενοδοχεῖο, ἐνῶ ὁ μηχανικός Ντεβιέν, ὁ ἄντρας της, ἔμεινε νὰ κρατήσῃ συντροφιά στοὺς γονεῖς τῆς Λίζας. Μὰ τὰ παρηγορητικὰ λόγια του δὲν μπορούσαν νὰ κατευνάσουν τὴν ἀγωνία τους.

Μόλις ξημέρωσε, ὁ γέρο—Φλαβιδῶν και ὁ γαμπρός του, ἔφυγαν με τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὴν Βίλεφραντς—σέρ—μέρ.

Ἐκεῖ τοὺς καρτεροῦσε μιὰ μεγάλῃ ἀπογοήτευσις. Τὸ «Μέμφις» εἶχε ἔσβανισθῇ. Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενε ὁ ἄλλοτε χρηματιστής, κι' ἐνοιωσε νὰ κλονίζονται τὰ γόνάτα του. Κάποιος ψάρας τοὺς πληροφόρησε ὅτι τὸ «Μέμφις» εἶχε σηκώσει κατὰ τὰ μεσάνυχτα τὴν ἀγκυρὰ του κι' ἔφυγε με κατεύθυνσι πρὸς τὸ Ἀλγέρι.

Ο γέρο—Φλαβιδῶν στὰ λόγια ἐκεῖνα στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένος.

—Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ, παιδί μου; εἶπε στὸν Ντεβιέν με τὴν ἀπελπισία ζωγραφισμένη στὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του.

—Τί ἄλλο, παρὰ νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν ἀστυνομία. Πρόκειται περὶ θρασυτάτης ἀπαγωγῆς πὸν τιμωρεῖται ποινικῶς.

—Στὶς περιπτώσεις αὐτές, και μάλιστα, ἐφ' ὅσον ὁ ἀπαγωγὴς εἶνε ἔξνης ὑπηκοότητος, ή ἀστυνομικὴ ἀρχὴ θὰ διατάσῃ πολὺ, νὰ προβῇ σὲ συντόνους ἐνεργείας... Ἴσως μάλιστα καὶ τὴ στιγμή αὐτὴ νὰ εἶνε πολὺ ἀργά. Πρέπει νὰ στεύσουμε ὅσο ὑπάρχει καιρός.

Στάθηκε μιὰ στιγμή σὰν κᾶτι νὰ τοῦ βασάνιζε τὴ σκέψι. Ὁλη ή παλὰ δραστηριότητα και ἐνεργητικότητά του, ὅπως τὴν ἐποχὴ πὸν διηύθυνε τίς κολοσιαιεῖς ἐπιχειρήσεις του, ἀνάξῃ—σε μονομιάς.

—Μάρκο, δὲν πρέπει νὰ χάνουμε στιγμή. Πᾶμε στὸ τηλεγραφεῖο...

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ γέρο—τραπεζίτης, διεβίβαζε στὸ μνηστήρα τῆς Λίζας, τὸν Ἑρρίκο, τὸ ἀκόλουθο «λίαν κατεπεῖγον» τηλεγράφημα:

«Ἑρρίκου Ἀερουά, ὑποσημαγόν, ἀερολιμένα Ἰστρίν.

«Γιὰ τὸ «Μέμφις» ἀναχώρησεν μεταμεσονύκτιον με κατεύθυνσιν Ἀλγέριον. Στόπ. Λίζα, προσκληθεῖσα παρ' ἐργοστασιάρχου Μπίλιτς, εἰς ἐορτὴν ὁργανωθεῖσαν ἐπὶ διασώσει της, εἰσέκομετο ἐπὶ τοῦ πλοίου κατὰ τὴν ἀναχώρησιν. Στόπ. Σπεύσε εἰς δόθειάν της. Φλαβιδῶν».

ΚΟΝΤΣΑ, ΚΟΝΤΣΙΤΑ...

Είχε σουρουπώσει. Τα παιδιά ξεφώνιζαν, οι ναύτες τραγουδούσαν κάτω στο λιμάνι και τα κορίτσια που είχαν ξεχυθεί στους δρόμους από τα διάφορα καταστήματα άπαντοῦσαν με κοροϊδευτικά χάχανα στα πειράγματα των αεροπόρων της μοίρας, που ήθελαν να ξεχάσουν στη γη, τις συγκινήσεις του ατέλειωτου ουρανού.

Η Κόντσα περπατούσε ολόμοναχη. Είχε αφήσει την παρέα της για να κάμει συντροφιά στα όνειρά της. Εκείνο το βράδυ κινάταν ένας χορός στην «Πλάτσα ντε Τόρος» και έπρεπε να πάει με την Μαρία, την μεγαλύτερη αδελφή της.

«Ο Χουάν, ο πιλότος με τις πολλές νίκες θα είναι εκεί. Θα χορέψω μαζί. 'Επί τέλους θα άποφασίσω να μού μιλήσω!»

Ο Χουάν ήταν ένας ωραίος αξιωματικός αεροπόρος, με ντροπαλό ύψος, που πριν από τον πόλεμο πήγαινε τακτικά τα βράδια μετά το φαγητό στο πατρικό σπίτι της Κόντσας. Μιλούσε για την πολιτική με τον πατέρα της, ενώ η Μαρία κ' η μητέρα της έπλεκαν και η μικρή Κόντσα, που ήταν δεκαέξη χρόνων στριφογύριζε κοντά τους, μουρμουρίζοντας και μια καντονέττα.

«Μαζί μου φαινόταν πιο στοργικός, παρά με την Μερτσεντές, την Πούρα και όλες τις άλλες», σκε-

φτόταν.

«Ο πόλεμος όμως θα τον έχη άλλ' έτσι άραγε; Θα είναι χαριτωμένος, δεν θα έχη γεράσει ψυχικά, όπως τούσους άλλους νέους; Θα με προσέξω σαν και πρώτα; Δεν μπορεί κανείς να βγάλει ένα συμπέρασμα μ' αυτούς τους άντρες».

Καθώς η Μαρία και η Κόντσα έμπαιναν στην «Πλάτσα» με τη συνοδεία της μαμάς που ήταν στολισμένη με αλθρινά και ψεύτικα κοσμήματα, η μουσική είχε αρχίσει να παί-
 ζει.

Ήταν μια σπανιόλικη έ-
 ορτη, ένας χορός που δινό-
 ταν στο μέρος εκείνο που
 άλλα χρόνια παλεύανε κά-
 θε Κυριακή μέχρι θανάτου
 οι άνθρωποι με τους ταύ-
 ρους. Το δάπεδο ήταν στρω-
 μένο μ' ένα ξύλινο πάτωμα
 για να μη σηκώνεται σκό-
 νη. Οι άνθρωποι που είχαν
 μαζευτεί εκεί μέσα ήταν χα-
 ρούμενοι και προσπαθού-
 σαν να γίνουν ακόμη πιο
 πολύ, επειδή δεν ήξεραν
 αν την άλλη μέρα θα βρί-
 σκονταν στη ζωή...

Η Κόντσα καταλάβαινε
 από τα βλέμματα που της
 έρριχναν οι αξιωματικοί
 πως την έβρισκαν ωραία.
 Άνοιγόκλεισε τα πυκνά μα-
 τόκλαδά της, διώρθωσε με
 το χέρι τις καλοχτενισμέ-
 νες μπούκλες της και έσφι-
 ξε πιο πολύ επάνω στο

κορμί της το άσπρο ολομέ-
 ταξο σάλι της.

—Κόντσα, Κοντσίτα, της
 φώναξαν μερικοί στρατιώ-
 τες, πρέπει να μάς χορέ-
 ψεις μια «φλαμέντσα» και
 να μάς τραγουδήσεις πολ-
 λές καντονόνες απόψε...

Εκείνη χαμογέλασε ικα-
 νοποιημένη κι έψαξε να
 βρει με τα μάτια τον Χου-
 άν, τον «πιλότο» της γι-
 α να τον άκουσε. Στόν αέ-
 ρα άντηχσαν οι ρυθμοί έ-
 νος «πάσο-ντόμπλε».

Ο Πάντσο ήρθε και πήρε την
 Μαρία. Τότε φάνηκε και ο
 Χουάν, μελαχρινός, αλλά
 με μια παράξενη ωρότη-
 τα στην όψη. Υπεκλήθη
 μπροστά στην Κόντσα και
 χαίρετσε την μητέρα της
 στρατιωτικά.

Γότερα από λίγο, η
 Κόντσα πιανόταν από το
 χέρι του Χουάν. Για πρώτη
 φορά αισθανόταν τόση
 έμπιστοσύνη σ' εκείνον, άφ'
 όπου είχε πρωτοβγή, στη
 ζωή.

—Άκουσε «γκουάπα
 μιά», της είπε ο Χουάν. «Ε-
 χω να σου μιλήσω. Έλα.
 Και κρατώντας την πάν-
 τα από το χέρι, την έφερε
 σε μια πιο σκοτεινή γωνία.
 «'Επί τέλους», σκέφθηκε
 η νέα.

—Άκουσέ με, Κόντσα.
 συνέχισε ο Χουάν, παίρνω
 τό θάρρος να μιλήσω σ' έ-
 σένα επειδή εκείνη δεν
 τολμώ να την ρωτήσω. Πι-
 στεύεις πως μ' αγαπά, πως
 της άρέσω;

Η Κόντσα διασκέδαζε
 μ' αυτό το παιχνίδι.
 —Είμαι, βεβαία, σενιόρ...
 Τόν έπλησίασε.

—Ωστε είναι αλήθεια
 πως η Μαρία θα γίνει δική
 μου;

«Η Μαρία»!... Ωστόσο η
 Κόντσα, αν κι' ένα μαχαί-
 ρι εξέσχιζε την καρδιά
 της, κατάρθωσε ν' άπαντή-
 ση με πνιγμένη φωνή.

—Νά... εκεί είναι! Πή-
 γαινε να την πάρης από
 τόν Πάντσο.

—Μουζερ! Πόσο, καλή μι-
 κρούλα είσαι!

Μόλις έμεινε μόνη, γε-
 μάτη καθώς ήταν από πό-
 νο, η Κόντσα έκαμε τη σκέ-
 ψη να τόν σκοτώσει. Μια ά-
 ηδία τόν έπλημμύριζε. Πό-
 σο θα ήθελε να πεθάνει!
 «Ενωίθε δυο άδρατα χέ-
 ρια να της σφίγγουν το
 λαιμό.

Γύρω της άπλωνόταν μια
 ανθρωποθάλασσα που την
 τρικύμειζε ή χαρά και ή
 εϋθυμία.

—Κόντσα, Κοντσίτα, έλα,

να μάς χορέψης μια «φλα-
 μέντσα»!

Στ' ατία της μικρούλας
 άντηχσαν οι πρώτες νότες
 του κομματιού. Μέσα στο
 μυαλό της έπαιρναν άκανό-
 νιστα σχήματα τα πρόσω-
 πα του Χουάν, της Μαρίας,
 της μητέρας της και το δι-
 κό της όπως το είχε δη-
 πριν φύγει από το σπίτι
 στόν καθρέφτη.

—Κόντσα, Κοντσίτα γκου-
 άπα μιά, φώναξαν οι στρα-
 τιώτες.

Δυο δάκρυα, που κύλη-
 σαν στο μάγουλά της της
 έθάμπωσαν σαν ένα πυκνό
 βέλο τα μάτια.

Οι στρατιώτες την εί-
 χαν περικυκλώσει κι' ένας
 από τους μουσικούς, που
 ήρθε κοντά της, έπαιζε
 στην κιθάρα του τόν σκο-
 πό της φλαμέντσας.

—Θά πέσω, δεν μπορώ...
 ξέφυγαν από τα χείλη της
 Κοντσίτας. Θεέ μου!

Για μια στιγμή όμως,
 μια παράξενη μετάπτωσης
 μέσα της, την έκαμε να
 στηριχθεί με δύναμη επάνω
 στα ψηλά τακούνια της, να
 λυγίση το κορμί της, στόν
 ρυθμό της κιθάρας και να
 χορέψει.

Χόρεψε τόν χορό της λύ-
 πης της, γι' αυτόν που μπο-
 ρουσε να γίνει ή μοναδική
 χαρά της ζωής της. Χόρε-
 ψε τόν χορό του πόνου της
 και τραγούδησε με φωνή
 πούμοιαζε με πληγωμένο
 άγριμο.

Η Κόντσα ένωίθε μέσα
 της την έπιθυμία να πεθά-
 νη. Κι' όμως χόρεψε σαν
 νάχε την έπιθυμία να ζή-
 σι, να ζήσει πολύ...

Και όπως χόρευε, της φά-
 νηκε πως έβγαίνει μέσα ά-
 πό τα έγκόσμια, πως δρα-
 πέττει απ' αυτό τόν κό-
 σμο.

Τραγούδησε, ή φωνή
 της όμως δεν έμοιαζε με
 τη φωνή μιας νέας κοπέ-
 λας. Είχε κάτι το έπιβλη-
 τικό σαν τη φωνή μιας γυ-
 ναίκας πούχει ζήσει μια
 βασανισμένη ζωή.

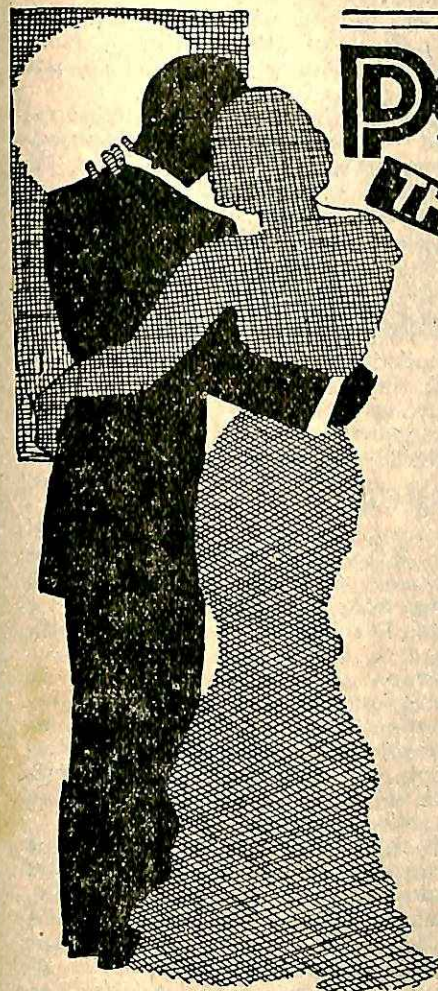
Σταμάτησε μαζί με τα
 τελευταία άκκόρντα της
 κιθάρας.

Θέλησαν από τόν ένθου-
 σιασμό να την σηκώσουν
 στά χέρια. Άρνήθηκε ώ-
 τόσο και ξέσπασε σ' ένα
 πλατύ ψεύτικο χάχανο, το
 πρώτο γυναικείο της γέ-
 λιο.

Της προσφέρθηκε ένα
 μπράντο. Κι' όπως περνού-
 σε το χέρι της μέσα σ'
 αυτό, είδε πως ήταν ένός
 νεαρού αξιωματικού της
 αεροπορίας.

Κι' ήταν πιο ωραίος άπ'
 τόν Χουάν, όπως θάταν τό-
 ρα πια για την Κόντσα ό-
 λοι οι άντρες πιο άωραίοι
 άπ' τόν Χουάν...

ΦΕΡΝΤΙΝΑΝΤΟ ΜΠΑΛ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΓΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟ ΒΩΜΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

κόρη σας;

Κανείς άλλος δεν ήξερε, εκτός ά-
 πό τη φίλη της εξαφανισθείσης, την
 Ευτέρπη. Αυτή απέκάλυψε το μυστι-
 κό:

—Η Καίτη αγαπούσε τόν Στέφα-
 νο Ε.

Και άνέφερε τόν όνομα πλουσίας,
 άθηναικής οικογενείας.

Η Ευτέρπη συνέχισε την άφήγη-
 σι τών λεπτομερειών του είδωλλου:

—Ο Στέφανος περνούσε συχνά ά-
 πό δώ με τ' αλόγο του. Τόν είχαμε
 ιδη πολλές φορές μαζί με την Καί-
 τη από τόν παράθυρο, που πήγαινε
 Ιππασία. Περνώντας, έστελνε προς
 τόν παράθυρο ένα χαμόγελο, που έ-
 κανε την Καίτη να κοκκινίζει από τη
 συγκίνησή της.

—Για κύτταξέ τον, μου έλεγε σι-
 γα ή φίλη μου με θαυμασμό. Τί ό-
 μορφος που είναι!

Και τόν παρακολουθούσε με τόν
 βλέμμα, μέχρις ότου έχανόταν στην
 γωνία του δρόμου.

—Καλός είναι, της άπαντούσα έ-
 γώ, αλλά δεν είναι για μάς. Αυτός
 είναι άριστοκροτόπαιδο. Κι' έμείς
 είμαστε φτωγά κορίτσια.

—Άλλ' ή Καίτη δεν έδινε καμιά
 προσοχή στα λόγια μου. Ήταν ά-
 πορροφημένη στο να σκέφτεται τόν
 όμορφο καβαλλάρη.

Μια μέρα, που ήρθα να την δώ,
 έπεσε στην άγκαλιά μου και δάκρυα
 χαράς έτρεχαν από τα μάτια της.

—Ευτέρπη μου, μου είπε, τόν ά-
 γάτω. Τόν αγαπώ όσο δεν μπορείς
 να φαντασθής. Κι' εκείνος μ' αγαπά.

Και μου διηγήθηκε ότι, περνών-
 τας ένα πρσί με τ' αλόγο του, της
 μίλησε. Της είπε πως είναι πολύ ώ-
 ραία και πως θα ήθελε να την δη-
 κάπου ιδιαιτέρως. Είχε κάτι να της
 πη.

Την άλλη μέρα πέρασε πάλι και
 της έφερε ένα μπουκέτο άνθη. Της
 τά έδωσε από τόν παράθυρο. Και της
 είπε ότι θα την περίμενε τόν βράδυ,
 στην γωνία του δρόμου.

—Έπηγα, μου είπε ή Καίτη. Δεν
 μείναμε, παρά λίγες στιγμές μαζί.
 Άλλά για μένα αυτές οι στιγμές ή-
 ταν όλη μου ή ζωή... Μου είπε πως
 μ' αγαπά από καιρό...

Και ή καύσιμη ή φίλη μου έκλαι-
 γε από τη συγκίνησή της και με έ-
 σφιγγε με παραφορά στην άγκαλιά
 της...

Η άγάπη τους, συνέχισε ή Ευτέρ-
 πη, κράτησε έφτά μήνες. Κάθε φο-
 ρά έβρισκα την Καίτη περισσότερο
 γοητευμένη. Ζούσε με τ' όνομά του,
 Άνέπνεε μέσα στην άτμόσφαιρα της
 άναμνήσεως τών στιγμών, που εί-

χαν περάσει μαζί.

—Χθές, μου έλεγε, τόν είδα στην
 εκκλησία. Ήρθε και στάθηκε όσο
 μπορούσε κοντά μου. Όλη την ώρα
 τόν έχάιδευα με τόν βλέμμα. Η ψυ-
 χή μου έξέχυνε όλη τη λατρεία της
 γι' αυτόν.

Μιάν άλλη φορά την βρήκα να
 σφίγγει με λαχτάρα και να φιλά έ-
 να μεταξωτό μαντήλι.

—Είναι δικό του, μου είπε. Μου
 τó έδωσε χθές και θα τόχω μαζί
 μου, μέχρις ότου πεθάνω.

Εβλεπα ότι ή Καίτη αγαπούσε
 με τρελή παραφορά. Και διαισθα-
 νόμουν ότι αυτό ήταν επικίνδυνο γι'
 αυτήν, διότι σκεφτόμουν, ότι δεν εί-
 χε να περιμένη τίποτε από τόν Στέ-
 φανο. Αυτή τη σκέψη μου τόλμησα
 κάποτε να της την πώ:

—Ξέρεις, ότι είσαι τρελλή; της
 είπα.

—Γιατί;

—Γιατί έμπλεξες μ' έναν άνθρω-
 πο, ό οποίος δεν θα φανή συνεπής ά-
 πέναντί σου.

—Τί έννοείς; με ρώτησε.

—Έννοώ ότι δεν θα σέ παντρευ-
 τη.

—Δεν τού ζήτησα έγώ τέτοιο
 πράγμα, μου άπήντησε. Έγώ δεν
 τού ζήτησα και ούτε θα τού ζητήσω
 ποτέ τίποτε.

—Τότε γιατί πές μαζί του;

—Γιατί τόν αγαπώ. Δεν είναι άρ-
 κетός αυτός ό λόγος.

—Μά σέψου, Καίτη, της είπα.
 «Ολ' αυτό θα τελειώσουν μια μέρα.
 —Τότε θα τελειώση και ή ζωή
 μου, μου άπήντησε.

Και τόν τέλος, συνέχισε ή Ευτέρ-
 πη, ήρθε μια μέρα. Έμάθαμε ότι ό
 Στέφανος άρραβωνιάστηκε μ' άλλη,
 με μια πλούσια Πατρινή...

—Είδες, που στά έλεγα; είπα
 στην Καίτη. Τώρα θα καταλάβης τί
 παληάνθρωποι είναι όλοι οι πλού-
 σιοι!

Μη βρίζεις τόν Στέφανο, μου ά-
 πήντησε. Δεν μπορούσε να κάμη δια-
 φορετικά.

—Υπερασπίζεσαι τόν άνθρωπο
 που σ' έγκατέλειψε;

—Μά έγώ δεν τόν αγαπήσα υπό
 δρους. Δεν τόν άφησα ποτέ να μου
 υποσχεθώ ότι θα με παντρευόταν.
 Η μοίρα μας ήταν να χωριστούμε.
 Δεν τού κρατώ καμιά κακία.

—Είσαι τρελλή...

—Πές με όπως σου άρέσει. Έγώ
 πάντως είμαι γεμάτη εϋγνωμοσύνη
 για τόν Στέφανο. Μου άρισε στιγμές
 αλθμονήτες. Μ' έκαμε να γνωρίσω

την αγάπη σ' όλη της τη δύναμη. Δεν τού ζητήσα τίποτε άλλο...
—Είμαι περίεργη να μάθω πώς δικαιολογήθηκε για τους άρραβώνες του.

—Δεν τόν άφησα να μου πη καμιά δικαιολογία. Την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε ήταν πολύ λυπημένος. «Δεν πρέπει να λυπάσαι, άγαπημένε μου, τού είπα. Έγώ είμαι εύτυχισμένη, που σ' αγάπησα. Κράτησέ με στην άγκαλιά σου τις λίγες αυτές τελευταίες στιγμές που έχομε να μείνωμε μαζί και να μη λές τίποτε». Όταν χωρίσαμε, ήταν δακρυσμένος... Όχι. Ο Στέφανος δεν έχει σκληρή καρδιά. Άλλά ποιός ξέρει ποιές συνθήκες τόν άναγκασαν να παντρευτή.

—Προσπαθούσε με όλη τη δύναμη της ψυχής της να βρη δικαιολογίες για τού Στέφανο. Πόσο, άλήθεια, πρέπει να τόν αγαπούσε για να μην έχη κανένα παράπονο μαζί του!

—Όταν τήν άφησα τήν Καίτη — συνέχισε ή Ευτέρπη — τής είπα να μην κάμει καμιά τρέλλα.

—Όχι, μου άπάντησε. «Ό,τι κάμω δεν θά είναι τρέλλα». Έζησα επί έφτά μήνες μιά ζωή, που ίσοδυναμεί

με πολλά χρόνια. Μου φαίνεται πώς γέρασα εύτυχισμένη. Κι' άν πεθάνω, δεν θά φύγω παραπονεμένη από τη ζωή».

Αυτό είναι τού παλιό, λησμονημένο πιά ειδύλλιο της Καίτης και τού Στέφανου. Τό τέλος αυτής της θλιβερης ιστορίας τού έγραψαν οι έφημερίδες της εποχής.

«Χθές τού άπόνεμα έρρίφθη από τούς βράχους της Άκροπόλεως ή νεάνις Καίτη Μηλίση. Η αύτόχειρ προέβη εις τήν πρᾶξιν της, διότι...». Και άκολουθούσε ή έκθεσις τών λόγων της αύτοκτονίας, τούς όποιους άκούσαμε πάρα-πάνω από τη φίλη της τήν Ευτέρπη, να μάς τούς άφηγῆται.

Με πόση βαθεία χριστιανική έγκαρτέρησι ύποτάχθηκε στη μοίρα της και στις κοινωνικές συνθήκες μιά ταπεινή ύπαρξι! Η καρδιά της καρφώθηκε στόν σταυρό ενός άτυχα έρωτος με τά φαρμακερά καρχού της έγκαταλείψεως και από τού πιά της έγκαταλείψεως και από τού στόμα της δεν βγήκε κανένα παράπονο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ευθυμη ιστοριούλα τού ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΠΟΝΤ

ΑΘΙΣΜΕΝΟΣ στó γραφείο μου, χάραζα μικρούς κύκλους σ' ένα φύλλο χαρτί και κατόπιν φρόντιζα να τούς μαυρίζω, όταν, από τού άνοιγμα της πόρτας, πρόβαλε τού κεφαλι της Μάργκερυ, της γυναίκας μου.

— Βγαίνω έξω, μου άνήγγειλε. Έχεις να μου δώσης καμιά παραγγελία;

Φυσικά κι' είχα! Ήταν ακριβώς ή μέρα που θά κυκλοφορούσε τού φύλλο τού «Φλύαρου», στó όποιο θ' άρχιζε τού καινούργιο μυθιστόρημά μου.

— Ευχαριστώ, τής άπάντησα... Άγόρασέ μου ένα σαπούνι ξυρίσματος... κι' ένα πακέτο τσιγάρα — έκανα πώς σκεπτόμουν για λίγο — και... και τόν σημερινό «Φλύαρο».

— Σ' αυτόν που θά δημοσιευθῇ τό...

— Άκριβώς, τήν διέκοψα. Τό μυθιστόρημά μου, τó είχαν άναγγείλει γι' αυτό τού φύλλο και θάθελα να ιδώ πώς τó παρουσιάζουν.

— Άν είναι έξυπνο, με διεβεβαίωσε ή Μάργκερυ, θά τού θάλουν έναν χτυπητό τίτλο. Είναι σπουδαίο τó έργο σου, και δεν τού αξίζει και τόσο τού «Φλύαρου».

— Μην τó λές αυτό, τής άπάντησα μετριοφρόνως. Τώρα... φυσικά, έχεις κόπως δίκιο. Δεν είναι δά και συνηθισμένο μυθιστόρημα! Τό μυστήριό του είναι, πρώτα-πρώτα, συναρπαστικό. Δεύτερον, τó εγκλημα έκτελείται στην τελευταία έπιφυλλίδα, κι' όχι, όπως συνηθίζουν όλοι, στην πρώτη. Τέλος, δολοφόνος είναι έκείνος ακριβώς που συνεκέντρωνε τις περισσότερες πιθανότητες άπ' τήν άρχή. Αυτό φυσικά...

50

λειώσω...

— Θά γράψης με πιότερο κέφι, σάν έπιστρέψης, με διεβεβαίωσε ή Μάργκερυ, κατεβάζοντας τά πόδια μου άπ' τó γραφείο.

Δέκα λεπτά αργότερα, ταξιδεύαμε με τó λεωφορείο, κι' ενώ τó θαρύ αύτοκίνητο έτρεχε άγχομαχώντας, ή γυναίκα μου, καταγινόταν στην τακτική δουλειά της: στó να χιτῆ παλάτια στá σύννεφα. Με βάσι τó μυθιστόρημά μου, ξεκίνησε για τó πιό τσελλό όνειρο. Στην άρχή, τά άριστούργματά μου γινόταν αίτια να αύξηθῇ καταπληκτικά ή κυκλοφορία τού «Φλύαρου». Μετά, τó άγόραζε κάποιος από τούς πιό μεγάλους κινηματογραφικούς έπιχειρηματίες τού Χόλλυγουντ, πληρώνοντάς μου για ποσοστά ένα ποσόν που ξεπερνούσε ως και τó Δημόσιο Χρέος. Στó σχετικό «φίλμ» που γυριζόταν, σέ λίγο, πρωταγωνιστούσαν οι διασημότεροι άστέρες: ό Τσάρλς Λάφτον, ή Γκρέτα Γκάρμπο, ό Ουίλλιαμ Πόουελλ, ή Μύρνα Λόου, ό Γκάρντ Κούπερ, ό Κλάρκ Γκέμπλ κι' ή Μαρίλένε Ντήτριχ.

Κατόπιν όλων αυτών, άφήναμε τó ταπεινό σπιτάκι μας και, διασχίζοντας τόν Άτλαντικό, πηγαίναμε να έγκατασταθούμε στην ιδιόκτητη βίλλα μας, στó Χόλλυγουντ, με τόν άπέραντο κήπο, τó δάσος και τήν δική της κολυμβητική δεξαμενή.

Τήν ώρα ακριβώς που στρώναμε μιά παρτίδα «κόντσίνα», με τόν φρέντ σκούνησα έλαφρά τήν Μάργκερυ, τής άνήγγειλα ότι φτάσαμε στé σπείρα. Έγκαταλείψαμε τó παλάτι τών όνειρων μας, μέσα στó λεωφορείο, και σαμα ένα κιόσκι και ζητήσαμε τόν

— Τυχεροί είστε, μάς άπάντησε ό περιπτερούχος. Ένας μόνον μου έμεινε.

— Πουλήθηκε πολύ αύτή τήν έβδομάδα; τώλημσα να ρωτήσω.

— Σάν ψωμάκι, μ' έπληροφόρησε ό περιπτεριούχος. Κι' αύτó τó χρωστά σ' αύτó που έγκαινιάζει σ' αύτó τó φύλλο...

Τó καινούργιο μυθιστόρημα; ρώτησε με δῆθεν άφέλεια ή Μάργκερυ.

— Ποιό μυθιστόρημα, κυρά μου; κέσμο. Όχι κυρά μου! Έκείνο που άνέθεσε τήν κυκλοφορία αύτού έδώ τού περιοδικού είναι τó κοστούμι τού ναγνώστες του...

— Η άπογοήτευσις που είχε άπλωθῇ στην άρχή, στó πρόσωπο της Μάργκερυ, έδωσε τόπο στόν ένθουσιασμό.

— Μπράβο τους! φώναξε χαρούμενα. Σπουδαία ιδέα!

Άπομακρυνθήκαμε άμίλητοι άπ' τó κιόσκι.

— Γκρεμίστηκαν τά όνειρά μας, ψιθύρισα κάποια στιγμή. Γκρεμίστηκε κι' ή βίλλα μας στó Χόλλυγουντ.

— Η Μάργκερυ, όμως, είχε κιόλας παρηγορηθῇ.

— Τί να γίνῃ; έκαμε φιλοσοφικό. Έγώ, να σου πώ, χαίρομαι, που θα άπκτιχώ, τούλάχιστον, όλοκαίνουργο «μαγιώ». Κι' έπειτα, τί τά θές, προτιμώ να ζήσω στόν τόπο μου, κι' ές μου λείπουν τά ταξίδια... Καί, στó κάτω-κάτω, είσαι θέβαιος πώς ή Τζιντζερ Ρότζερς κι' ό Φρέντ Άσταίρ ζέρουν να παίξουν «κόντσίνα»;

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΜΠΟΝΤ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Αύτοτελής άστυνομική νουβέλλα τού
συνγραφέως ΦΙΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑ·Ι·Μ

Τó «Άτλαντικ» είχε σαλπάρει λίγες ώρες πριν από τó λιμάνι της Γιάας Υόρκης για τήν Εύρώπη. Η νύχτα άπλωνόταν πάνω από τόν ώκεανό που μούγκριζε με λύσσα. Ένας δυνατός άέρας που περνούσε άναμεσα στá ξάρτια σφύριζε μιά πολεμική συμφωνία. Τό υπερκαθέινον προχωρούσε με 14 μίλια τήν ώρα. Οι έπιβάτες της πρώτης θέσεως ήσαν ήλιοι στην αθούσα της μουσικής. Η γῆρα κυρία Κουίνσμεπερ που ταξίδευε με τόν γιού της, για να παρευμεθῇ στó άνοιγμα της διαθήκης τού πατέρα της που είχε πεθάνει στó Παρίσι, ήταν καθισμένη σ' ένα πέτσινο φοτέγι και διάβαζε ένα περιοδικό της πατρίδας της. Πού και πού σηκωνε τά μαύρα μάτια της και κυτούσε χαμογελώντας τó γιού της που κάπνιζε ξαπλωμένος σέ μιά πολυθρόνα, πλάι της. Η ώρα ήταν 11 τó βράδυ.

Σέ λίγο όλοι οι έπιβάτες σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και διευθύνθηκαν τρυκλίζοντας προς τις καμπίνες τους, γιατί ό καιρός είχε χειροτερέψει και τó «Άτλαντικ» χοροπηδούσε, σάν δαμονισμένο καρυδότσόλο πάνω στá κύματα. Η κυρία Κουίνσμεπερ στηριζόμενη στó μπράτσο τού γιου της είχε φτάσει στó διάδρομο που ήταν ή καμπίνα της, όταν ένας δυνατός έμμετος τήν άνεστάωσε.

— Ό γιός της τήν έξόθησε να μη στó διαμέρισμά της και τήν έφρησε να ξαπλώσῃ στην κουσέττα. Υστερα έκλεισε τήν πόρτα της και άφου περπάτησε κρατώντας τήν λαβή τού τοιχώματος, στάθηκε μπροστά στην πόρτα της καμπίνας του που ήταν στόν άλλο διάδρομο τού πλοίου. Κι' αύτó είχε γίνει έπειδή όλες οι καμπίνες ήταν πιασμένες τήν ώρα που τηλεφώνησαν στó πρακτορείο της εταιρείας για να τούς κρατήσῃ δυο θέσεις κοντά-κοντά έπάνω στó «Άτλαντικ». Δεν μπορούσαν παρά να ύποταχθουν σ' αύτó, γιατί ό συμβολαιογράφος τού μακαρίτη τούς τηλεγραφούσε: «Άναχωρήσατε με τó πρώτον άτμόπλοιον».

Έβαλε τó κλειδί στην κλειδαριά και μπῆκε. Η καμπίνα τού πλοίου χτυπούσε έκείνη τή στιγμή. Η δεύτερη θάρδια ανέλαμβανε ύπηρεσία. Στó πλοίο δεν ύπήρχε καμιά κίνηση. Στó κατάστρωμα μόνο οι ναύται της ύπηρεσίας τυλιγμένοι με τά μαύρα τους αδιάβροχα και δεμένοι από τή μέση με χροινί, πιστοί στó καθήκον τους, έκαναν τή δουλειά τους. Στῇ γέφυρα ό πρώτος καπετάνιος και ό δεύτερος κάπνιζαν τις πίπες τους.

Τί διαβολέμενος καιρός, είπε ό πρώτος, πρώτη φορά τόν συναντώ στην είκοσάχρονη ύπηρεσία μου.

— Πράγματι, βεβαίωσε ό άλλος, είνε από τά λίγα καμώματα τού ώκεανού τó άποφινό. Χωρίς άλλο θά έχουμε και βροχή. Η δμίχλη γίνεται όσο πάει και πιό πυκνή.

Σέ λίγες στιγμές, θαβιές άστραπές άρχισαν ν' αυλακώνουν τó στερέωμα και ή βροχή άρχισε να χτυπά με μανία τά τζάκια της γεφύρας. Ό κυβερνήτης πήρε τά κύαλια του και κύτταξε προς τó Νότο. Καθώς προσπαθούσε να διακρίνῃ άν έκείνο τó φαινό σημάδι που έβλεπε ήταν πλοίο που διευθυνόταν κατ' έπάνω τους ή όχι, μιά κραυγή πόνου άκούστηκε μέσα στó σκοτάδι που προερχόταν άπ' τó πλοίο. Όταν βεβαιώθηκε πώς τó πλοίο που έδλεπε είχε αντίθετη διεύθυνσι, είπε στόν δεύτερο πλοίαρχο:

— Άκούσατε Τόμας; Δεν σᾶς φάνηκε πώς έπρόκειτο για μιά όχι συνηθισμένη φωνή;

— Ό Τόμας που δεν είχε άκούσει τίποτα άπολύτως, έβγαλε τήν πίπα από τó στόμα του και τού άπάντησε: — Δεν πρέπει να τó θεωρούμε παράδοξο, κυβερνήτα, σέ μιά τέτοια άπαισία νύχτα. Οι έπιβάτες δεν έχουν συνηθίσει στá κοπιαστικά ταξίδια και όταν βρεθούν σέ μιά παρόμοια καιρική άνωμαλία νομίζουν πώς πρόκειται για τó τέλος της ζωής τους. Δεν άποκλείεται λοιπόν ή φωνή που άκούσατε να ήταν ένός φοβισμένου έπιβάτου, που φωνάζοντας θά νόμιζε πώς μπορούσε να έξευμενίσῃ τά στοιχειά της θάλασσας.

Ό κυβερνήτης ξανάρριξε τά μάτια του στόν δρόνονα που άνοιγόταν μπροστά του, όσο τού τó επέτρεπαν τά πυκνά παρατετάσματα της δμίχλης και οι καταρράχτες της βροχής που κυλούσαν στá τζάκια.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Κατά τά δημερώματα ό καιρός άλλαξε. Τα κύματα έχασαν τήν πρώτη τους δύναμη κι' ό ούρανος άρχισε να χαμογελά. Οι έπιβάτες είχαν πέσει σ' έναν θαρύν ύπνο ύστερα από μιά τέτοια τρομερή νύχτα. Στó κατάστρωμα δεν ήταν άλλος κανείς έκτός από έναν έπιβάτη της δευτέρας θέσεως που τυλιγμένος στó παλτό του άνεβοκατέβαινε περιμένοντας τήν άνατολή τού ήλιου. «Α! όλα κι' όλα ή μεγαλύτερη άπόλαυσι για τόν Τζών Λόρ, έτσι ήταν τó όνομά του, όσες φορές ταξίδευε, ήταν να θαυμάζῃ τόν άφέντη ήλιο που έβγαινε στó καθημερινό του σεργιάνι. Άναψε τήν πίπα του και έρριξε τά μάτια του στους άφρούς που άφηνε ή προπέλα τού «Άτλαντικ».

Υστερα τράβηξε μιά σσιζ-λόγκ από τó ύπόστεγο, τήν άνείξε και ξάπλωσε άναπαυτικά, θαυμάζοντας μιάν έξαίσια άνατολή. Έμεινε στῇ θέσι του περισσότερο από δυό ώρες. Μιά μυστηριώδης όμως κινήσις που άρχισε να δημιουργῆται πάνω στó καράδι τού τράβηξε τήν περιέργειά. Τó έπάγγελμα τού ντεκτιβ που άσκοδσε δέκα δλόκληρα χρόνια, τού είχε δώσει τήν ικανότητα έκείνη με τήν όποία μπορούσε να καταλάβῃ καλύτερα από κάθε άλλον, για τί ακριβώς έπρόκειτο. Σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς τήν πρώτη θέσι. Ένας ναύτης που περνούσε διαστικός, σκόνταψε άπάνω του.

— Όου! έξέκιούζμι σέρ», πρόφερε δυσχερής.

— Ό Τζών Λόρ τόν έπιασε από τó μπράτσο.

Κατά τά δημερώματα ό καιρός άλλαξε και τó «Άτλαντικ» έπιάσε μιά μεγάλη άνεση τόν ήλιο όκεανό

— Δεν υπάρχει λόγος να σε συγχωρήσω παιδί μου, γιατί δεν το έκανες επίτηδες.

Κι' ύστερα αλλάζοντας τόνο :

— Δεν μου λές σε παρακαλώ, τί συμβαίνει σήμερα; ρ' αυτούς τους έκατομμυριοχούς; ρ' τησης χαμογελώντας.

— Ο ναύτης τόν κύτταξε κατάματα :

— "Α! είναι φοβερό κύριε. Πρό ε-
ως τετάρτου ο καμαρώτος Τζιμ είδε
μισάνοιχη την πόρτα της καμπίνας
της κ. Κουίνσμεπερ και θέλησε, για
να μην την ξυπνήσουν οι θόρυβοι του
διαδρόμου, να την κλείσει. Τραβών-
τας όμως την μπετούγια είδε πως ή
πόρτα δεν έκλεινε. Έσκυψε να δει και
διέκρινε ένα χρυσό δαχτυλίδι που
είχε μπη στο ανοιχτό της πόρτας
και του δαπέδου κενό και εμπόδιζε το
κλείσιμο. Τό ξεσφίγησε τότε ανοί-
γοντας την πόρτα. Τό φύλλο όμως
προχώρησε ως ένα σημείο, σχηματι-
ζοντας μιάν όξεία γωνία, χωρίς να
πηγαίνει παραμέσα. Έβαλε τότε το
κεφάλι του από τόν ανοιχτό χώρο.
Έκείνο όμως που είδε ήταν τρομε-
ρό: ξαπλωμένη στο δάπεδο με πεταγ-
μένα έξω από τις κόγχες τους τά μά-
τια της και καρφωμένα στο ίδιο ση-
μείο ή κ. Κουίνσμεπερ φαινόταν αναι-
σθητη.

Προσπάθησε να την βοηθήσει, αλλά ή
πόρτα ήταν αδύνατο να τού επιτρέψει
την είσοδο. Πήγε τότε και έπιπρέψ-
σε τόν γιατρό του πλοίου, τήν άνοι-
ξαν μαζί και μπηκαν. Ο γιατρός θε-
δαίωσε τό θάνατό της.

Ο Τζών Λόρ δσην ώρα διηγώταν ό
ναύτης, φαινόταν πως κάτι ανησυχού-
σε τό μυαλό του. "Υστερα έβγαλε
από την τσέπη του ένα δολλάριο τδ-
χως στην παλάμη τού ναύτη και πη-
δώντας τά κάγκελλα που χώριζαν
την πρώτη θέσι από τό καστρώμα,
διευθύνθηκε πρds την καμπίνα της κ.
Κουίνσμεπερ.

"Εξω απ' αυτήν ήταν μαζεμένοι
άρκετοι επιβάτες που σχολίαζαν με
φρίκη τό γεγονός :

— Δολοφονία.

— Αυτόκτονία.

Ο γιατρός ήταν μπροστά στην
καμπίνα και προσπαθούσε με δυό
ναύτες να άπομακρύνει να και καθή-
συχάση τούς θορυβημένους επιβάτες.
Ο Μόρις Κουίνσμεπερ ό γιός της
άποθανούσας ήταν καθισμένος σε
μιά καρέκλα κυριολεκτικά άπαρηγό-
ρητος κι' από τά μάτια του έτρεχαν
δάκρυα.

Ο ντέτεκτιβ προχώρησε πρds τόν
γιατρό και τού παρουδίαστηκε :

— Τζών Λόρ ιδιωτικό άστυνόμος,
είπε, και τού έδειξε την προσωπική
του ταυτότητα.

Ο γιατρός τού έδωσε τό χέρι.

— Αξιότιμε κύριε, τού είπε άφοϋ
άπομακρύνθηκαν από τούς άλλους, ή
επιβάτης της πρώτης θέσεως κ.
Κουίνσμεπερ, δολοφονήθηκε πριν λί-
γες ώρες στην καμπίνα της. Και λέ-
γω ότι πρόκειται περί δολοφονίας,
διότι ή κυρία δεν πέθανε φυσιολογι-
κά. Δυό δολοφόνια χέρια κακούργου
της έσφίξαν τό λαιμό κόβοντας την
άναπνοή της. Τά μπιζού της κυρίας
έχουν εξαφανιστή καθώς και είκοσι
χιλιάδες δολλάρια που είχε στο νεσε-
σέρ της. Ιά ίχνη της διαρρήξεως είναι
αισθητά στο διαμέρισμά της.

— Μά την αλήθεια, γιατρέ, τό
πράγμα είναι για μένα άρκετά έν-

διαφέρον. "Αν είχατε την καλωσύνη
να μου επιτρέψετε να σας βοηθήσω
με τόν τρόπο μου όσο μου είναι δυ-
νατό, θά σας ήμουν υπόχρεως. Διότι
πρέπει να ξέρετε, πως ό δολοφόνος
δεν είναι δυνατόν να θρίσκειται έξω
από τό υπερωκεάνειον. Και ή χτεσι-
νή νύχτα ήταν μοναδική για να κα-
ταφέρη άνενόχλητος τό σχέδιό του.

Ο γιατρός είχε διαβάσει στις έφη-
μερίδες τά κατορθώματα τού ντέτε-
κτιβ, που χωρίς υπερβολή ήταν με-
γαλύτερα από τούς θρύλους τού Σέρ-
λοκ Χόλμς. Τόν χτύπησε στην πλάτη
μ' ευγένεια και :

— Είμαι άπόλυτα βέβαιος, είπε,
για την διαλεύκανσι τού μυστηρίου
και την άποκατάστασι της αληθείας,
άφοϋ ό δολοφόνος είχε την άτυχία να
είσθε σεις που αναλαμβάνετε την ύ-
πόθεσι αυτή.

Ο Τζών Λόρ χαμογέλασε και τού
πρόσφερε ένα τσιγάρο.

— Πρέπει ν' αρχίσουμε τώρα άμέ-
σως, γιατί κάθε στιγμή είναι πολύ-
τιμη.

— Πάμε γά σας παρουσιάσω στόν
κυβερνήτη άγαπητέ φίλε.

"Υστερα από λίγα λεπτά ό κυβερ-
νήτης τού "Ατλαντικ" έσφίγγε τό χέ-
ρι τού Τζών Λόρ.

— Είμαι ευτυχής που σας γνώρι-
σα, είπε. Η υπόθεσις αυτή πρέπει να
ξεκαθαρίση προτού μπούμε σε λιμά-
νι. Έκτός από τό λυπηρό γεγονός τού
θάνατου ενός ανθρώπου όπως ή κ.
Κουίνσμεπερ και την τιμωρία που
πρέπει να υποστή ό δράστης, γεννά-
ται και κάτι άλλο άκόμα. Με τό περι-
στατικό αυτό κλονίζεται ή πεποίθη-
σις για την ασφάλεια τών επιβατών,
τό γόητρον της έταιρείας γκρεμίζε-
ται και οι άνταγωνιστάι μας θά ά-
διδάσουν μιά θαυμασία ευκαιρία για
να δυσφημήσουν τά σκάφη της έται-
ρείας. Έχετε λοιπόν κάθε έλευθερία
να δράσετε όπως νομίζετε καλύτερα.
Δεν σας εύχομαι καλή επιτυχία, έ-
πειδή είμαι βέβαιος γι' αυτήν.

— Κυβερνήτα, άπήντησεν ό ντέτε-
κτιβ, μου δίδετε σας παρακαλώ τόν
κατάλογο τών επιβατών. Για μένα
αυτό είναι τό πρώτο βήμα.

Ο κυβερνήτης άνοιξε τό συρτάρι
τού γραφείου του και τού έδωσε δυό
κόλλες δακτυλογραφημένες.

Ο Τζών Λόρ έρρεξε γρήγορες μα-
τιές. Κανείς δεν τού φάνηκε ύποπτος,
έκτός από έναν επιβάτη της δευτέρας
θέσεως, δνόματι Ράμερ.

— Καλέστε μου σας παρακαλώ τόν
κ. Ράμερ, είπε στο ναύτη που στεκό-
ταν μπροστά στο γραφείο τού κυβερ-
νήτου.

"Υστερα από λίγα λεπτά παρουσιά-
στηκε ένας καλοντυμένος κύριος
τριασάπεντε περίπου χρόνων, έχον-
τας στηριγμένο στο άριστερό του μά-
τι ένα μονόκλ.

— Πώς είσθε κύριε Λόρ, είπε εκεί-
νος μόλις μπηκε στο γραφείο. Τί ευ-
τυχής σύμπτωσης να ξανασυναντη-
θούμε έδω...

— Άφησε τις διαχύσεις Ράμερ, τόν
διέκοψε ό άστυνομικός, και πές μου
πως πέρασε την περασμένη νύχτα.
Έχε υπ' όψει σου πως τά ψέματα δεν
περνούν σε μένα.

Ο Ράμερ έδειξε πως δεν ταραχτή-
κε καθόλου με την ύποδοχή που τού
έκανε ό Λόρ. Κάθισε σε μιά πολυ-
θρόνα κι' άρχισε :

— Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί
σας είμαι τόσο μισητός και θέλετε να
με επιτηρήσετε παντού. Άκόμη και στο

γαμήλιο ταξίδι μου.

— Δεν μ' ενδιαφέρει τό γαμήλιο τα-
ξίδι σου Ράμερ. Έκείνο που με άπα-
σχλεί είναι οι άπάτες που έκανες με-
χρι τώρα, τό παρελθόν σου και πρό
παντός ό φόνος που έκανες χτες
τό βράδυ.

Στό άκουσμα της λέξεως φόν-
ος ό Ράμερ έγινε κίτρινος κι' ύ-
στερα κατακόκκινος.

— Δεν πιστεύω να θέλετε να με
μπερδέψετε σε πράγματα για τά ό-
πία πρώτη φορά άκούω. Η γυναί-
κα μου μπορεί να σας θεαδωρή πως
έκτός από την ώρα τού φαγητού όλες
τις άλλες της περάσαμε μαζί μέσα
στη καμπίνα μας. Θά σας παρακαλέ-
σω όμως πολύ, να μην την τρομάξετε
με την άνακρισι σας, γιατί πρόκειται
για μιά λεπτή και υπερευαίσθητη έ-
δισυγκρασία.

Ο άστυνομικός έρριξε μιά ματιά
στόν Ράμερ. "Υστερα πήγε στην
καμπίνα του. Η κ. Ράμερ, μιά όμορ-
φη Άμερικάνα, τού είπε τά πράγμα-
τα όπως άκριβώς και ό σύζυγός της.
Τήν παρεκάλεσε να τόν συνοδεύση
ως τό γραφείο τού κυβερνήτου κι' ύ-
στερα ξαναγύρισε κι' έρεύνησε την
καμπίνα.

"Αδικά όμως. Δεν μπόρεσε να θρη-
έναντιον του ούτε τό παρακρό-
στοιχείο. "Τά πράγματα είναι περισ-
σότερο σκοτεινά απ' όσο τά φαντα-
ζόμουν, μουρμούρισε. Δακτυλικά ά-
ποτυπώματα δεν εύρέθηκαν, γιατί ό
κακοβργος δεν είχε την άφέλεια να
μη φορή γάντια. Άλλο στοιχείο
έκτός από τό δαχτυλίδι με τό μονό-
γραμμα Μ. Κ., που θρέθηκε σφηνω-
μένο στην πόρτα της καμπίνας της
κυρίας Μαίρης Κουίνσμεπερ και που
άσφαλώς θά ήταν ένα από εκείνα που
είχε κλέψει ό δολοφόνος και θά τού
είχε πέσει έπάνι στην βιασύνη του,
δεν υπήρχε. Πρέπει να ανακρίνω τόν
γιό της κυρίας μήπως και κατορθώ-
σα απ' ό,τι τόν ρωτήσω να θρώ κάτι
που θά με οδηγήση στην άποκάλυ-
ψη.

Πήγε πάλι στο γραφείο τού κυβερ-
νήτου και είπε στόν Ράμερ και στην
κυρία του πως δεν τούς χρειαζότα-
ν.

"Υστερα, άφοϋ πληροφορήθηκε πως
οι επιβάτες που κρατούσαν τις γύρω
καμπίνες απ' εκείνη που έγινε τό έγ-
κλημα, δεν ήταν ούτε κατά διάνοια
ύποπτοι, έφ' όσον έπρόκειτο περί ά-
νατάτων μελών της Νεοϋρκέζικης ά-
ριστοκρατίας, έκάλεσε με τόν ναύ-
τη τόν Μόρις Κουίνσμεπερ που ή-
ταν ξαπλωμένος κι' έκλαιγε σαν μω-
ρό παιδί σε μιά πολυθρόνα έξω από
τόν τόπο τού δράματος.

"Οταν παρουσιάστηκε στόν άστυνο-
μικό, τόν κυβερνήτη και τόν γιατρό,
τα μάτια του ήταν κατακόκκινα. Ο
Τζών Λόρ τού υπέδειξε ένα κάθισμα
κι' ύστερα κάθισε κι' αυτός άπέναντί
του.

— Έν πρώτοις δεχθήτε τά θερμά
μου συλλυπητήρια κ. Κουίνσμεπερ
και μετά επιτρέψατέ μου να σας κά-
νω μερικές έρωτήσεις, οι όποιες θά
με διευκολύνουν στο να άποκαλύψω
τόν δολοφόνο της δυστυχισμένης σας
μητέρας.

Ο Μόρις Κουίνσμεπερ άφησε να
τού ξεφύγη ένας στεναγμός κι' ύστε-
ρα σηκώνοντας τά μάτια του :

— Είμαι στη διάθεσί σας, είπε.

— Έχετε την καλωσύνη να με πλη-
ροφορήσετε άν στην οικογένειά σας

είχατε κανέναν έχθρό;

— Από την εποχή που πέθανε ό
πατέρας μου, πρό ενός άκριβώς έ-
τους, ζούσαμε με την μητέρα μου,
στην θίλλα μας τού "Μονρόε", έπειδή
ή δυστυχισμένη μητέρα μου δεν μπο-
ρούσε να υποφέρει τό διαμέρισμα στο
όποιο μας είχε έπισκεφθή ό θάνατος.
Έχθρους δεν είχαμε. Άπολύτως κα-
νένα. Έκτός από έναν άδελφό τού
πατέρα μου, που είχε ακολουθήσει
τόν κακό θρόμο και μας έξεβίαζε με
την άπειλή πως θά μάς σκοτώση άν
δεν τού δώναμε χρήματα.

— Από τότε όμως που κατήγγειλα
τό πράγμα στην άστυνομία, έπαυσε
να μάς ένοχλή, και όπως είχαμε πλη-
ροφορηθή από έναν οικογενειακό μας
φίλο είχε φύγει για τις 'Ινδίες, κυνη-
γώντας την τύχη του.

— Είσθε βέβαιος πως έφυγε για τις
'Ινδίες;

— Βεβαίδιατος. Ο φίλος μας αυ-
τός ήταν τριάντα χρόνια συνταίρος
τού πατέρα μου, όποτεν δεν υπάρχει
καμιά άμφιβολία για τά λεγόμενά
του.

— Ποιό ήταν τό όνομα τού έκθια-
στοί σας;

— Φέλιξ... Φέλιξ Κουίνσμεπερ.

Ο άστυνομικός έρριξε πάλι μιά
ματιά στα όνόματα τού καταλόγου
τών επιβατών. "Υστερα ρώτησε τόν
κυβερνήτη :

— Τόν τελευταίο καιρό προσελάβα-
τε κανένα πρόσωπο για πλήρωμα;

— Άπολύτως κανένα. Άπό τό πρώ-
τε ταξίδι τού "Ατλαντικ" πρό τριών
έτών, τό πλήρωμα παραμένει τό ίδιο.
Σας έγγυυόμαι δε προσωπικώς γι'
αυτό, γιατί καθ' όλο αυτό τό διάστη-
μα είμαι ένθουσιασμένος από την
στάσιν και την εργατικότητα τών άν-
δρών μου.

— Πως περάσατε την περασμένη
νύκτα κ. Κουίνσμεπερ; ρώτησε ό ά-
στυνομικός.

— Μόλις άρχισε ή κακοκαιρία ώ-
δήγησα τη μητέρα στην καμπίνα της,
της εύχήθηκα καλή νύχτα κι' ύστερα
πήγα στη δική μου, όπου και με πή-
ρε ό ύπνος.

— Δεν άκούσατε καμιά φωνή που
να σας κίνησε την περιέργεια; ρώτη-
σε ό κυβερνήτης.

— Άπό μικρό παιδί κοιμάμαι πάν-
τα βαρεία. "Οχι δεν άκουσα τίποτε.

— Ποϋ άποδίδετε την δολοφονία,
είπε ό Τζών Λόρ.

— Άσφαλώς στην κλοπή. Η μητέ-
ρα μου συνήθιζε πάντα να παίρνει μα-
ζί της, όπου κι' άν πήγαине, όλα τά
κοσμημάτα της. Καθώς κι' ένα ώρι-
σμένο ποσόν από 20 χιλιάδες δολλά-
ρια για κάθε άπρόοπτο.

— Έχετε την καλωσύνη να μου πη-
τε τό λόγο τού ταξιδιού σας στην Εϋ-
ρώπη;

— Ευχαρίστως. Πρό 3 ημερών πέ-
σανε στο Παρίσι όπου είχε τις έπιχει-
ρησεις του ό πατέρας της μητέρας
μου. Τόν θάνατο τού παππού μου μάς
τόν πληροφορήσε τηλεγραφικώς ό
πληρεξούσιος συμβολαιογράφος του.
Χτες όμως τηλεγράφησε πάλι και μάς
έλεγε να πάμε όσο τό δυνατόν γρηγο-
ρώτερα για να παρευρεθούμε στο ά-
νοιγμα της διαθήκης του, που θά γι-
νόταν 25 ημέρες μετά τόν θάνατό του.
Καλύτερα να μην τό άποφασίζαμε πο-
τέ, γιατί έτσι έγινε άφορμή να χάσω
την άγαπημένη μου μητέρα.

— Πόσοι είναι οι κληρονόμοι της πε-
ρισίας τού παππού σας;

— Ο γιός του που εργαζόταν στις

έπιχειρήσεις του και ή μητέρα μου.
Τά μοναδικά παιδιά του.

— Τί έπαγγέλλεσθε; άν επιτρέπετε...

— Πολιτικός μηχανικός. Πέρι πηρα
τό δίπλωμά μου.

— Σας εύχαριστώ πολύ κ. Κουίνσ-
μεπερ. Πρέπει τώρα να άναπαυθήτε,
οι συγκινήσεις σας κατέβαλαν.

Ο Μόρις Κουίνσμεπερ χαιρέτησε
ευγενικά και βγήκε. Ήταν πραγμα-
τικά άξιολάκρυτος. "Οταν έμειναν μό-
νοι ό κυβερνήτης, ό γιατρός και ό
ντέτεκτιβ, ό πρώτος ρώτησε τόν Τζών
Λόρ :

— Κατωρθώσατε να θρήτε την άκρη
τού κόμπου;

— Άν και δεν είναι τόσο εύκολο,
μου φαίνεται πως κάτι θρήκα. Πρέπει
όμως να άνακρίνω και τόν καμαρώτο
Τζιμ για να μου πη όπως τά είδε τά
πράγματα κι' ύστερα άν αυτό δεν ή-
ταν κουραστικό, θά παρακαλούσα τόν
γιατρό να με συνοδεύση έως την καμ-
πίνα τού θύματος και να μου πη σε

Ο γιατρός τού πλοίου καρωάθηκε στόν τόπο
του μόλις άνοιξε την καμπίνα κι' άντίκρουσε
τό πτώμα της δολοφονημένης.

παιά άκριβώς στάσι ήταν τό πτώμα,
γιατί σκοπεύω τό θράδυ να κάνω
μιά άναπαράστασι στην αίθουσα της
μυσικής για μιά τό πολύ ώρα. Σας
εύχαριστώ εκ τών προτέρων.

— Από τη μιά άκρη της αίθουσας ως
την άλλη ένας ψιθύρος άκούστηκε.
Στους επιβάτες έγεννήθηκε ή περιέ-
ργεια. "Ολοι ρωτούσαν μεταξύ τους τι
θά γινόταν μέσα σε κείνη την αίθου-
σα, την ώρα εκείνη. Κανείς όμως δεν
τέλμησε να ρωτήσει τόν άστυνομικό
τί θά διαδραματιζόταν. "Υστερα εκεί-
νος είπε κάτι στόν γιατρό και διευ-
θύνθηκε στην καμπίνα του όπου και
τόν πήρε ό ύπνος για δυό και περίο-
σότερες ώρες.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Άφοϋ ό Τζών Λόρ έμαθε τά πράγ-
ματα όπως τά είχε δη ό καμαρώτος
Τζιμ, πήγε με τόν γιατρό στην καμπί-
να της μακαρίτισσας κ. Κουίνσμεπερ.
Τό πτώμα της δυστυχισμένης γυναί-
κας ήταν έπάνω στην κουσέττα σκε-
πασμένο μ' ένα σεντόνι. Ο Τζών Λόρ
τό έσεκέπασε. Τό θέαμα ήταν φοβε-
ρό. Τό έξηρακμένο μάτι τού ντέτε-
κτιβ έπεσε στο δεξιό χέρι της γυναί-
κας που είχε κλεισμένη την παλά-
μη. Τό πήρε άνάμεσα στα δικά του
και κατώρθωσε να θγάλη μέσα απ'
αυτό ένα μαύρο κουμπί.

— Νά κι' άλλη μιά άπόδειξις. μου-
μούρισε.

Έρριξε γύρω-γύρω ματιές, κι' ύ-
στερα ό γιατρός τού είπε τη θέσι που
βρισκόταν τό πτώμα.

Με τις έρευνές του αυτές είχε περά-
σει κιάλας τό μεσημέρι και δεν είχε
φάει άκόμη. Στους κύκλους τών έπι-
βατών έπικρατούσε μιά φανερή τα-
ραχή κι' ό καθένας σχολίαζε με τόν
δικό του τρόπο τό γεγονός. Οι κυ-
ρίες μιλούσαν για τόν άγνωστο δολο-
φόνο και έκρυβαν, όταν τις κυρίευε
ό φόβος, μέσα στις παλάμες τους τά
δακτυλίδια τους. Ο Τζών Λόρ κάθη-
σε στην τραπεζαρία της πρώτης θέ-
σεως μαζί με τόν γιατρό και έφαγε
με όση πικτή στη ζωή του όρεξι. Η έ-
πιτυχία ήταν έξηραλισμένη, άρκει
να έφτανε ή στιγμή της άναπαράστα-
σεως.

— Βλέπω μάς έτοιμάζετε έκπλη-
ξεις, είπε χαμογελαστά μά με κάποια
ταραχή ό γιατρός. Κι' είμαι βέβαιος
πως ή έκπληξις σας θά είναι άρι-
στοурηματική.

— Προς Θεού γιατρέ, μη με κολα-
κεύετε τόσο. Άρκεσθήτε μονάχα στο
να διασκεδάσετε με την έκπληξι και
στο να τσουγκρίσωμε τώρα τά κρυ-
στάλλινα αυτά ποτήρια με την θαυ-
μασία σαμπάνια. Στην ύγεια σας.

— Στην ύγεια σας και καλή τύ-
χη!

"Υστερα κάπνισαν ένα Χαβανέζικο
πείρο. Άνάμεσα σε δυό δαχτυλιδάκια
κοπνού που έβγαλε ό άστυνομικός
από τό στόμα του, είπε στόν για-
τρό :

— Μιά κι' είναι όλοι οι επιβάτες συ-
ναθροισμένοι έδω, πρέπει να τούς ά-
ναγγεΐλωμε ότι μετά τας δέκα τό
βράδυ θά πρέπει να μην παραμείνουν
περισσότερο στην αίθουσα της μου-
σικής.

Ο γιατρός έμεινε σύμφωνος καθώς
και ό κυβερνήτης στόν όποιον τό ά-
νέφερε. Ο Τζών Λόρ διευθύνθηκε
στην άκρη της αίθουσας και τραβών-
τας τό ποϋρο από τό στόμα του, άρ-
χισε :

— Κυρίες και κύριοι, δεν υπάρχει
άμφιβολία πως θά είχατε την καλω-
σύνη να μάς διευκολύνετε στην άπο-
κατάστασι μιάς έκκρεμότητας. Θά
σας παρακαλούσα μετά τας δέκα να
μάς παραχωρήσετε την αίθουσα της
μυσικής για μιά τό πολύ ώρα. Σας
εύχαριστώ εκ τών προτέρων.

Από τη μιά άκρη της αίθουσας ως
την άλλη ένας ψιθύρος άκούστηκε.
Στους επιβάτες έγεννήθηκε ή περιέ-
ργεια. "Ολοι ρωτούσαν μεταξύ τους τι
θά γινόταν μέσα σε κείνη την αίθου-
σα, την ώρα εκείνη. Κανείς όμως δεν
τέλμησε να ρωτήσει τόν άστυνομικό
τί θά διαδραματιζόταν. "Υστερα εκεί-
νος είπε κάτι στόν γιατρό και διευ-
θύνθηκε στην καμπίνα του όπου και
τόν πήρε ό ύπνος για δυό και περίο-
σότερες ώρες.

Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

"Οταν ξανάνοιξε τά μάτια του από
τό φινιστρίνι της καμπίνας του έρχό-
ταν λίγο φως.

— Νά πάρη ή όργη, μουρμούρισε,
σκοτείνισσε κιάλας.

Άρχισε να ντύνεται. Δεν είχε προ-
φτάσει να δέση τη γραβάτα του, ό-
ταν χτύπησε ή πόρτα.

— Έμπρός, φώναξε από μέσα.
Στό άνοιγμα παρουσιάστηκε ή

μορφή του γιατρού.

— Άλλέ! Τζών. Έξησφάλισες την επιτυχία και τώρριξες στον ύπνο έ; Μπαβό! Κι' εγώ πού είχα την έντύπωση πώς παρακουράζεσαι.

Ο ντέτεκτιβ έσκασε σ' ένα πλατύ γέλιο.

— Γιατί παραξεύετε γιατρέ; Μήπως έσείς άλλα στηθοσκοπήσετε, σφυγομετρήσετε και δώσετε τα φάρμακα στον άσθενή σας, δέν αναπαύεστε; "Ε! Τό ίδιο κι' εγώ. Έσφυγομέτρησα την περίπτωση, βρήκα τό μικρόδιο της άσθενείας και δέν υπολοίπεται παρά νά κάνω μιάν ένεσι πού θά σκοτώση τό μικρόδιο. "Η ένεσις αυτή όπως άποφασίσαμε θά γίνη μετά τις δέκα και ό άσθενής, ή περίπτωσης δηλαδή, θά ξανάρθη στη φυσιολογική του κατάστασι.

— Έχετε δικήν άπόλυτο! Άστειεύθηκα. Μή με παρεξηγήσετε έ; — Μπα! κάθε άλλο! Πρέπει όμως νά πάρω λίγον άέρα, γιατρέ, λίγον θαλάσσιο άέρα.

Βγήκαν μαζί στο κατάστρωμα και κάθισαν σέ δυό σαιζ-λόγκ. Συζήτησαν ώρα πολλή κι' ύστερα κατέβηκαν νά φάνε.

Άφοι πήραν τόν καφέ τους και κάπνισαν ένα τσιγάρο, ό Τζών Λόρ, είπε στο γιατρό:

— Δέν έβρίσκετε πώς είναι ώρα ν' άρχίσωμε την προκαταρκτική έργασία;

— Βεβαίωτατα.

— Άλήθεια, τί κάνει ό κ. Κουίνσπερυ; ούτε τό μεσημέρι τόν είδα στην τραπεζαρία, ούτε στο δείπνο. Μήπως τόν δολοφόνησαν κι' αυτόν; είπε ό ντέτεκτιβ, χαμογελώντας.

— Άποκλείεται ένας τέτοιος κίνδυνος, άποκρίθηκε ό γιατρός. "Υστερα από τίς συγκινήσεις πού δοκίμασε δέν είχε όρεξι νά φάη τό μεσημέρι. Τώρα όμως ζήτησε νά του πώνε τό φαί στην καμπίνα του.

— "Ο Κέι. "Ας άρχίσωμε. "Η στιγμή της έnéσεως ήρθε. Είδοποιήστε σάς παρακαλώ τόν καμαρώτο Τζιμ και τόν κυβερνήτη και διατάξατε δυό ναύτες νά τοποθετήσουν στην αίθουσα της μουσικής τό πτώμα της Κουίνσπερυ άφοι τό περάσουν άπό τόν πίσω διάδρομο γιά νά μήν ύποπéση στην αντίληψι τών επιβατών. Έγώ θά αναλάβω τό υπόλοιπο.

Ο Τζών Λόρ σηκώθηκε. "Η ώρα ήταν δέκα παρά πέντε. Μπήκε στην αίθουσα της μουσικής κι' άφοι παρέκάλεσε και πάλι γιά ό,τι είχε ξαναπή τό μεσημέρι, διευθύνθηκε πρós την καμπίνα του γυιού της δολοφονηθείσης.

Οι επιβάται έν τώ μεταξύ άρχισαν νά άποσύρωνται στην σάλλα του πλοίου πού ήταν στην αντίθετη πτέρυγα.

Ο άστυνομικός χτύπησε την πόρτα. Άπό μέσα άκούστηκε ή φωνή του κ. Κουίνσπερυ:

— Μπορώ νά μπώ; ρώτησε ό Λόρ. Κι' άφοι πήρε καταφατική άπάντησι, πάτησε στο έσωτερικό της καμπίνας.

— Καλησπέρα σας κ. Κουίνσπερυ. Πρόκειται νά κάνω μιάν αναπαράστασι του έγκλήματος και θά σάς παρακαλούσα νά παρευρεθίτε. Τί φορούσατε χτές βράδυ, πρó της δολοφονίας;

Ο Μόρις Κουίνσπερυ κιτρινίσε. "Η στιγμή αυτή του φαινόταν μαρτυ-

ρική.— «Τό φράκο μου, μουρμούρισε».

— Ντυθήτε, λοιπόν, με ό,τι φορούσατε χτές γιά νά μήν διαφεύγη σέ τίποτε ή αναπαράστασις. Σάς περιμένω.

Και κάθισε σέ μιά πολυθρόνα του διαμερίσματος. "Υστερα από λίγα λεπτά έμπαιναν στην αίθουσα της μουσικής όπου τούς περίμεναν ό κυβερνήτης, ό γιατρός, ό Τζιμ και τό πτώμα της δυστυχισμένης γυναίκας.

— Καλησπέρα σας κύριοι, είπε ό Τζών Λόρ. Καθήστε κ. Κουίνσπερυ. Έμένα επιτρέψατέ μου ν' άπουσιάζω γιά δέκα μόνον λεπτά. Νά κανονίσω κάτι τό άναγκαίο άκόμη.

Κι' έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Ο κ. Κουίνσπερυ ήταν άξιολύπητος. Τό χρώμα του ήταν άχρό και τά χέρια του τρέμανε καθώς τ' άκούμπουσε στο παντελόνι του φράκου του. Δέν μιλούσε κανείς τούς. "Ολους τούς κτείχε μιά φανερή συγκίνησις μπρós στο τετασμένο μ' ένα σάβανο πτώμα της Κουίνσπερυ.

Την ώρα πού ό κυβερνήτης κυττούσε τό ρολόι του, γιάτί του φάνηκε παλιό τό είσότημα εκείνο μέσα στη έσθλιά σιωπή, μπήκε στην αίθουσα, χαμογελώντας ό Τζών Λόρ.

— Λοιπόν κύριοι, ασφαλώς θά έπλήξατε, δέν είναι έτσι; "Ας τελειώνωμε λοιπόν μιάν ώρα άρχιτερα, και γυρίζοντας στον γυιό της δολοφονημένης, πρόσθεσε: Πήτε πώς εγώ είμαι ή μητέρα σας. Σηκωθείτε σάς παρακαλώ και δείξατέ μας πώς την συνδεύσατε έως την καμπίνα της.

Ο Μόρις Κουίνσπερυ σηκώθηκε και προχώρησε πρós τό μέρος του Τζών Λόρ. Εκείνος τόν έπιασε από τό μπράτσο και προσποιώταν την κ. Κουίνσπερυ πού παραπατούσε από την τρικυμία.

— «Καληνύχτα Μόρις», λέγει ό άστυνομικός, προσποιούμενος την φωνή της πεθαμένης.

Ο κ. Κουίνσπερυ άπαντá όπως εί-

χε πη στη μητέρα του:

— «Καληνύχτα μητέρα. Μήν άνησυχήστε με την κακοκαιρία. Προσπαθήστε νά κοιμηθίτε».

Ο Τζών Λόρ συνεχίζει:

— Τότε έσείς φεύετε και ή μητέρα σας κλειδώνει την καμπίνα. Έσείς πηγαίνετε στην καμπίνα σας, αλλά δέν μπορείτε νά κοιμηθίτε. Μιά τρελή ή ιδέα σας άναστατώνει τό μυαλό. Ηάθεστε λίγην ώρα χωρίς νά γδυθίτε. Σέ λίγο ή κακοκαιρία γίνεται μεγαλύτερη. Άνοίγεται την πόρτα της καμπίνας. Στους διαδρόμους δέν είναι ψυχή. Προχωρείτε πρós την καμπίνα της μητέρας σας, χτυπάτε λέγοντας: «Έγώ είμαι μαμά». Εκείνη έπειδή δέν μπορεί νά κοιμηθί άνοίγει. Κλεινέτε την πόρτα πίσω σας, φοράντας τά άστρα σας γάντια. Μόλις γυρίζη τό κεφάλι της, την πιάνετε από τό λαιμό και την σφίγγετε με όλην τήν δύναμή σας. Εκείνη παλεύει γιά νά σώση τή ζωή της, τραβώντας σας άπό τά πέτα του φράκου. Άπάνω στην πάλη της μένει στο χέρι τό κουμπι πού λείπει από τό φράκο σας...»

Έκανε μιά κίνησι, έβγαλε από την τσέπη ένα μαύρο κουμπι ίδιο με τά άλλα του φράκου και συνέχισε:

— «Νά το είναι ολόιδιο. Και τό κρατούσε τόσο σφιχτά μέσα στο χέρι της, σάν νά κρατούσε τό δολοφόνο. Πέφτει νεκρή. Τά έκατομμύρια πού έπρόκειτο νά κληρονομήση και ή περιουσία της είναι πιά δικά σας γιά νά τά γλεντήσετε σ' άσώτιες και σ' άχαροταλγινια. "Η ύπόθεσις είναι προμελετημένη. Σκηνοθετείτε ληστεία. Παίρνετε τά διαμαντικά και τις είκοσι χιλιάδες δολάρια. Τά τοποθετείτε στη δεύτερη θήκη της θαλιτζας σας. Νά σάς ύποπτευθουνε είναι άδύνατο. Έσός τό γυιό της! "Ο γυιός της κ. Κουίνσπερυ κοινός δολοφόνος; Ποτέ. "Ωστόσο κατά τά δέκα λεπτά πού έλειψα βρήκα στην καμπίνα όλες τις άποδείξεις του έγκλήματός σας. Τά κοσμήματα. Νά τα! Τά λεπτά. Νά τα! Ειστε ό μοναδικός κληρονόμος! Χά, χά, χά! Τό δακτυλίδι πού σάς έπεσε επάνω στην πάλη με την μητέρα σας, τά άρχικά του Μ. Κ. δέν ήθελαν νά πούν Μαίρη Κουίνσπερυ, αλλά Μόρις Κουίνσπερυ. Νά και τό σημάδι πού σάς έχει αφήσει τό δακτυλίδι με τό τράδημά του.»

Ο Μόρις Κουίνσπερυ έμοιαζε σάν τρελλός. Τά μάτια του είχαν βγί έξω από τις κόγχες τους.

Έτραβηξε τό πιστόλι του και σημάδεψε τόν Τζών Λόρ.

Μετά όμως από τό πέσιμο της σκανδάλης δέν άκούστηκε παρά ένα τσιφ. — Μήπως νομίσατε, είπε σαρκαστικά ό Λόρ, πώς την ώρα πού σάς έπισκέφθηκα στην καμπίνα και είδα νά φουσκώνη στην έσωτερική τσέπη του φράκου σας τό πιστόλι σας, νομίσατε λέω πώς θά τό άφηνα γεμάτο; Χά, χά, χά!

Ο άλλος άρχισε νά γελά κι' αυτός. Κυττούσε όλους τούς παρευρισκόμενους έναν-έναν, τούς γελούσε κι' άρχισε νά χορεύη, νά πηδά και νά τραγουδά.

Πήγε ξεσέκασε τό πτώμα της μητέρας του, κι' άρχισε νά την νανουαίζει...

— Μπορείτε νά τόν παραλάβετε, γιατρέ, είπε με κάποια μελαγχολία τώρα ό άστυνομικός, ή μοίρα τόν ριχνει στη δικαιοδοσία σας...

ΤΕΛΟΣ

Ενα βράδυ περνούσα από την Βαν. γουάρθ-Στρήτ του Λονονιου, όταν φιλώντας στην διασταύρωσι της Κλιφτον Στρήτ με πλησίασε ένας μεσόκοπος άνδρας, ύψηλός, λιγνός με καφέ κοστούμι και χωρίς καπέλλο. Τό πρόσωπό του ήταν λιπόσαρκο και ξεχωρίζε τό μυτερό σαγώνι του και τό προτεταμένο μέτωπό του. Με ρώτησε την ώρα.

— Οκτώ, τού άπήντησα. — Εύχαριστώ, έκαμε εκείνος κι' έφερε τό χέρι στο κεφάλι ύποθέτοντας πώς φορούσε καπέλλο κι' άπομακρύνθηκε με κατεύθυνσι αντίθετη πρós την δική μου.

Ξαναπήρα τόν δρόμο μου. Στη γωνία της Σάουρβουλ, έκατό μέτρα πύο μπροστά, με σταμάτησε ξανά κάποιος διαβάτης και με ρώτησε την ώρα. "Εβγαλα τό ρολόι μου.

— Οκτώ και δύο λεπτά, είπα.

Ο διαβάτης άγγιξε τό μέτωπό του ύποθέτοντας πώς φορούσε καπέλλο, άλλ' αυτή ή κίνησις μ' έκαμε νά τόν κυττάξω καλύτερα: ήταν ό ίδιος ψηλός άνδρας, ό άδύνατος, με τό καφέ κοστούμι, χωρίς καπέλλο και με τό πρόσωπο τρομακτικά άδυνατισμένο, πού είχα συναντήσει και προηγουμένως.

— Συγγνώμην, κύριε, παρετήρησα με χαμόγελο. Δέν με ρωτήσατε την ώρα και πρó όλίγου;

Ο άνθρωπος άνατρίχιασε.

— Έγώ!... Έγώ όχι, μου άπήντησε με άσταθή φωνή.

Σάπασε γιά λίγες στιγμές και με κύτταξε.

— Δέν ήμουν εγώ, αλλά ό άλλος, προσέθεσε.

— Ποιός άλλος; τόλμησα νά ρωτήσω.

— Ο άλλος πού... (διέκοψε τή φράσι του λαφιάζοντας). Δέν μπορείτε νά καταλάβετε, κύριε, μουρμούρισε. Δέν μπορείτε νά καταλάβετε.

Κι' έσφιξε τά χέρια του δείχνοντας έτσι την άγωνία του. Τά δάχτυλά του έτρεμαν και τά φρύδια του άνεθοκατέβαιναν.

— Θάναι νευρασθενής, σκέφθηκα,

— Μήπως έχετε σωσία;

— Όχι. Ο άνθρωπος εξακολουθούσε νά με κυττάξη, όταν, γιά μιά στιγμή, ζωγραφίστηκε κάποιο χαμόγελο στα χείλη του και παίρνοντας άνάμεσα στα δικά του τό δεξί μου χέρι με τράβηξε κοντά του. — Έλατε, μου είπε. Έλατε, σάς παρακαλώ. Είστε καλός κύριος και θέλω νά σάς δείξω...

Ανήσυχος τόν άκολούθησα ως τό μέρος πού ήθελε νά με πάη και σάν στάθηκε, άφησε μιά κραυγή: — Έγώ έσβυσα τό φώς, κύριε, σάς τό όρκίζομαι ξεφώνισε. Γύρισα τόν διακόπτη πρην νά φύγω... Και τώρα, κυττάξτε! Κυττάξτε!

Μου έδειξε ένα φωτισμένο παράθυρο στο τρίτο πάτωμα ενός σπιτιού.

— Μένετε μόνος; τόν ρώτησα με ήρεμη φωνή.

— Μόνος! Μόνος! Κι' όμως κάποιος άναψε τό φώς... Εκείνος είναι!... Εκείνος μπήκε μέσα!...

— Εκείνος; Ποιός;

— Ο ά λ λ ο ς!

Κούνησα τό κεφάλι, γιάτί έπέσθην πώς είχα νά κάνω μ' έναν τρελλό. "Ωστόσο ή άνησυχία μου μεγάλωνε. Γιατί όμως; Στο κάτω-κάτω της γραφής εκείνον, τόν ά λ λ ο ν τόν είχα δη στη Βάνγουορθ Στρήτ με τά ίδια μου τά μάτια. Υπήρχε, βέβαια, ή πιθανότης νά έπρόκειτο γιά ένα και τό αυτό τό πρόσωπο, αλλά σ' αυτή την περίπτωση θά χρειαζόταν νά πιστέψη κανείς ότι ό τρελλός, άφοι προσποιήθηκε πώς άπομακρυνόταν, ξαναγύρισε πίσω και με προσπέρασε. Άπέμεινε έπίσης ή πιθανότης νά πέρασε στο άπέναντι πεζοδρόμιο, αλλά τότε θά χρειαζόταν νά κάνει δυό φορές τόν δρόμο πού ήταν σαφώς ως πενήντα μέτρα, διατρέχοντας δηλαδή διακόσια μέτρα ενώ συγχρόνως εγώ θά διέτρεχα μόνον έκατό με κανονικό βήμα.

Αυτός δηλαδή θάπρεπε νά τρέξη με καταπληκτική ταχύτητα. Κι' όμως ό άνθρωπος πού με σταμάτησε τη δεύτερη φορά, δέν λάφιαζε καθόλου: ή άναπνοή του ήταν φυσιολογική. Κι' αυτό ήταν άπόδειξις πώς δέν είχε τρέξει.

— Όχι, μου άπήντησε με θαρειά

Αποθαρρυνμένος άπ' αυτές τις σήμερες σκέψεις, έμεινα γιά λίγες στιγμές υπερδμεμένος. "Υστερα όμως έπαυέκτησα τη διαύγεια του μυαλού μου και είπα:

— Μπορείτε νά μου δώσετε τό κλειδί του διαμερίσματος σας; Θ' άνεβώ επάνω γιά νά ιδώ.

Η πρότασις μου φάνηκε πώς τόν ήλέκτρισε. Άνοιξε την έξώθυρα του σπιτιού κι' ύστερα, βγάζοντας ένα κλειδί από την τσέπη του, μου τό έδωσε.

— Τόμψον, άρθρωσε με βία. "Ονομάζομαι Μάρκ Τόμψον, τρίτο πάτωμα, πρώτη πόρτα δεξιά...

Πήρα τό κλειδί, δρασκέλισα την έξώθυρα κι' άνέβηκα τις φωτισμένες σκάλες. Στο τρίτο πάτωμα, είδα την πινακίδα: «Τόμψον» και χτύπησα τό κουδούνι.

Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε... ένας ύψηλός κύριος με καφέ κοστού

μι και με πρόσωπο λιπόσαρκο! — Διάβολε! Ξεφώνισα κάνοντας λαγα βήματα πίσω.

— Ποιόν ζητάτε, κύριε, με ρώτησε ό άγνωστος.

— Δέν... δέν ήξερα... δέν ζητούσα.

— Ένας τρομερός πανικός μ' έκυρίευσε.

— Συγγνώμην, επανέλαβα. Έσείς δέν είστε ό κύριος πού πρó όλίγου με ρωτήσατε τί ώρα είναι στη Βάνγουορθ Στρήτ;

— Πράγματι, μου είπε.

— Κι' ονομάζεσθε Μάρκ Τόμψον;

— Ναι.

— Μένετε μόνος;

— Μόνος.

— Μά δλ' αυτά είνε πολύ παράξενα! Ξεφώνισα ένψ συγχρόνως έσκυφα και φώναξα από τις σκάλες:

— Τόμψον! Τόμψον!

Τό μυαλό μου έξουίγιζε. Άλλά ό άλλος Τόμψον, εκείνος πού με περίμενε έξω στον δρόμο, δέν μ' άκούσε. Τότε κατέβηκα σάν κεραυνός τις σκάλες και βγήκα στο δρόμο. Βρήκα τόν Τόμψον άκούμπισμένο στον τοίχο.

— Λοιπόν; με ρώτησε με σβυσμένη φωνή.

Δέν τού άπήντησα. Τόν άρπαξα από τόν χέρι και τόν άνάγκασα νά με άκολουθήση στις σκάλες. Άλλοιόμόν του άν δέν με άκολουθούσε. Θά τόν σήκωνα στα χέρια, γιάτί ήμουν άποφασισμένος νά ιδώ τούς δυό Τόμψον μαζί.

★

Σάν φτάσαμε στο τρίτο πάτωμα, ό ά λ λ ο ς Τόμψον δέν ύπήρχε πιά στο κατώφλι της πόρτας. Κι' εκείνος πού βρισκόταν στα χέρια μου, έμουγγριζε και δέν ήθελε με κανέναν τρόπο νά μπη στο σπίτι. Τό πρόσωπό του ήταν κάτωχρο. Τόν τράβηξα από τό χέρι, άλλ' αυτός αντίσταθηκε. Τότε μπήκα μόνος μου. Στο βάθος του νώλ βρισκόταν ό άλλος Τόμψον, ακίνητος μ' όρθάνοιχτα τά μάτια και με τά χέρια σάν παράλυτα.

— Έλάτε έξω μιά στιγμή, είπα τρέμοντας.

— Όχι, μου άπήντησε με θαρειά

ΑΛΦΑ

Κουβεντούλες

Μιά ανωνύμη γυναίκα του «Εθνα-ρο» με ρωτά πως θα μπορέσει ν' αντισταθεί στον μελαγχολικό χα-ρακτήρα της και να γίνει ευθυ-μική. «Ας με ακούσεις, λοιπόν, α-φού μου κάνει την τιμή να ζητάς τη συμβουλή μου.

«Εν πρώτοις, δεν θα υπογρά-φωσθε πλέον «Μελαγχολική», κα-λή μου φίλη, διότι αψηχάλασε-στε στη μελαγχολία. Έπειτα θα ακολουθήσετε αυτό το πρόγραμ-μα, για να αντιδράσετε στο συ-ναίσθημα που σας έχει κυριεύσει και κινδυνεύει να σας κάμει νευ-ρασθενική.

Θα αποφεύγετε με κάθε θυσία την μοναξιά και θα επιδιώκετε την συντροφιά, έστω και θεωρών-των προσώπων, προκειμένου να με-νέτε μόνη.

Θα επιδιώκετε επίσης το ύπαι-θρον και θα διώχνετε από την σκέψη σας κάθε τι δυσάρεστο. Θα διασκεδάσετε όσο μπορείτε και θα επιβάλλετε στον εαυτόν σας να γελάει και να απολαύεται με πράγματα ευχάριστα. Θα διώχνε-τε ακόμη κάθε τι που μπορεί να σας κάμει να μελαγχολήσετε.

Θα αποφεύγετε τους ανθρώπους που είναι απαισιόδοχοι. Συνήθως αυτοί είναι άτομα που δεν έπι-χυναν τίποτε στη ζωή τους — τις περισσότερες φορές από λάθος δικό τους — και θέλουν να πεί-σουν τους γύρω τους ότι «η ζωή είναι θάραξη» και άλλα παρόμοια.

Πρέπει να βάλετε καλά όλα αυ-τά στο μυαλό σας, αγαπητή μου φίλη, γιατί στην ηλικία σας δεν επιτρέπονται σοβαρότητες. «Η ζωή ανοίγεται μπροστά σας χαρούμε-νη και γελαστή...

Πρέπει να την χαρίτε όσο εί-σθε νέα. Άργότερα έχετε καιρό για μελαγχολίες.

ΕΣΜΑΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΠΛΕΚΤΩΝ

Νομίζω ότι έφθασε ήδη η στι-γμή να μιλήσουμε για τα πλε-κτά, αφού η ψυχρά έγινε περισ-σότερο του δέοντος αίσθητη.

Με δυο λόγια, λοιπόν, πρέπει να μάθετε ότι το πλεκτό σήμερα φοριέται υπό όλες τις μορφές.

Βλέπουμε ταγέρ πλεκτά, πλεκτά επίσης φουστάνια, αλλά, αλλά, ακόμη και άμυγλες πλεκτές μπλού-ζες, κάπες, χειμερινά επανωφό-ρια και θραυνά ακόμη, όποτε άλλοτε το μαλλί ή οι άσημιες και χρυ-σές κλωστές παίζουν — αναλό-γως της περιστάσεως — τον πρω-τεύοντα ρόλον.

Οι χρωματισμοί τους είναι πρὸς γματι ένα χάρισμα οφθαλμίν.

Όταν πρόκειται για νήμα οί-ασθίποτε ποιότητας, αλλά μονό-χρωμο, τότε το πλέξιμο γίνεται λι-πιτότατο, απομυμνόμενo το ύφα-σμα, χωρίς εν τούτοις αυτό να αποκλείει πρωτότυπες θελονικές και διάφορες καινοτομίες στις λε-πιότητες του πλεξιμματος.

Πολύ της μόδας, π.χ. είναι το να κεντηθούν κανείς επάνω σ' ένα φόντο πλεχτό μικρά καντρυγέ με

Ότι εννοιαφέρει τη

γυναίκα

μολι διαφορετικοί χρώματος. «Γραιότερος επίσης ο συνδυα-σμός του λευκού και μπλε-μαρέν-δου του λευκού φόντο ποικιλλεται με μικρά άστρουλάκια μπλε-μα-ρέν, κεντημένα επάνω στο πλε-χτό.

«Άλλοτε πάλι τα πλεχτά φορε-ματάκια γίνονται τελείως απλά, αλλά τότε παρουσιάζουν ποικι-λίαν πλεξιμματος. Το μέν κορσάξ παρουσιάζει διαγώνιες γραμμές ενώ η φούστα συνεχίζεται με το πλέξιμο το αποκαλούμενο αλάστι-χο», ούτως ώστε να δίνει την εν-τύπωση του πλισσέ.

Τα μανίκια κατά το πλείστον κοντά, φουσκωτά και μ' ένα ρε-θεράκι, που τα προσαρμόζει στο μπράτσο στο κάτω τους άκρον.

«Ένα χαριτωμένο μαντλό της εποχής από χρωματιστό μάλλινο ύφασμα. Το κάτω μέρος έχει μνηντοούρα α-στρουλάκια. «Η απλότης του μαντλώ είναι χαρακτηριστική.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ ΣΤΙΣ ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Το πλεχτό, καθώς είπαμε, δεν διατάζει να άψηχθεί και την έρα-δυνή πολυτέλεια.

Στην περίπτωσι θέβαια αυτήν το, μετάξι, αντικαθιστά το μαλλί. «Όσον αφορά το είδος του πλε-ξιμματος εφαρμόζεται εδώ η απο-μίμηση της δαντέλλας και συ-χνά το βελονάκι έρχεται να αντι-καταστήσει τις βελόνες.

«Η κοπή των τουαλετών αυ-τών είναι απλουστέρα, σχηματί-ζουν ένα είδος κυρτώ, που απο-κτά προς τα κάτω μίαν αίσθη-την διευρύνει και έτσι αναδει-κνύονται με εξαιρετική χάρη οι ωραίες γραμμές του σώματος.

Κολιέ από λεπτότατα πλεγμέ-να άνθη, εις είδος μπιμπιλας, συμπληρώνουν την εμφάνισι και θυμίζουν τις καλλονές της Χαΐται.

Σε μία και την ίδια τουαλέ-τα παρατηρείται πολύ η ανάμιξις χρωματιστών πλεχτών δαντελλών και δαντελλών λευκών και μω-ρών.

Κατά τον ίδιο τρόπο μπορού-με να γαρνίρωμε μία θραυνή τουαλέτα, από ζωρξέι π.χ. με δαντέλλα πλεχτή.

Τα θραυνά πλεχτά επανωφό-ρια πλέκονται με την θελονία την γνωστή ως «πουάν-ντε-ρι» και ως κοπή εμφανίζονται συή-θως υπό την μορφή της κάπας, με καπνιστό που καταλήγει σε μία γνωστή μεταξή φούντα.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ-ΝΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

«Η μόδα προσπαθεί πάντοτε κατ' αυτήν να συνδυάση το πρα-κτικόν πνεύμα με την κομψότητα. Γι' αυτό με χίλιες μικρολεπτο-μέρειες κατορθώνει να δώσει μι-ρριες μορφές σε μία και την αυ-τήν τουαλέτα.

«Η έσάρπα επί του προκειμένου παίζει έναν σημαντικό ρόλο.

Μία μαύρη τουαλέτα ευθύ-γραμμη κατά την κοπή, μπορεί με τη βοήθεια ανάλαφρων εσαρ-πάν διαφορετικής εκάστοτε απο-χρώσεως να δίνει κάθε φορά την εντύπωση μιάς τουαλέτας και-νούργιας.

«Η έσάρπα, φυσικά, δεν θα με-ταβάλλεται μόνον κατά το χρώ-μα αλλά και κατά τον τρόπον της προσαρμογής της, ως διακο-σμητικόν εξάρτημα.

«Άλλοτε θα περιβάλλη το έμ-μπρός μέρος του κορσάξ, θα πέ-φτι προς τα πίσω στην πλάτη και διασταυρούμενη, θα δένη έ-ναν κόμπο λίγο χαμηλότερα από τη μέση ενώ τα δύο άκρα θα φέανουν σχεδόν ως τον ποδόγυρο της φούστας.

«Άλλοτε πάλι η έσάρπα δένεται στην μέση ως είδος ζώνης συνε-χίζουμένη και πάλι ως το κάτω άκρον της φούστας, ενώ άλλοτε δένεται στο κεφάλι ως είδος τυρ-μπάν και δίνει άμέσως μία νέα μορφή στο σύνολον της εμφάνι-σεως.

Πλήν όμως της έσάρπας, ως εξαρτήματος μετατροπής μιάς τουαλέτας, έχουμε και άλλους τρόπους να δίνωμε με την ολιγό-τερη δυνατή δαπάνη μία νέα μορ-φή στην εμφάνισι.

Πρώτον τις τουαλέτες που ά-ποτελούνται από δυο διαφορετικά ύφασματα, όπως από μουσελίνα και από ύφασμα πολύ θερμερο, όπως το κρέπ-σατέν. Το φόρεμα από μουσελίνα γίνεται άπλού-

στατο με πολλές μόνον σούρες και φοριέται άλλοτε μόνον του, άλλοτε δέ πάλι συμπληρώνεται από ένα είδος ποδιάς που άρχίζει από τον λαιμό, από το κρέπ-σα-τέν που άναφέρεται παρά πάνω, και άμέσως το σύνολον παίρνει άλλην όψη και γίνεται πολυτέλε-στερο και κατάλληλο για έπίση-μη θραυνή βεζίωσι.

ΤΑ ΜΑΝΙΚΙΑ ΩΣ ΕΞΑΡΤΗΜΑ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

«Ίδου και άλλος τρόπος μετα-τροπής μιάς τουαλέτας: τα κι-νητά μανίκια.

Τα μανίκια αυτά θα είναι άνε-ξάρτητα από το φόρεμα και ά-ναλόγως της περιστάσεως θα προσκολλώνται στο φόρεμα μα-νίκια κοντά ή μανίκια μακρυνά, ό-λοΐσια ή φουσκωτά και με αυτή μόνον την μεταλλαγή ή τουαλε-τίσας άμέσως ηχρησιάζεσθαι δια-φορετική και συμφωνή προς την εμφάνισι που επιθυμείτε να έχετε.

Ο ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΛ-ΛΙΩΝ

Τα θαλάσσια λουτρά ώφελούν — είναι άναμφισβήτητον — αλλά δεν συντελούν θεάτως στην ώ-ραϊότητα των μαλλιών. Διότι τί-ολλά τι ζηραίνει. Για να τους ξαναδώσετε την λιπαρά τους ού-σία που είναι άπαραίτητη για την καλή τους διατήρησι και την ζω-τικότητά τους, προτού λουσθήτε κάμετε μία καλή εντριβή στις ρί-ζες με λίγο σαπνολάδο. Αυτό να το κάνετε κάθε φορά προτού λου-σθήτε επί δυο μήνες μετά τα λου-τρά σας και θα ίδωτε μεγάλην ωφέλεια.

Βλαβερών επίσης για τα σινά-σινά φέρνει την τριχοπύση. «Αν θέλετε, λοιπόν, ν' αποφύγε-τε την τριχοπύση, πρέπει να πο-λεμήσετε την πιτυρίδα και θα την πολεμήσετε με την βοήθεια ή μάλλον θ' άπαλλα-γήτε άπ' αυτήν ριζικώς εάν λου-σθήτε με το θαυματουργόν στο-είδος του σαπουνι THYMEON που θα το έρθτε ο' όλα τα μεγάλα καταστήματα: Σίδνεϋ Νοέλ, Λα μπροπούλου κλπ.

«Στοιχίζει 25 δραχ. και έπαρκει για δυο λου-σίματα ή και τρία άν έχετε κομ-μένα μαλλιά όποταν και έχετε άπαλλαγί από την καταστρεπτι-κήν πιτυρίδα που άπειλει τα μαλ-λιά σας.

ΤΟ ΒΟΥΡΤΣΙΣΜΑ

Το βούρτσισμα επίσης είναι ά-παραίτητον για την ώραϊότητα των μαλλιών και δεν πρέπει να το παραλείπετε ποτέ άν θέλετε να διατηρήσετε την στυλινότητα και την μαλακότητα των μαλλιών σας. Ένα καλό βούρτσισμα είναι άπαραίτητο κάθε έσάβδον προτού πλυνάσσετε. Και αν μόν έχετε έρηρα μαλλιά, θα προτιμήσετε την βούρτσιν από καουτσούκ ή την μεταλλικήν, άν όμως έχετε μαλλιά λιπαρά, τότε προτιμάτε την βούρτσιν από γουρουνότρι-γες. Μη λησμονήτε δε ότι το βουρ-τσισμα θα γίνεται με δύναμι και στις ρίζες διότι είναι ένα εί-δος τριχοπύσης.

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

ρικά φύλλα καρυδιάς, περάσέ-τε από ένα τουλπάνι και μ' εκεί-νο το νερό ξεβγάλετε τα μαλλιά σας.

«Εάν, με όλο το βούρτσισμα και με όλο το λούσιμα, τα μαλ-λιά σας εξακολουθούν να είναι ζη-ρά, τότε χρησιμοποιήστε λίγο βάλανιόνο, ρετσίνολάδο, άρωμα-τισμένο. Είναι η καλύτερα μπι-γιαντίνη.

Μικρές συμβουλές

ΣΚΕΥΗ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

«Όλες σας, θέβαια, αγαπάτε τα νόστιμα φαγητά, αλλά πόσο λίγες από σας θα καταλαβαί-νε πως για να γίνει νόστιμο έ-να φαγητό δεν απαιτούνται μό-νον τα κατάλληλα υλικά για την κατασκευή του, αλλά και τα κα-τάλληλα σκεύη κουζίνας. Μερι-κοί νομίζουν ότι άν έχουν μία κατσαρόλα, ένα τηγάνι και ένα μπρίκι ή επίπλωσις της κουζίνας είναι σχεδόν πλήρης. Αυτή ό-μως είναι μία μεγάλη πλάνη διότι ακόμη και η απλουστέρα διότι ακόμη και η απλουστέρα κουζίνα πρέπει να έχη πολύ πε-ρισσότερα πράγματα: Κατσαρό-λες τουλάχιστον σε τρία μέγε-θες, σουρωτήρι, δυο τηγάνια: αυτών σουρωτήρι, ένα δυο ταδο-κάι μεγαλύτερο, ένα δυο θραυσ-τά, δάκια, σουκάκι για θραυστά, ψαγίρα, τρίφτη, κουτάλες διά-φορες, μπρίκια, κατσαρόλα Ι. φάρες, μπρίκια, κατσαρόλα Ι. διατερε που να χρησιμοποιήται μόνον για γάλα, σύρμα για το χτύπημα των αυγών κ.τ.λ.

Σε παλαιότερη εποχή όπου έσυνθηζόνταν τα όρεϊχάκινα σκεύη στην κουζίνα μία νύφη έ-παίρνε προίκα και μπακίρια ά-κόμη δε και τώρα στις έσπρχιες συντηρίζεται αυτό.

«Η μοντέρνα κουζίνα όμως έ-ξωστράκισε τα μπακίρια και έ-νεκολπώθη το αλουμίνιον ως εύκολωτερον στο καθαρίσμα. Μία σαπουνόδα ζεστή, λίγη σκόνη του γυαλίσματος καλής μάρκας και τα σκεύη μας από αλουμί-νιον άπαστραπουν.

Μία κουζίνα καθαρή μπο-ρεί κάλλιστα να μαγειρεύση ή ίδια ή κυρία, άρκει να έχη μιάν ύπηρετιούλα που υπό την ά-γρυπνη επίβλεψή της θα διατηρή την καθαριότητα.

«Η καλή συμπεριφορά ΜΥΡΙΖΕΤΕ ΩΡΑΙΑ

Δεν θέλω να πούμε πως πρέ-πει να χρησιμοποιήτε καλά και σάνει άρώματα, διότι η μεγάλη χρησις άρωμάτων είναι σημειον-κή της άναστροφής. Έκείνο που θέλω να πούμε με την έπικεφα-λόισα μας είναι ότι ολόκληρο το σώμα σας πρέπει να είναι καλο-πλυμένο και να μυρίζει πάστρα. Τα εσώρουχά σας θα είναι άμει-πτα, δεν θα μυρίζουν ιδρώτα κα-τά άλλαζονται συχνά. Όπως έ-θελω να πω ότι πρέπει να έχετε τον χειμώνα πλάι στο τζάκι μας.

Τα έπιπλα αυτά γίνονται από

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

«Εάν ο ήλιος έκαίει τα μαλ-λιά σας να ξεθεωράσουν κατά τό-πους, μετά το λούσιμό σας θρά-σετε επί 20 λεπτά της ώρας με-

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΕΝΑ ζευγος άρραβωνι- νιασμένων στις Ηνω- μένες Πολιτείες, κατέ- ριψε την περασμένη έβδο- μάδα όλα τα προγενέστε- ρα ρεκόρ της πρωτοτυπί- ας στην τέλεση του γά- μου.

Οι άρραβωνιασμένοι πα- ρουσιάστηκαν μπροστά στον κυβερνήτη της πολι- τείας Όρεγκόν και τον παρεκάλεσαν να τους επι- τρέψει να παντρευτούν, ό- χι πια επάνω σε αεροπλά- νο ή σε τραίνο, αλλά μέ- σα σ' ένα... προϊστορικό σπήλαιο.

Η άδεια τους δόθηκε κι' ό πωτότυπος γάμος έγινε ενώ οι μελλόνυμφοι καθ- ώς κι' οι προσκεκλημένοι μέσα στο ιστορικό σπήλαιο φορούσαν αρχαία κοσμή- ματα.

Η μόνη άνορθογραφία μέσα σ' εκείνο το περιβάλ- λον, ήταν τα γυαλιά που φορούσαν τόσο ό γαμπρός όσο κι' η νύφη.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΝΟ- ΜΙΣΜΑΤΟΣ

ΣΤΟ Λονδίνο, μιá κυρία είχε ανακαλύψει τον Μάιο του 1925, μέσα στην τσάντα της, ένα νό- μισμα της μιάς πέννας, που έκτός από την ανάγλυ- φη παράστασή του, είχε χαραγμένη στην μιá επι- φάνειά του ένα άλλο πε- ριεργο σχήμα. Η κυρία έ- δωσε τό κέρμα αυτό σε κάποια πληρωμή που έκα- νε και με μεγάλη της έκ- πληξι όμως ύστερα από λίγες μέρες της ήρθε πάλι στα χέρια της, από ένα άλλο κατάστημα.

Από την εποχή λοιπόν εκείνη τό κέρμα αυτό επέ- στρεψε πάντα στα χέρια της. Πρό καιρού είχε πάει στον Καναδά και στο λι- μάνι που βγήκε, έδωσε σε κάποιον αυτή την πέννα. Όταν όμως μετά τρία χρόνια ξαναγύρισε στην Αγγλία, τό μαγικό κέρμα ήρθε πάλι στα χέρια της. "Υστερα απ' αυτά τό γεγονός, ή κυρία απέφα- σισε να κρατήσει την πέν- να και να την κάμη φυλα- χτό.

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

ΜΕΣΑ στη φυλακή της Ουάσιγκτων, έδω και δύο βδομάδες έγιναν οι γάμοι του μελλοντά- του δολοφόνου Ουίλλιαμ Μπρέυς με την χορεύτρια Έντιθ Κάσερ. Ο νεό-

νυμφος λίγες ώρες μετά τον γάμο του εκάθησεστην ηλεκτρική καρέκλα...

Ο Ουίλλιαμ Μπρέυς κα- τηγορήθη, πως είχε άφαι- ρήσει από τον θείο του με- γάλα ποσά και στο τέλος τον έδολοφόνησε. Τό θύμα συγκατελέγεται μεταξύ των πλουσιωτέρων κατοίκων της Νέας Υόρκης. Ήταν ιδιοκτήτης ενός μεγάλου παλαιπωλείου που κατά- τά τελευταία χρόνια διηύ- θυνε ό άνεσιός του Ουίλ- λιαμ Μπρέυς. Κι' ένα βρά- δυ ό γέρω Μπρέυς-θείος, βρέθηκε νεκρός μέσα στο κατάστημά του, κι' ή αύ- τοψία απέδειξε πως ό δυ- στυχής είχε χτυπηθή με μπαλντά. Από τό ταμείο έλειπαν όλα τα χρήματα.

Οι ύπονοιες στράφηκαν κατά του άνεσιού του Ουίλ- λιαμ για τον όποιον ήταν γνωστό πως βρισκόταν σε κακές κάπως σχέσεις με τό θείο του. Στην αρχή δο- κίμασε να άρνηθή τό έγ- κλημά του κι' ύπεστήριξε πως είχε άποκτήσει την περιουσία του παίζοντας στο χρηματιστήριο.

Κατά την διάρκεια ό- μως της δίκης, ό κατηγο- ρούμενος έπεσε σε αντίφα- σεις κι' απέδειχθη ως δο- λοφόνος. Τό δικαστήριο τον κατεδίκασε εις θάνα- τον και κατά την ήμέραν της εκτελέσεώς του τό έ- πετράπη να νυμφευθή τη χορεύτρια, ή όποία γινό- ταν κληρονόμος 200.000 δολλαρίων.

Μετά τον γάμο της, ή χορεύτρια άφησε την Ά- μερική, παίρνοντας μαζί της τά δολάρια του δο- λοφόνου-έραστου της.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΤΗΣ ΑΛΗ- ΘΕΙΑΣ

ΣΤΗΝ γαλλική άστνο- νία υπεβλήθη πρό ήμε- ρών από έναν Άγγλο γιατρό ένα φάρμακο που, καθώς διαβεβαιώνει ό ίδι- ος, είναι χρησιμώτατο για τίς έγκληματολογικές έ- ρευνες.

Μιά ένεσις με τό φάρ- μακο αυτό, σύμφωνα πάν- τω με τά λεγόμενα του έφευρέτου, είναι άρκετη για να κάμη έναν ύποπτο να όμολογήση την αλή- θεια.

Όπως γράφουν σχετι- κώς οι έφημερίδες, ό Άγ- γλος συγγραφέας Μίσελ Κίλλανς προσεφέρθη να γίνη στον ίδιον ή δοκιμή του άδρροφύ της αληθείας και πράγματι τό πείραμα έγινε. Τον έκαναν την ένε- σι στη φλέβα του δεξιού

χειριού του και άμέσως ή έκφρασις του προσώπου του άλλαξε τόσο, ώστε να φαίνεται σαν μεθυσμένος.

Στι έρωτήσεις των για- τρών, που άφορούσαν έν- τελώς άτομικά τους ζητή- ματα, άπήντησε κανονικά κι' όταν έξύπνησε από την κατάστασι αυτή, έδήλωσε πως δε θυώταν τίποτε από τίς έρωτήσεις που του εί- χαν ύποβληθή. Η γαλλική άστυνομία πάντως διατά- ζει ακόμη να χρησιμοποιή- ση αυτή τη μέθοδο, γιατί δεν συμβιβάζεται με τους νόμους του Κράτους.

ΠΟΥΛΙ — ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ

ΤΟ πιο καταπληκτικό παράδειγμα νοημοσύ- νης άνάμεσα στα που- λιά, παρετήρηθη στο που- λι «Κηπουρός», που ζη στη Νέα Γουίνεα.

Κάνει μαζί δυο δουλειές: την δουλειά του αρχιτέ- κτονος και του κηπουρού και άνήκει στην κλάσι που όνομάζεται «κλάσις των φιλέργων». Και τό περι- εργο είναι πως κατασκευ- άζει γύρω από τη φωλιά του κι' έναν μικροσκοπικό κήπο.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΥΘΥΜΙ- ΑΣ

ΣΤΗ Λιθουανία ιδρύθηκε πρό μηνός ένας σύλλο- γος, σκοπός του όποι- ου είναι ή καταπολέμησις της μελαγχολίας. Ο σύλ- λογος αυτός έχει άνοίξει μιá λέσχη, στην όποία τά μέλη του μπορούν να βρο- ύν κάθε τί Ικανό για να φε- ρη την ευθυμία.

Χιουμοριστικοί πίνακες, που κάθε έβδομάδα τους αλλάζουν με νέους, στολί- ζουν τους τοίχους της λέ- σχης. Υπάρχουν τραπέζια για να παίζουν χαρτιά, αλλά άπαγορεύονται τά παιχνίδια που προκαλούν πληξη.

Στό μπάρ, σκαρώνονται νόστιμες φάρσες, ή όρχή- στρα παίζει κομμάτια ευ- θυμια και κάθε άπόγευμα προσκαλείται ένας καλός κωμικός που με τ' άστεία

Η ΕΧΘΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΣΚΥ- ΛΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Πέρασαν χρόνια δεκαετίες, αιώνες, χιλιετίριδες, ό κόσμος γέρασε, άλλα τά σκυλιά κι' οι γάτες εξακολουθούν να μα λώνουν. Θάρρη άραγε εκείνη ή ήμερα που θα μωρέση κα- νείς να συμφιλιώση αυτούς τους ποσειωνίους έχθρούς; Έν άναμονή άπότοσο αυτής της εύλογημένης ήμέρας, (ιδού μιá από τίς... άσυνήθιστες σκηνές των δυο κατοικίδιων φίλων μας (πλαγίως δεξιά).

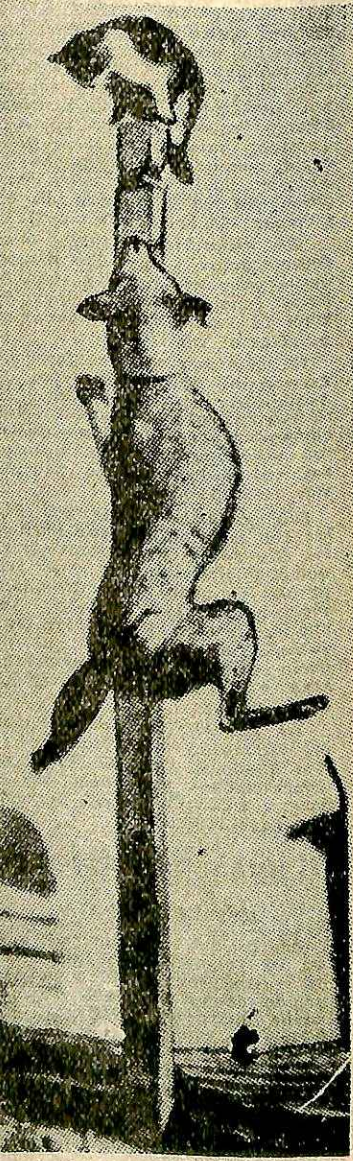
του και τους μορφασμούς του προκαλεί τά γέλια.

Τά μέλη του πρωτοτύπου αυτόο συλλόγου έχουν την ύποχρέωσι να διηγούνται κάθε μέρα κι' από μιάν εύθυμη ιστορία. Έπιτρέ- πεται σ' αυτά να πίνουν και να μεθούν, άπαγορευέ- ται όμως ή κατάχρησις των ποτών σ' εκείνους που μελαγχολούν σαν μεθύ- σουν.

ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ ΖΕΣΤΕΣ

ΕΝΑΣ Άμερικανός πήρε δίπλωμα εύρεσιτεχνίας για μιá πολύ απλή έ- φεύρεσι, που έπιτρέπει στους άγοραστάς κονσερ- βών να τρώνε τό περιεχό- μενό τους ζεστό σε όποια δήποτε στιγμή θελήσουν.

Η έφεύρεσις με την ό- ποιαν έπιτυγχάνεται αυτό είναι ή έξης: Τά κουτιά των κονσερβών έχουν δι- πλά τοιχώματα. Μεταξύ του έξωτερικού και του έ-

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΛΗ- ΣΤΗΣ

ΕΝΑ από τά Πλημμελει- οδικεία του Σικάγου κατεδίκασε σε τρίμηνο φυλάκισι τον «ληστή του φιλιού». Ο κατηγορούμε- νος, κάποιος Έντουαρντ Γουάλλις, είκοσι τριών μόλις έτών, είναι... κωφά- λαλος. Παρά την άναπη- ρία του αυτή είχε σαράν- τα μυνήσεις έναντιόν του από διαφόρους γυναίκες γιατί τις είχε φιλήσει διά της βίας.

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ 800 ΙΑΠΩ- ΝΕΩΝ

ΣΤΟ δημαρχείο του Τό- κιο έπιδεικνύεται μιá πολύ περιέργη σημαία για την κατασκευή της ό- ποιας προσέφεραν τά μαλ- λιά τους 800 Γιαπωνέζες. Με τίς τρίχες των μαλλι- ών αυτών, των θηλυκών έ- θελοντών που είχαν διά- φορα χρώματα, κεντήθηκε με πολύ γούστο μιá Ιαπω- νική σημαία, στην όποία τά μαύρα, καστανά και λευκά μαλλιά δίνουν ένα άρμονικό σύ.ολο.

Στη μέση της σημαίας υπάρχει τό Ιαπωνικό έμ- βλημα: ό ανατέλλων ήλι- ος. Οι Γιαπωνέζες προσέ- φερν τά μαλλιά τους για να κατασκευασθή ή ση- μαία που θα δωρηθή στον στρατό και ό Μικάδος ά- πεφάσισε να παραδοθήτό τάγμα που θεωρείται, από τά παράσημα που έχει ή σημαία του, ως τό πιο ή- ρωϊκό.

ΠΩΣ ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΣΩΦΕΡ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΣΕΝΑ από τά άστ- νομικά δικαστήρια του Λονδίνου όπου δικά- ζονται τά «έπ' αυτοφώρω» πταίσματα δικαζόταν κά- ποιος Άντερσον, που συ- νελήφθη γιατί — σύμφω- να με τό κατηγορητήριο — ώ- με τό κατηγορητήριο του δηγούσε τό αυτοκίνητο του ενώ ήταν μεθυσμένος. Ο Άντερσον άπέκρουσε την κατηγορία λέγοντας ότι ένας γιατρός έξήτησε τον σφυγμό του, όταν τον συ- νελήφθη, και διεπίστωσε νέλαβαν, και άποφάσισε ότι είχε εκατόν είκοσι παλ- μους και συνεπώς ήταν σε θέσι να οδηγεί αυτοκί- νητο.

Ο γιατρός του δικαστη- ρίου έξήτησε τον Άντερ- σον και του βρήκε 110 παλμούς. Όταν ρωτήθη- κε λοιπόν αν ό άνθρωπος που έχει 120 σφυγμούς μπο- ρη να οδηγεί αυτοκίνητο, είπε πως είναι δυνατόν και έτσι ό Άντερσον άθωώ- θηκε.

τρείας. Το έπιχείρημα ό- μως αυτό δεν έπεισε τους δικαστάς και τον κατεδί- κασαν σε τρίμηνο φυλά- κισι.

ΤΟ ΛΙΝΤΣΑΡΙΣΜΑ ΣΤΗ ΠΟΛΩΝΙΑ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΣ άρχισε να εφαρμόζεται και στην Εύρώπη τό λιντσάρι- σμα. Στην Νότιο Πολω- νία, δικασίοι περίπου χω- ρικοί έλιντσάρισαν την πε- ρασμένη έβδομάδα τρεις έργάτες, που τους έβάρυ-

άποθήκη, κι' άφού τους έ- δεσαν τους έρριξαν σε δύ- ναμμένα εύλα. Κι' οι όύ- πέθαναν σχεδόν άμέσως.

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

ΚΑΤΑ την τελευταία έτ- γλική στατιστική τέ 40 εκατομμύρια τών "Αγγλων καπνίζουν 30.000 τσιγάρα τό λεπτό και έσ- δεύουν 38.000 σπύρτα στί ίδιο χρονικό διάστημα (Πρώνε 12 εκατομμύρια αυγά και πίνουν 25 έκα- τομμύρια λίτρα μύραι την ήμέρα.

Κάθε ώρα στην Άγγλία δημοσιεύονται 6 νέα βυ- βλία ή περιοδικά και κα- τασκευάζονται 20 καινούρ- για αυτοκίνητα. Σε κάθε 5 λεπτά της ώρας γεννι- ώνται 3 παιδιά και σε κά- θε 3 λεπτά της ώρας γίνε- ται ένας γάμος. Την Κυ- ριακή 1 εκατομμύριο 500 χιλιάδες πάνε στην έκκλη- σία και οι άλλοι μένουν στί σπύρτα των πίνοντας τσάι διαβάζοντας την Βίβλο και ψάλλοντας.

Ο ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑ- ΔΙΚΟΣ ΤΗΣ ΓΟΥ'ΙΑΝΗΣ

ΕΝΑΣ που ξεπέρασε τό όρια της διαμονής στην κόλασι αυτή της έζο- ρίας και φυλακής που λέ- γεται Γου'ιάνη είναι ό Μά- ριος Κοντάο.

Είκοσι δυο χρονών κατα- δικάσθηκε σε Ισόβια δε- σμό. Ήταν τότε ένας νέος μιάς από τάς καλλιτέρας οικογενείας του τόπου. Φυ- σικά και οι σχέσεις του ά- νάμεσα στην κοινωνία ό- που ζούσε ήταν έκλεκτές. Μέσα λοιπόν στους άριστο- κρατικούς αυτούς κύκλους γνώρισε μιá ωραία και πλούσια νέα την όποία και έρωτεύθηκε παράφορα. Η τύχη όμως τον κατεδίωξε. Και έτσι κάποια μέρα από έρωτική αντίζηλία διέπρα- ξε ένα φόνο, που χαρακτη- ρίστηκε ως δολοφονία και τον έστειλαν στη Γου'ιάνη.

Μαζί με την πρώτη άπο- στολή, έφυγε κι' αυτός. Α- πό τότε έχουν περάσει έ- ξηντα χρόνια. Σ' όλο αυτό τό διάστημα είδε όλους τους πρώτους συντρόφους του συνταξιδιώτες να πε- θαίνουν ένας-ένας κι' αυτός παρ' όλο τό κακό κλίμα και τίς άρρώστειες του τό- που άνθεξε. Τό πιο σπου- δαίο είναι ότι κάποτε που του δόθηκε χάρις, ό Κον- τάρ όμως δεν θέλησε να φύγη!

"Ένα άπροσδόκητο φλέρτ που έρχεται σε άπόλυτη αντίθεσι με όσα έχουμε γράψει κάτω από την εικόνα της αντίκρυψι σε. Λίβας για την... προαιώνια έχθρα των τετραπόδων.

Ο κωφάλαλος, που ή- ταν γυιός ενός πλούσιου κτηματίου, ένήδρευε σ' έ- ναν δρόμο κοντά στο κτή- μα του, και μόλις έβλεπε να περνά καμμιá ωραία γυναίκα, την άρπαζε και την φιλούσε.

Ο δικηγόρος προσπάθη- σε να τον υπερασπίση με τό δικαιολογητικό ότι ό πελάτης του δεν μπορού- σε παρ'ά μόνον έμπράκτως να έκφράση τον θαυμα- σμόν του σε μιάν ωραία, ενώ άλλοι εκφράζονται με τά λόγια και πως τά φι- λιά που έδινε δεν ήταν παρ'ά μιá έκδήλωσις λα-

ναν ύπόνοιες ότι ήταν έμ- προσητά.

Έδώ κι' ένα μήνα περί- που, πολλές πυρκαϊές κα- τέστρεψαν τίς έσοδείες των χωριών της περιφερείας του Λιουμπεν. Οι χωρικοί κατόπιν συστηματικής πα- ρακολουθήσεως, εξακρί- βωσαν πως έκαναν τους έμπρησμούς τρεις έργάτες στους όποιους δεν έδιναν έργασία, γιατί μεθούσαν κι' είχαν καταδικασθή για διάφορες κλοπές.

Μιά νύχτα, λοιπόν, συ- νέλαβαν τους τρεις ύπό- πτους, ενώ έτοιμάζονταν να βάλουν φωτιά σε μιάν

Πορτραίτα ΖΩΩΝ

Ο κάστωρ

ΑΥΤΟ το άσχημο ζώο που κατοικεί την Βόρειο Αμερική, την Βόρειο Ασία και μερικές περιοχές της Βόρειας Ευρώπης μοιάζει σαν μεγάλο τετράποδο ποντίκι. "Ισως μού πήτε για ποιο λόγο σας περιγράφω ένα τυποτικό ζώο που ως μόνο προσόν έχει την άσχημιά του; Σας εξηγούμαι άμεσα: Σας το παρουσιάζω γιατί είναι από τους θαυμασιώτερους, τους μοναδικούς αρχιτέκτονες, αρχιτέκτονες με γνώσεις και γεύση, ισάκις προς τους λογικούς συνθέτες που των διαφόρων ειδών σχολών. Δεν θα είμαι υπερβολικός αν πω μάλιστα, πως είναι μεγαλύτερος κι από τους διπλάσιους αρχιτέκτονες, γιατί αυτοί διαθέτουν όλα τα νεώτερα μηχανικά και υλικά μέσα κι άπειρους ειδικούς εργαζόμενους για να φτιάξουν ένα σπίτι, ενώ ο κάστωρ ο κάστωρ δεν διαθέτει παρά μόνον την προσωπική του εργασία και ώριμα φυσικά εργαλεία, την ούρα του και τα πιανά του πόδια.

Πριν απ' τους ανθρώπους, οι σοφοί κάστωρες άρχισαν να φτιάχνουν πολυκατοικίες όπου στεγάζονται με τις οικογένειές τους.

Τα σπίτια τους έχουν δύο πατώματα, σχήμα παρεμφερές με τους χωριάτικους φούρνους και είναι χτισμένα πάντοτε στις όχθες των ποταμών και των λιμνών.

Στο επάνω πάτωμα κατοικεί το ανδρόγυλο με τα παιδιά του και στο ισόγειο, που πολλές φορές βρίσκεται κάτω από το νερό, χρησιμοποιεί ως κελλάρι όπου συσσωρεύονται τα τρόφιμα, δηλαδή ρίζες, κλαδιά και φρούτα και κορμούς δέντρων.

Για το χτίσιμο της φωλιάς του ο κάστωρ χρησιμοποιεί τα μπροστινά του πόδια, των οποίων τα δάχτυλα είναι χωρισμένα μεταξύ τους, τα δε πιανά πόδια του τα χρησιμοποιεί για να κολυμπάει. Σπουδαίο ρόλο παίζει η πλατιά, ωοειδής και γεμάτη φολίδες ούρα του, την οποία μεταχειρίζεται ως τιμόνι και συγχρόνως ως μυστήρι για την κατασκευή της φωλιάς του.

Μιά μέρα ο διάσημος Αμερικανός φυσιοδίφης Μόουν, περιπλανώμενος σ' ένα δάσος, είδε ξαφνικά το γύρω του μέρος να πλημμυρίζει. Ήφαζε παντού για να λύσει από που έτρεχαν αυτά τα νερά και τέλος ανέκλυψε ένα ρυάκι που ήταν φραγμένο μ' ένα τόσο τεχνικό φράγμα, που φαινόταν ότι ήταν έργο ανθρώπου. Σ' εκείνη τη στιγμή από την πηγή του ρυακιού ένα μεγάλος κορμός δένδρου ήταν ριγμένος κι έμπδιζε το νερό να ακολουθήσει τον κανονικό του δρόμο κι έτσι ξεχείλιζε δεξιά και αριστερά.

Η ρίζα του δένδρου δεν ήταν ακόμη τελείως κομμένη. Στην άκρυνή της ούρα του ρυακιού κι' άπτανται απ' αυτά ήταν ριγμένα χυμώδη, πέτρες και λάσπες για να είναι στερεωμένα. Έτσι είχε σχηματισθεί ένα τεχνικό πρώτης τάξεως πύλο εξωστρεφικό ήταν με θαυμαστή δεξιότητα ισοπεδωμένος. Ο Μόουν δεν μπορούσε να καταλάβει ποιο έλεος κάνει αυτό το σπουδαίο έργο, όταν ξαφνικά αντίκρισε καμμία εκατοστή κάστερες που κουβαλούσαν πέτρες, έβλα και λάσπη και τα έφεραν κάπου εκεί κοντά όπου άλλοι τα παρειαίωσαν και ηχολούοντο με το χτίσιμο.

Το τρυγόνι

ΣΟΛΕΣ τις εποχές και απ' όλους τους λαούς, το ειρηνικό αυτό πουλι έδεσφείτο ως το σύμβολο του έρωτος και της συζυγιστικής πίστης. Όταν το ένα μέλος του ζευγαριού πεθάνει, το άλλο μένει άπαρηγόρητος, κοιμιά φορά πεθαίνει κι' αυτό μέσο σε λίγες φορές ύπομνε καρτερικά τη μοναξιά και πάντοτε με θλίψη, κλαψιάρικη φωνή ζητάει παντού τον πιστό του σύντροφο.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας, που τις περισσότερες γνώμες τους ήντησαν από το σι και συχνά την θυμίζουν στους χήρους και πονεμένους. Δυστυχώς όμως, η άδυσωπητή επιστήμη, που πάντοτε προσπαθεί να καταστρέψει και να κάνει να ξεχνιούνται οι παλιές καλές παραδόσεις των λαών, διατείνει-

τα πως τα τρυγόνια που χηρεύουν, άπαράλλαχτα όπως και οι όμοιοι τους άνθρωποι γένους, ξεχνούν γρήγορα το πεθάνοντα ταίρι τους και ξαναπαντρεύονται για να περάσουν χαρούμενα τη ζωή τους με το νέο ή τη νέα σύντροφο της ζωής τους.

Ίσως αυτό δεν είναι και τόσο παράξενο, αν σκεφθί κανείς πως το έρωτικό αίσθημα είναι τόσο ισχυρό στα πουλιά, που κυριαρχεί απ' όλα τα άλλα αίσθημα. Το έρωτικό τους αίσθημα φαίνεται κι' εκδηλώνεται σ' όλες τους τις κινήσεις, σ' όλες τους τις πράξεις, και άμα φανερό λίγο χορτάσουν δεν σκέπτονται τίποτ' άλλο από τον έρωτα.

Στα τρυγόνια το άρσενικό αρχίζει πάντα πρώτα τις έρωτικές εκδηλώσεις και προσπαθεί με κάθε τρόπο και κάθε τερτίπ να εξάψει την καρδιά και τα έρωτικά αίσθημα της θηλυκής Γί' αυτό κάνει ατέλειωτες παραλάσεις μπροστά της, και κάθε φορά που περνά σκύβει το κεφάλι του και με το ράμφος του χαϊδεύει, στο πέρασμά του, το σώμα της. Ύστερα πεζά μακριά της με σκέρτα στίς κινήσεις του και ιδιαίτερο τόνο στη φωνή του για να ξανάρθει σε λίγο κοντά της και να ξανασχησθί τα ίδια, τις χαιρετούρες και τα έρωτικά του τερίτια.

Στην άρχή η θηλυκιά τηρεί επιφυλακτική στάση και φαίνεται να σκεπάζει, με σιγά σιγά ή σκληρή καρδιά της μαλακώνει κι' αρχίζει να ανταποκρίνεται στις έρωτικές εκδηλώσεις του άρσενικού. Αυτά γίνονται τη δεύτερη μέρα της συναντήσεώς τους. Την τρίτη πιά μέρα η θηλυκιά αρχίζει να προκαλεί το άρσενικό και να το παρασύρει στην ήδον. Μετά την περίοδο του μελίτος, το ταιριαστό ζευγάρι φροντίζει να θωρή κατάλληλο μέρος για να εγκαταστήσθί τα αυγά του, το άρσενικό και η θηλυκιά ξεχνούν για λίγο την άγάπη τους και φροντίζουν για τη φολιά τους. Μόνον όταν η θηλυκιά γεννήσθί τα αυγά της, τότε παύουν πιά οι έρωτικές εκδηλώσεις, μα η συνυμνη άφωσίσις και πίστις μεγαλώνουν.

Τα τρυγόνια είναι πιεσσα πουλιά, εξημερώνονται εύκολα, κι' άμα γνωρίσουν τον κύριο τους παίρνουν την τροφή από το χέρι του σαν τα πεισιτερία. Μέσα στο κλουβί ζούν όκτώ ως δέκα χρόνια και ποτέ δεν μαλώνουν με τ' άλλα πουλιά που είναι κλεισμένα μαζί τους.

Η τορπίλλα

ΦΥΛΑΧΘΕΙΤΕ, γιατί αν και δεν είναι τόσο γνωστό φοβερό καταστρεπτικό πολεμικό όπλο, είναι, εν τούτοις, κι' αυτή εξ' ίσου επικίνδυνη και σκορπίζει πολλές φορές το θάνατο γύρω της.

Η τορπίλλα, που επιστημονικά ονομάζεται νάρκη, είναι ένα παράξενο ψάρι, που δεν μοιάζει όμως με τα συνηθισμένα ψάρια, γιατί το σώμα της είναι πλατυσμένο κι' απ' τις δυο μεριές, σαν δίσκος—και θα μπορούσαμε να πούμε πως θα ήταν κανονικός δίσκος αν του έλειπε η μακριά ούρα. Τα ρουθούνια και τα μάτια της δεν βρίσκονται όπως στα ψάρια στο κεφάλι, αλλά στην άρχή της πλάτης, κι' αυτό συμβαίνει γιατί το κεφάλι της δεν ξεχωρίζει καθόλου από τ' άλλο σώμα της και συγχέεται μ' αυτό. Το μήκος της φθάνει τους 50 πόντους και το χρώμα της είναι κοκκινωπό στη ράχη και άσπρουδερό στην κοιλιά με πέντε μαυροκαφετίς κηλίδες στην πλάτη. Ζή στον Ατλαντικό άκεανό, στις όρειες θάλασσες και στην Μεσόγειο. Οι ψαράδες την γνωρίζουν πελά καλά και άποφύγουν να την πιάσουν με το χέρι, για το ηλεκτρικό ρεύμα που διοχετεύει.

Αυτές οι ηλεκτρικές εκκενώσεις που εκπέμπονται από το σώμα της είναι το μοναδικό άμυντικό όπλο της νάρκης. Όλο της το σώμα είναι σαν μία ηλεκτρική μπαταρία, που αδειάζει όταν άγγιξί κάπου που διοχετεύει τον ηλεκτρισμό στο ξένο σώμα για να ξαναγεμίσι μόνι ο λίγο και ν' άρχισί τη λειτουργία της.

Το ηλεκτρικό ρεύμα που εκπέμπεται από τις μικρές τορπίλλες επιφέρει μόνο έναν στιγμιαίο τιναγμό, μα άπαρουν και πολύ μεγάλα τέτοια ψάρια, που εκπέμπουν τόσο ισχυρό ηλεκτρικό ρεύμα ώστε να φέρνουν γενική παράλυση κι' άχι σπάνια και τον άκαριαίο θάνατο. Τέτοια είναι η τορπίλη ή επονομαζόμενη και αλάρος που συναντάει

στις τροπικές θάλασσες.

Αυτή η περίεργη και πρωτοφανής ζωντανή συσκευή βρίσκεται στις δυο πλευρές του σώματος της τορπίλλης και αποτελείται από πολλές στρογγυλές και όμοιες με τον καρπό του μπιζελιού σφαίρες, πού είναι γεμάτες μ' ένα πυκνό ρευστό γαλακτώδες υγρό, που είναι γνωστό στους ψαράδες με το όνομα ηλεκτρικό υγρό. Απ' αυτές τις σφαίρες φεύγουν μεγάλα νεύρα που διευθύνονται σ' όλα τα μέρη του σώματος του ψαριού και εξασπείλουν τον ηλεκτρισμό, που στην άπλη έπαφή διοχετεύεται δια μιάς στο ξένο σώμα και προκαλεί άλλεπάλληλους τιναγμούς.

Το ηλεκτρικό ρεύμα η τορπίλη δεν το εκτοξεύει φυσικά μόνον εναντίον των ανθρώπων, αλλά και εναντίον των άλλων ψαριών, για ν' άμυνθί εναντίον παντός κινδύνου ή για να θανατώσθί την λεία της κι' ύστερα να την φάη με την ήσυχία της.

Το άνεβιον

ΕΙΝΕ ένα μικρό κολεόπτερο έντομο, μα που τα έργα του και τα θαύματά του είναι μεγάλα και φοβερά.

Ζή σ' όλα τα μέρη του κόσμου και χώνει παντού τη μυτίτσα του. Ίδιως ζή επάνω στα έβλα, τα οποία τρυπάει για να γεννήσθί τ' αυγά του. Όταν τύχη και πέσουν πολλά απ' αυτά, κάποτε πολλές χιλιάδες, μπορούν να καταστρέψουν σε λίγο διάστημα και τα πιο μεγάλα και με σκληρό φλοιό δένδρα που τα σεβάστηκαν στο πέρασμα του χρόνου όλα τα στοιχεία της φύσεως. Άμα το άνακαλύψωμε αυτό το ένομο, δεν είναι δύσκολο να το καταστρέψωμε και να προλάβωμε το κακό, άρκει να μην έχη γεννήσθί τ' αυγά του, όποτε δεν μπορούμε πιά να φέρωμε κανένα άποτέλεσμα, γιατί τα αυγά που είναι χωμένα βαθειά μέσα στον κομμό του δένδρου, σε λίγο θα έκκολλαθούν και θα βγούν οι μικροί κάμπες, που άρχίζουν να τρυπών το έσωτερικό μέρος του κορμού τους προς όλες τις διευθύνσεις. Μα κι' άλλωδώς είναι πολύ δύσκολο ν' άνακαλύψωμε αυτό το φοβερό έντομο, που το μήκος του δεν περνάει τα 8 χιλιοστά. Τρα, γιατί μόλις αισθανθί τον παραμικρό κίνδυνο προσποιείται το πεθάνενο τόσο καλά, που δεν μπορεί να διακρίνουμε αν είναι πραγματικά πεθάνενο ή ζωντανό.

Οι κάμπες που έκκολλάπτονται άρχίζουν να τρώνε το έσωτερικό έβλο του κορμού και να φτιάχνουν στην άρχή ίσα αλλάκια. Μόνο άμα θρύν κάπου αντίστασι, αλλάζουν δρόμο. Έτσι καταντ' στο τέλος να τρυπήσουν το έβλο προς όλες τις διευθύνσεις, όποτε σιγά σιγά το δένδρο ξεραίνεται γιατί δεν μπορούν να κυκλοφορήσουν οι θρεπτικοί χυμοί που άναβαίνουν από τις ρίζες του.

Αν άνοιξωμε στα δύο ένα τέτοιο δένδρο, θα δοίμε μέσα να ίνε τρυπημένα σαν μία περίεργη δαντέλλα.

Πολλές φορές τα φαγώματα αυτά που μοιάζουν σαν υπόγειοι διάδρομοι εν σμικρογραφία, είναι τόσο πολλά, που όλοκληρη η ψίχα του κορμού (έντερων) μεταβάλλεται σε σκόνη και μόνο το έξωτερικό στρώμα του έβλου του κορμού συγκρατεί ολόκληρο το δένδρο.

Οι νύμφες (τα μικρά έντομα που μετεμορφώσαν απ' τις κάμπες) των άνοβίων, περνούν μέσα σ' αυτούς τους περίεργους διαδρόμους όλο το διάστημα που χρειάζεται για να πάρουν την τελειωτική τους μορφή και να γίνουν τέλεια έντομα, άπαράλλαχτα με τους γονείς τους.

Το θηλυκό, άμα γεννήσθί τ' αυγά του, κάνει διάφορες τρύπες σε πολλές μεριές του κορμού. Αυτό το κάνει για να διευκολύνθί την έξοδο στα παιδιά της όταν θα φθάσθί η κατάλληλη στιγμή να έλευθερωθούν απ' εκεί και να βγούν στο φώς της ημέρας για να γεννηθούν.

Τα άνοβια προσβάλλουν όλα τα δένδρα, θαλαμιάς, ίτιες, πλατάνια, καστανιές, καρυδιές, καθώς και όλα τα έπιπλα, κι' απ' το σκληρότερο έβλο αν είναι κατασκευασμένα, καθώς έπισης και τα πατώματα, τις δροφές, τις πόρτες και τα παράθυρα των σπιτιών. Έκτός από τα έβλα, προσβάλλουν και καταστρέφουν γενικά κι' όλες τις οργανικές ουσίες, ήρες ή ύστες, τα βιβλία, τα χαρτιά και τις συλλογές των βολοσμοιώνων ζώων.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 250
Εξάμηνης 125
Έτησία έξωτ. λρ. Άγγ. 1.10
Εξάμηνης Άμερ. 60λλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Περισσός: Τετρ. 249 άρ. 9)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΙΑΣ
(Ευαγγελιστριάς 4)

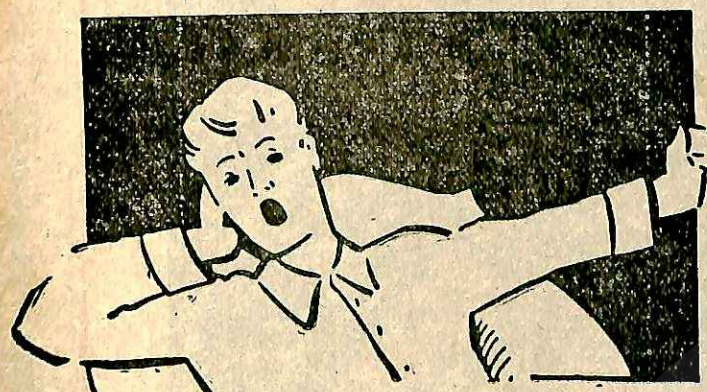
ΠΩΣ ΕΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΣΑΝ ΟΙ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ ΜΟΥ

(Συνέχεια απ' τη σελ. 10)

κόμα άνάγκη από Ιαματικά λουτρά.

Η Λόλα γέλασε μ' αυτό το άστείο.

Και την άλλη μέρα έπή-

Ξύπνημα με ξηρό στόμα.

Ποιός δεν γνωρίζει αυτό το δυσάρεστο συναίσθημα. Και όμως είναι εύκολο να άπαλλαγί κανείς. Μεταχειρισθίτε άμέσως έπειτα από το ξύπνημα, για την πρωινή σας τουαλέττα, όδοντόπαστα Χλωροδόντ. Άρσίζει και καθαρίζει, και, λόγω της περιεκτικότητός της εις όξυγονούχα άλατα, ή όδοντόπαστα Χλωροδόντ προκαλεί τους σιελογόνους αδένες εις έντονότεραν έκκρισιν και συντείνει ούτω εις τον φυσικόν καθαρισμόν του στόματος.

Πρώτη δουλειά το πρωί

και τελευταία το βράδυ:

Οδοντόπαστα Χλωροδόντ

ραμε το δρόμο της επιστροφής. Είχα πάντα την έλπίδα πως ό,τι δεν κατάφερα στην Αθήνα... Με άλλα λόγια ήμουν έρωτευμένος σε βαθμό άθεράπευτο.

— Πώς πήγαν τα λουτρά; με ρώτησαν οι δικοί μου όταν με είδαν.

— Θαυμάσια, είπα.

— Πόσα έκανες παιδί μου; με ρώτησε ή μαμά μου.

— Σαραντά! έδήλωσα.

— Μα ό γιατρός σου είχε τη τριάντα.

— Ναί, αλλά έβαλα κάτι παραπάνω για καλό και για κακό.

— Μπράβο, παιδί μου, είπ' ή καυμένη μου ή μαμά. Είσαι πάντα προβλεπτικός.

Στο Σπίτι της Λόλας έπήγαινα συχνά. Είχε προχωρήσει πιά ό χειμώνας. Κι' ένα θράδυ θρήκα επί τέλους την εύκαιρία να της έκφράσω τόν έρωτά μου.

Δεν μού άπήντησε άμέσως. — Θά σκεφθώ, μού είπα, και θά σας άπαντήσω τό

Σάββατο.

— Άλλά τό Σάββατο δεν μπόρενα να σηκωθώ. Οι καταραμένοι οι ρευματισμοί μου ξαναφάνηκαν πάλι. Οι πόνοι ήταν τρομεροί. Έκείνο που αισθανόμουν τότε, την πρώτη φορά, ήσαν χόδια μπροστά στο ταρινό μαρτύριο. Έφώναζα, έκλαιγα, καταριόμουν τη Λόλα, την έθριζα... Ήρθε ό γιατρός, μ' εξέτασε, έκούνησε τό κεφάλι του.

— Περίεργο, ψιθύρισε... Αυτή ή περίπτωση μού παρουσιάζεται για πρώτη φορά. Φαίνεται πως τα μπάνια της Αιθιοπίας έχάλασαν!

— Μήπως, γιατρέ, τόν έβλεψαν τό δέκα που έκαμε παραπάνω; πετάχτηκε ή μαμά μου.

— Άδύνατον, είπα ό γιατρός... Πάντως θά κάνω μιά άνακοίνωσι στο Ιατροσυνέδριο με θέμα: «Περίπτωσης επιδεινώσεως ρευματισμού εξ έπιδρώσεως των Λειτρώων Αιθιοπίας».

Έκούνησε τό κεφάλι μου μελαγχολικά — άφού τό πόδια μου δεν μπορούσα να τό κουνήσω.

— Πότε, λέτε, να σηκωθώ, γιατρέ; ψιθύρισε.

— Μη θιάζεσαι, άγαπητέ μου, είπα ό γιατρός... Θά μείνης άρκετά στο κρεβάτι. Και όταν σηκωθής, θά περπατήσεις με πατερίτσες κάμποσο καιρό κι' έπειτα με μπαστούνι...

Και τώρα σας διηγούμαι τό φικτό μου δράμα από τό κρεβάτι του πόνου... Σκέπτομαι τη Λόλα... Πόσο θ' άνησυχί που δεν θά με ίδθ; Θά σταντάζεται ή καυμένη πως έλλαξα ιδέα. "Ισως αυτό να την πεισμώνει και να την κάνει να μ' άγαπήσει περισσότερο... Άλλοί μονο όμως να μη με ίδθ με πατερίτσες!...

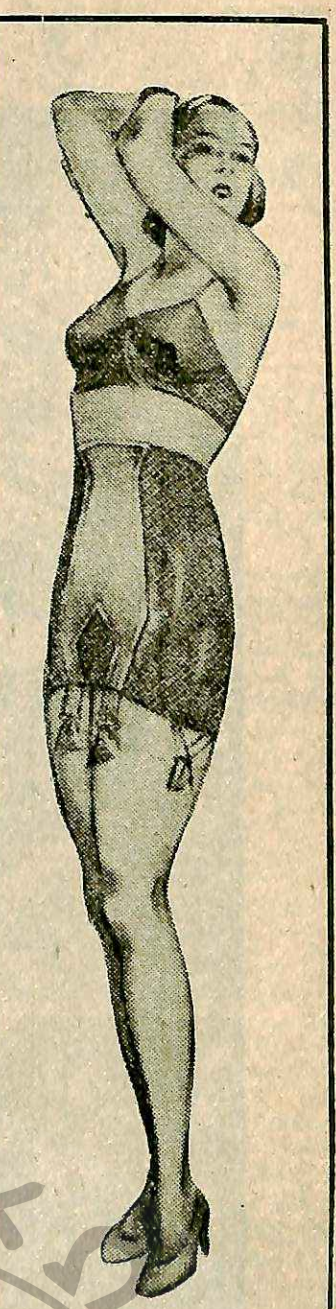
Όπωςόποτε, αν δήτε τό γιατρό, πές τε του σας παρακαλώ, να μην κάνει την άνακοίνωσί του στο Ιατροσυνέδριο...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Αλληλογραφία

Παρακαλούνται οι φίλοι άναγνώσται που μ'ας άπευθύνουν έρωτήσεις για την σχετική στήλη «20 έρωτήσεων» να έχουν υπ' όψιν τις έρωτήσεις που έδημοσιεύσαν από της έκδόσεως του «Θησαυρού» και να μη μ'ας άποστέλλουν τις ίδιες, έστω κι' αν τις διατυπώνουν κατ' άλλον τρόπο. Έπαναλαμβάνω άκόμη ότι οι έρωτήσεις πρέπει να είναι σαφείς, λιγόλογες, γενικού ενδιαφέροντος και σοβαρές.

Όλες οι κατάλληλες έρωτήσεις θα δημοσιεύονται με τη σειρά τους, άχι όμως περισσότερες των 5-8, απ' όλους τους άναγνώστες, σε κάθε φύλλο.

Τό τελειότερον άτελιέ ΚΟΡΣΕΔΩΝ ΝΙΤΣΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΡΑ

Έρμου και Ευαγγελιστριάς 4

Έφαρμόζει τά νέα μοντέλλα Παρισίων ειδικώς δι' αυτό σταντέντα.

ΑΡΙΣΤ. ΚΟΣΤΟΥΛΑΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ—

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ— Τέως βοηθός βερματολογικών κλινικών τών Νοσοκ. Charité και Virchowki τού Βερολίνου. Κολοκοτρώνη 22 τηλ. 21-854.

ΤΡΙΤΗ, 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ: Η «ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ»

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Όπως γνωρίζετε, τα Έργαστήρια Περμανάντ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ, λειτουργούν από 10ετία και τα οποία όπως απέδειχθη, θεωρούνται άσυναγώνιστα εις την Περμανάντ, τόσο δι' ηλεκτρισμού, όσο και άνευ ηλεκτρισμού. Παύσατε του λοιπού ν' αμφιβάλλετε ως προς την Ραδιοπερμανάντ. Η Ραδιοπερμανάντ είναι αποκλειστική εκμετάλλευσις των έργαστηρίων μας. Δεν περιέχει σύματα, δεν περιέχει ηλεκτρισμόν, ούδὲ φάρμακα.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΗΛ. 53277

Κοι Κοι Κομμωταί,
Εξασφαλίζετε την πελατείαν σας μεταχειριζόμενοι φάρμακα Περμανάντ Real's.
ΑΠΟΤΑΘΗΤΕ: 13 ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 13.

ΜΟΝΟΝ ΣΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Με την επίσημον

ELISABETH GORL

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΝ ΒΙΕΝΝΗΣ

Περμανάντ με τα τελευταία μηχανήματα
και άνευ μηχανημάτων

ΤΙΜΑΙ όπως και των λοιπών καταστημάτων
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Τηλέφωνον 23-504.

Πανεπιστημίου 73.

ΜΟΔΕΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

Φορέματα, Καπέλλα, Παλτά, Ταγιέρ κλπ.
ΕΤΟΙΜΑ

και ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

σύμφωνα με την τελευταίαν λέξιν της μόδας.

Δεχόμεθα και ύφασματα προς ραφήν.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ γιού Μάρκου 18, Πρώτος
δρόμος. Τηλ. 25-173.

Η έκλεκτη λογοτέχνης ποδ
κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από της παρούσης σελίδος σε όσες εκ των άναγνωστριών μας της εμπι
στεύονται έναν ψυχικό τους πόνο πέτεια, γιά την όποία θά είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ

Τό ότι είσαι «μπλεγμένη» μ' έναν άνδρα επί τόσον καιρό, δέν είναι λόγος νά εξακολουθήσ νά έχης σχεσεις μαζί του έφ' όσον, όπως μου λές, τώρα «τόν μισείς μ' όλη σου την ψυχή» και «ή παρουσία του σ' έκνευρίζει». Υπό τας συνθήκας αϊτάς ή συμβίωσίς σας, έστω και εάν σε παντρευόταν, θά ήταν σωστή κόλασις.

Είσαι νέα ακόμη. Έργάσου τιμία γιά νά κερδίσης τό ψωμί σου — και θά θρεθής κάποιος άλλος νά σ' αγαπήσ, πού, με τό φέρσιμό του, δέν θά σε κάνη νά τον μισήσης...

ΕΛΙΑ

Σάν παραμύθι περνούσε ή ζωή της Έλσας πρίν από λίγον καιρό. Σάν ένα μαγευτικό παραμύθι — ή μάλλον, γιά νά είμαστε πιό μοντέρνοι, σάν ένα κινηματογραφικό φίλμ γεμάτο έρωτα, άνοιξι, έξοχικούς περιπάτους, φιλιά...

Η Έλσα δυό χρόνια τώρα εργάζεται σ' ένα γραφείο. Εκεί είχε γνωρίσει

ένα συνάδελφό της πού άπό την πρώτη στιγμή της είχε δείξει συμπάθεια μεγάλη. Άλλά κι' αϋτή, άπό την πρώτη στιγμή, είχε νοιώσει την καρδιά της νά χτυπά γι' αϋτόν...

Περνούσε έτσι ό καιρός, κι' ή Έλσα μιάν έννοια είχε μοναχά: κάθε πρωί, όταν ζυπνίσε, περίμενε με λαχτάρα πότε νά έρθη ή ώρα... νά πάη στο γραφείο της.

Τό μοίραϊον φυγείν ου μαινέτον, λέγαν οι αρχαίοι. Έτσι, κι' αϋτή τη φορά, ότι ήταν μοιραίο νά γίνη, έγινε. Κάποια μέρα, πέρυσι τέτοιον καιρό, σε μιά συναδελφική συγκέντρωσι, ό νέος έμίλησε στην Έλσα γιά τό αίσθημά του. «Ω, πώς την περίμενε αϋτή τη στιγμή ή μικρή μου φίλη... Είναι μυαλωμένο κορίτσι όμως ή Έλσα, και δέν ήθελε πάνω στην ζάλη του χορού και στο κέφι της στιγμής ν' αφήσ νά παρασυρθής. Καταλάβαινε ίσως πώς τό αίσθημα αϋτό θά γέμιζε όλη την ύπαρξί της...»

Έτσι, εκείνο τό θράδυ έδειξε στο φίλο της πώς δέν έδινε πίστι στα λόγια του. Αϋτός όμως δέν άπογοή-

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Kunz-Girard των Παρισίων γνωστοποιεί ότι έν Ελλάδα αντιπροσωπεύεται παρά του Οίκου Γυναικείων Φορεμάτων.

ΜΠΛΟΝΤ ΚΑΛΛΙΓΕΡΗ

Αί μαθήτριά της Κοπτικής και Ραπτικής του ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ αϋτού θεωρούνται ως φοιτήσασαι εις τό Κεντρικό ν, άπολαμβάνουν δέ των αϋτών τιμητικών διακρίσεων και άπονομής ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΣ της ως άνω Σχολής.

ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ του Οίκου ΜΠΛΟΝΤ λειτουργεί άπό το 1926 με τα καλύτερα άποτελέσματα, διότι έχει όργανώσιν άρτίαν και σοβαράν, με τους πλέον διακεκριμένους καθηγητάς και καθηγήτριάς, ως τον κ. Άλ. Καλλιγέρην διπλωματούχον καθηγητήν (Diplome de Professorat), την Κυρίαν ΜΠΛΟΝΤ (Χρυσούν Μετάλλιον) κ. ά.

Έγγραφαι και πληροφορία καθ' έκάστην όδόν ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 7. Τηλ. 21-052.

ORMA

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Μία Περμανάντ όσο εύκολη είναι εκ πρώτης όψεως, τόσο δύσκολη είναι. Γι' αυτό χρειάζεται ο κομμωτής που θα την κάμει να έχει πολύ μεγάλη πείρα και να ξέρει πολύ καλά ειδικώς την Περμανάντ.
Ο Κος και η Κα Χαμαράκη, έργαζόμενοι προσωπικώς εις την Περμανάντ, λόγω της μακροχρονίου πείρας των εις το είδος των, σας υπόσχονται μίαν εργασίαν εκτάκτως ωραίαν και θετικήν.
Με μίαν Περμανάντ Χαμαράκη δεν διατρέχετε ποτέ τον κίνδυνον μίας άποτυχίας.
Είμεθα το ειδικώτερον Κομμωτήριον και διαθέτομεν τα πλέον σύγχρονα μέσα, μηχανήματα και φάρμακα.
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 150

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-208

Ομορφιά

Και μία αυθεντική νουβέλα
ΕΓΚΛΗΜΑ στη **ΘΑΛΑΣΣΑ**
ΦΙΛΙΠ ΚΑΡ